

ANADOLU İMAM HATİP LİSELERİ ÖĞRENCİLERİNE

15 TEMMUZ DESTANI

KONULU TİYATRO ESERİ
SENARYO YARIŞMASI

*Yarışma Eserleri
Kitapçığı*

DİN ÖĞRETİMİ
GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

YAYIN KURULU

Danışman

Nazif YILMAZ

Yayın Koordinatörü

Oğuzhan ÖZKAN

Yayına Hazırlayan

Çetin ÖZTÜRK
Ahmet POLAT

Görsel Tasarım

Cihan UĞUR
Hakan ÖZTÜRK

T.C. Millî Eğitim Bakanlığı
Din Öğretimi Genel Müdürlüğü
Ankara – 2019

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması "Yarışma Eserleri Kitapçığında yer alan eserlerin tamamı Genel Müdürlüğümüz bünyesindeki İmam Hatip Lisesi öğrencilerinin yarışmaya göndermiş oldukları eserlerden oluşmaktadır. Eser içeriklerinden kaynaklanan her türlü yasal sorumluluk eser sahibine aittir.

"Şehitlerimizin emanetleri olan yakınları başımızın tacıdır, gazilerimiz başımızın tacıdır. 15 Temmuz gecesi sokakta ülkesini, milletini, bayrağını, istiklalini ve istikbalini savunan her kardeşimiz başımızın tacıdır. Onlara sahip çıkan bir nesil yetiştirmek için, 15 Temmuz'u her kademedeki eğitim kurumlarımızda mutlaka hakkıyla işlemeli, zihinlere nakşetmeliyiz."

TEMMUZ

Recep Tayyip ERDOĞAN
T.C. Cumhurbaşkanı

SUNUŞ

15 Temmuz 2016'da Fetullahçı Terör Örgütü'nün (FETÖ) ülkemizin millî birlik ve beraberliğini hedef alan hain darbe girişimine milletçe tek yürek karşı duruşumuz, istiklal ve de istikbalimizin bekası noktasında verilmiş destansı bir mücadeledir. 15 Temmuz'un tarihimizin önemli dönüm noktalarından biri olduğunu unutmamak-unutturmamak ve darbe girişimine karşı milletimizin ortaya koyduğu direniş ruhunu canlı tutmak için Anadolu İmam Hatip Liselerinde ve Uluslararası Anadolu İmam Hatip Liselerinde öğrenim görmekte olan öğrencilerimize yönelik "15 Temmuz" konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması düzenlendi. Din Öğretimi Genel Müdürlüğü olarak düzenlenen yarışma ile

- Öğrencilerimizin millî birlik ve beraberliğimizin önemini kavramalarına destek olmak,
- Demokrasi bilincini geliştirmek,
- Öğrencilerimizin sanata olan ilgi ve yeteneklerini ortaya çıkarmak, onları sanatsal faaliyetlere teşvik etmek ve gelişimlerine katkıda bulunmak,
- Türk tiyatro edebiyatına katkıda bulunmak,
- Öğrencilerimizi edebiyat ve özellikle tiyatro alanında yetkin kişilerle buluşturmak ve onların bilgi, birikim ve tecrübelerinden faydalandırmak,
- Öğrencilerimizin eleştirel düşünme, neden-sonuç ilişkisi kurma gibi hayatın her alanında faydalanacağı becerilerini geliştirmek,
- Görev ve sorumluluklarının farkında bireyler yetiştirmek amaçlanmıştır.

Din Öğretimi Genel Müdürlüğü tarafından düzenlenmiş olan "15 Temmuz" konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışmasına okullarımızdan birçok öğrencimizin katılmış olması bugün de gelecekte de bir olacağımızın, diri olacağımızın, iri olacağımızın mesajını vermesi açısından çok büyük önem taşımaktadır. Millî birlik ve beraberliğimizin teminatı gençliğimizin istiklal ve de istikbalimize sahip çıktığını bu günden görmenin bahtıyarlığı içerisindeyiz.

"15 Temmuz" konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışmasına öğrencilerimizin göndermiş olduğu eserlerden bazılarını Yarışma Eserleri Kitapçığında sizler için yayımlıyoruz. Okullarımız bünyesindeki Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenlerimizin, Tarih öğretmenlerimizin, Tiyatro Kulübü danışman öğretmenlerimiz ve öğrencilerimizin 15 Temmuz Demokrasi ve Millî Birlik Günü program, etkinlik ve çalışmalarında Yarışma Eserleri Kitapçığından faydalanması amaçlanmıştır. Bu vesileyle 15 Temmuz gazilerine şifa, şehitlerine Allah'tan rahmet dilerim.

Nazif YILMAZ

Din Öğretimi Genel Müdürü

İÇİNDEKİLER

Unutmayacağız	5
Temmuzda Bir Salâ	13
15 Temmuz "Kanla Yazılan Destandan Bir Tablo"	21
15 Temmuz Müşabih	31
Korkma! Beni Vatanlız Koyma Anne!	49
Vatanım da Vatanım	56
Vatan Sana Canım Feda	61
Zafer Gecesi	70
15 Temmuz Kahramanları	77
Mehmed	85

UNUTMAYACAĞIZ

HİLAL ÇETİN

BURSA / MUDANYA
ŞEHİT CÜNEYT BURSA KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

UNUTMAYACAĞIZ

OYUNCULAR:

GÜLSÜM HALİSDEMİR (İDİL HALİSDEMİR'İN ANNESİ)

İDİL AKÇA (İDİL HALİSDEMİR) / BABAANNE

KÜÇÜK İDİL

ÖMER DEMİR AKÇA / OĞUL

SİNEM AKÇA / GELİN

HALİS AKÇA / TORUN

HASTA BAKICI

DOKTOR EDA TÜZÜN

ASKER

POLİS

HAIN ASKER

I.PERDE

Ömer Bey ve ailesi sahneye gelir. Ömer Bey, annesine yaklaşıp annesinin elini öper.

ÖMER BEY: (Annesinin önünde çömelerek) Annecim, beni hatırladın mı? (Duygulanır) Ben oğlun. Nasılsın, iyi misin?

İDİL HANIM: (Boş gözlerle önündeki adama bakar) Siz kimsiniz? Tam çıkaramadım beyefendi?

ÖMER BEY: (Ayağa kalkar, sesini kazanmak için hafifçe öksürür) Önemli değil annem. Bak sana kimleri getirdim. (Arkasını dönerek ailesine bakar ve eliyle yanına çağırır) Bu benim eşim Sinem, hani seninle tanıştırmıştım. (Eşini annesine doğru yöneltir)

SİNEM HANIM: (Kadının elini öper.) Annecim nasılsın? Bugün daha güzel gördüm seni.

İDİL HANIM: (Hafif gülümser.) Teşekkür ederim Hanımefendi o sizin güzelliğiniz. Tam çıkaramadım sizleri. (Kendisine bakan hasta bakıcıya döner) Buradaki insanlar alzheimer diyorlar ama bilemedim pek.

ÖMER BEY: Önemli değil, bak bu da benim oğlum Halis. (Arkasındaki oğlunu İdil Hanım yaklaştırır)

İDİL HANIM: Halis... Ne güzel bir isim.

HALİS: (Biraz tedirginlikle) Şey-, teşekkür ederim ba-babaanne.

ÖMER BEY: (Ailesine döner ve eliyle koltukları işaret eder)Biraz oturalım daha sonra çıkarız, tamam mı?

HALİS: (Otururken) Baba telefonundan oyun oynaya bilir miyim?

ÖMER BEY: Hafif gülümsemeye telefonunu uzatır.

HALİS: (Telefonu alırken) Baba biliyor musun? Okulda 15 Temmuz için bir tiyatro yapacaklarmış. Ben de katılabilir miyim?

ÖMER BEY: (Cevap verecekken İdil Hanım bir anda atılır)

İDİL HANIM: 15 Temmuz mu? 2016 'nın 15 Temmuzunu mu? (Yüzünde buruk bir sevinçle) Milletın zaferi olan 15 Temmuz. (Gözleri yaşla dolar. Tüm aile şaşırır)

ÖMER BEY: Evet anne, o 15 Temmuz. *(Bir anda daha hevesle konuşmaya başlar)* Hatırlıyor musun, anlatmak ister misin?

(Sinem Hanım ve Halis de hevesle yaşlı kadına bakar)

İDİL HANIM: *(Biraz sinirlenerek)* Tabi hatırlıyorum. O günü unutmak bir Türk 'e yakışmaz. O gün tarih yazıldı.

HALİS: *(Heyecanla atılarak)* Anlatır mısın babaanne? Lütfen, lütfen, lütfen!

İDİL HANIM: *(Mutlulukla)* Elbette anlatırım. O anlar hem benim hem de milletimiz için çok zor anlardı.

(Sahnenin yan tarafında 15 Temmuz 2016 gecesi ve İdil Hanım 'ın küçüklüğü canlandırılmaya başlar. Büyük İdil ise anlatmaya başlar.)

İDİL HANIM: *(Hafif içerlenir)* O zamanlar küçüktüm tabi. Belki 10 belki 11 yaşlarındaydım. Annem ile birlikte yalnızdık. O akşam annem geç yatmama izin vermişti. Birlikte film izliyorduk. Bir anda telefonu çaldı.

(Yan sahnede küçük İdil ve annesi koltukta otururken telefon çalmaya başlar. Gülsüm Hanım telefonu cevaplamak için doğrulur. Telefonu açar. Karşı tarafı dinler ve dinledikçe yüzüne endişe hâkim olur.)

GÜLSÜM HANIM: Emin misiniz? Ne yapmamız gerekiyor. *(Karşı tarafı dinler.)* Tamam, haber bekliyorum. *(Telefonu kapatır. Gülsüm Hanım küçük İdil 'e döner)* Annecim sen odana git tamam mı? Ben geleceğim birazdan.

İDİL AKÇA- BABAANNE: Annem odama gitmemi istedi ama onu öyle gördükten sonra gidemedim. Çok telaşlı ve dikkatsizdi. Odadan çıkmayıp koltuğun arkasına saklandığımı fark etmedi ve televizyona döndü.

(Küçük İdil arkasını dönüp sahneden çıkıyormuş gibi yaparak koltuğun arkasına geçer. Gülsüm Hanım telaşla televizyon kanalını değiştirir ve TRT 1 kanalının haberini açar. Dinlerken eli ağzında yavaşça koltuğa çöker.)

İDİL HANIM: Bir kadın sesi duyduğumu hatırlıyorum. *(Sesi hafifçe titrer, uzaklara bakar.)* Diyordu ki askerimiz, bizim kalkanımız yönetimi ele geçirdi. Yozlaşmış yönetim varmış ve onlar bunu düzeltecekmiş. Anlamadım, neler oluyor diye düşünüyordum. *(Gülsüm Hanım kumandayı eline alır ve kanal değiştirir.)*

İDİL HANIM: Sonra annem kanal değiştirdi. Bu sefer o zamanki Cumhurbaşkanımızı gördüm. Vatan elden gidiyor. Meydanlara inin, vatani savunun dedi. *(Yüzünde hafif gülümseme belirir. Ömer Bey ve ailesi nefeslerini tutmuş bir şekilde İdil Hanımı dinler.)*

İDİL HANIM: *(Konuşmasına devam eder.)* Ben duramadım, dayanamadım ve geceliklerimle birlikte hızla dışarı çıktım. Anneme duyurmadan yaptım. Üzüldü Annem. *(Sesi telaşlı bir hal alır. Sahnenin yan tarafından Küçük İdil hızla sahneden çıkar. O sırada Hasta Bakıcı içeri girer.)*

HASTA BAKICI: Ömer Bey, ziyaret saati bitti. Eğer isterseniz haftaya tekrar gelebilirsiniz.

İDİL HANIM: *(Rüyadan uyanmış gibi)* Ah, hoş geldiniz. İsminiz neydi bu arada?

II. PERDE

(Ömer Bey ve ailesi heyecanla sahneye girer. Ömer Bey annesinin yanına gidip elini öper.)

ÖMER BEY: Annem, nasılsın? (Yanına oturur ve elini tutar.) Bak sana kimleri getirdim. Gelinin ve torunun.

İDİL HANIM: (Hafif mahcup bir sesle) Pek çıkaramadım Beyefendi. Ama hoş geldiniz. (Aileye dönüp gülümser.)

SİNEM HANIM: (İdil Hanım'ın elini öperek) Bu hafta daha iyisin anne. (Sonra koltuğa geçer. Son olarak Halis de babaannesinin elini öper ve koltukta ona en yakın yere oturur.)

HALİS: (Heyecanla) Babaanne bize 15 Temmuz'u anlatıyordun geçen hafta. Ne olursun bu hafta da anlat.

İDİL HANIM: (Sesindeki hafif titreme ile) 15 Temmuz mu? Anlatırım tabi. Bu herkesin bilmesi gereken bir gün.

ÖMER BEY: (Karisinin yanına oturur.) Annem eskiden o günlerden konuşmazdı. Sadece her 15 Temmuz çok duygulandığını biliyorum. (Biraz uzaklara bakar.) Rahmetli babam, 15 Temmuz günü anneniz için çok acıydı ama anneniz çok güçlü bir kadın, derdi. Sanırım şimdi içinde tuttuklarını ortaya döküyor.

İDİL HANIM: (Konuşulanları duymamış gibi sesinden heyecanı kaybetmeden) Anlattım mı önceden bu günü? Nerede kalmıştım. Hay Allah (Kaşlarını çatar.) Hatırlamıyorum.

HALİS : (Heyecanla) Evden kaçmıştın babaanne. Böyle söylemiştin.

İDİL HANIM: Ah, evden kaçmıştım. Evet. Zavallı annem çok telaşlanmıştı ama duramazdım ki.

(Sahnenin yan tarafında Küçük İdil koşarak gelir. Elleri dizlerinde hızlı hızlı soluklanır. Arkasına ve önüne tedirgin bakışlar atar. Derken birden silah sesleri duyar. Hafif bir çığlık ile kendini yere atar ve dizlerine kapanır.)

İDİL HANIM: Dışarı çıkınca durmadan koşmuştum. Nerede olduğumu bilmiyordum. (Korkuyla) Ne yapacağımı bilmiyordum ve birden her yandan silah sesleri duymuştum. Nereden geliyor bilmiyorum. Nereye gidiyor bilmiyorum. Sadece bekliyordum.

(Sahneye bir asker girer. Elinde silah, o da telaşlıdır. Küçük İdil'i görür ve hemen çocuğun yanına gider.)

ASKER: (Kızın yanına çömelerek) Ah küçük kız, burada ne işin var senin? (Sitemle konuşur. Küçük İdil bir ses duyunca minnetle başını kaldırır. Ancak askeri görünce korkuyla bir çığlık atar.)

KÜÇÜK İDİL: Bana dokunma! (Ağlamaklı bir şekilde devam eder.) Ben ülkemi savunacağım! Bana dokunma! (Kriz geçirir gibi aynı cümleleri tekrar eder.) Bana dokunma dedim! Burası benim ülkem!

ASKER: (Gözlerinde ve sesinde hüzün ile) Ah tatlı kız, benim de ülkem. Ben de bu vatanın evladım. Ben kötü değilim merak etme. (Elini uzatır.) Sen ülkemizi savunurken ben seni savunurum, ne dersin?

İDİL HANIM: (Gözlerinde yaşla) Bir asker buldu beni o sokakta. Ölürdüm yoksa o savaş alanında. Önce ondan çok korkmuştum. O da, o hainler gibiydi. Çığlık çığlığaydım.

(Sesi git gide hızlanır.) Beni ikna etmesi için beş dakika geçmişti. (O sırada Küçük İdil ve asker arasında konuşmalar olur ancak seyirci bunu duymaz. Küçük İdil yavaşça sakinleşir ve askerinin elini tutarak ayağa kaldırmaya izin verir.)

KÜÇÜK İDİL: (Hafif tedirginlikle) Asker amcalar yapıyor dediler. Siz bizi korumuyor muydunuz? Elinde silahla ateş ederken gördüm onları. Hem de amcalara, çocuklara ateş ediyorlardı. Niye yapıyorlar bunu? (Ağlamaya başlar.)

ASKER: (Onun boyuna gelmek için tek dizinin üstüne çöker.) Onlar bizden değil. (hiddetle) Nerede görülmüş Türk'ün Türk'e sığıdığı? Ama sen merak etme. Zafer Allah'ın izni ile milletin olur. (Ayağa kalkar.) Gel de seni güvenli bir yere götürelim. (Küçük İdil gözyaşlarını silerek onu onaylar.)

İDİL HANIM: (Gözlerinden yaşlar süzülerek) O askerinin adını hiç öğrenemedim. Benimle öyle güzel konuşmuştu ki. Hain olamayacak kadar Türk'tü sanki. Biz orada konuşurken üstümüzden uçaklar ateş açmaya başlamıştı. İnsanların çığlıklarını duyuyordum. (Aile nefeslerini tutmuş İdil Hanım'ı dinlerken İdil Hanım sanki o anlarda yaşıyordu.)

İDİL HANIM: Sokağın başına kadar asker abi beni sakinleştirdi. Evime götürecekti daha sonra gelip milletimize yardım edecekmiş. (Küçük İdil ve asker sahnenin içinde hafif dolanırken konuşurlar.)

KÜÇÜK İDİL: (Öfkeyle) Ben de bir Türk değil miyim? Ben de karşı koyabilirim. (Gözlerini askere dikip yalvararak) Ne olur ben de savunayım vatanımı!

ASKER: Bu benim işim ufaklık. Sizi güvende tutmak. Merak etme bir şey olmayacak. İkimiz de yarın tekrar konuşuruz olur mu? Ya da ondan sonra ama mutlaka konuşacağız. Bu cesur Türk kızını tanımak isterim.

İDİL HANIM: O koca yürekli asker. Onca arbedenin arasında kalmış o küçük kız yatıştırıyordu. Ona hayran olmuşum. İşte benim babamdan sonraki kahramanım dedim içimden. Ona hayran gözlerle bakıyordum. A-a-ama (Hiçkırıklar sözlerini böler. Ömer Bey kalkıp peçete ve bir bardak su getirir. Herkes şaşkıncıdır.)

İDİL HANIM: (Biraz sonra durularak devam eder.) Ben onun kahramanım olduğunu düşünürken, meğerse dikkatini de dağıtmışım. (Gözlerinde yaşla başını eğer. Sahneye Küçük İdil 'e ve askere gizlice yaklaşan eli silahlı bir adam girer. O sırada asker düşmanı fark eder ancak çok geçtir. Düşman ateş eder. Asker kızın önüne geçer. Kurşun göğsüne saplanır kalır.)

İDİL HANIM: Asker abi arkasını dönünce ben de döndüm. İşte o gerçek bir hain gibiydi ve silahın namlusunda ben vardım. Çok korktum ülkeme bir şey olursa diye. (Kafasını yan tarafa eğerek gülümser.) O zaman bile kendim için bir korku düşmedi yüreğime. İçimden askerimize bir şey olmasın Allah'ım diye geçirdim.

(O sırada göğsünden vurulan ve hızla kan kaybeden asker silahını kaldırır ve son bir atış yapar hayata gözlerini yummadan önce. Atış küçük kız içindir. Vatan haininin cansız bedeni yere düşer.)

KÜÇÜK İDİL: (Ağlamaya, haykırmaya başlar.) Asker abi. Asker abi, kalk ne olursun! Özür dilerim. Gel ne olursun! Hani beni eve götürecektin? Ne olur kalk asker abi! (Ömer Bey ve ailesinin gözyaşları durmaksızın akıyordu.)

İDİL HANIM: (Ağlayarak) O askeri tanıdığım on dakika, hayatımın en güzel on dakikasıydı. Hiç tanımadığı bir kızın ağlamasını durduran, onun için canını feda eden o cesur asker. (İç çeker.) Kendimden çok nefret ettim. Benim yüzümden öldü diye. O umutlu askerinin parlayan gözleri bir hainin kurşunu yüzünden sönmüştü. O an fark etmişim olayın büyüklüğünü. Gözlerimin önünde yiten bir can. O yaş için hiç güzel

bir görüntü değildi. Ama şoktan galiba olanların tam farkına her şey bittikten sonra varmışım. *(Küçük İdil askerinin cansız bedeni başında ağlamaya devam eder. O sırada sokaktan geçen birkaç vatandaş ağlayan kızın yanına gelir ve zor da olsa yanlarına alarak sahneden çıkarlar. Küçük Halis de gözünde yaşlarla babaannesinin konuşmasını dinler ve sesli bir iç çeker.)*

İDİL HANIM: *(Çıkan ses ile irkilir, bakışlarını sonunda aileye diker.)* Siz kimsiniz? Pek çıkaramadım sanki.

III. PERDE

Ömer Bey ve ailesi gözleri kıpkırmızı ve yaşlı sahneye girerler.

ÖMER BEY: *(Titrek bir sesle)* İnanamıyorum hâlâ. Benim biricik, tatlı annem. Şimdi toprağın altında. *(Duraksar.)* Geçen gün daha yanımda olan, nefes aldığı, yaşadığını bildiğim annem.

SİNEM HANIM: *(İç çekerek)* Biz yanındayız tamam mı? Anneni çok seviyoruz. Seni de çok seviyoruz. Kendini paralama lütfen. *(Tekrar iç çeker.)* Biz senden güç alıyoruz, sen de bizden güç al.

ÖMER BEY: *(Karisına bakarak yorgun bir tebessüm gönderir.)* Hayatımda olduğun için teşekkür ederim. *(O sırada kapı çalar. Halis koşarak kapıyı açar ve seslenir.)*

HALİS: Baba! Burada bir Hanım seni soruyor. *(Ömer Bey kapıya gider kadını içeri davet eder.)*

KADIN: Böyle bir günde rahatsızlık verdiğim için özür dilerim hepinizden. *(Elini uzatır.)* Ben annenizin yeni doktoruydum. İsmim Dr. Eda Tüzün. Maalesef sizinle tanışmamıştık.

(Ömer Bey ve Sinem Hanım ile tokalaşır. Sinem Hanım eliyle koltuğu işaret eder.)

SİNEM HANIM: Hoş geldiniz. Oturun ayakta kalmayın.

DR. EDA TÜZÜN: *(Hafif bir tebessümle)* Teşekkür ederim ancak fazla kalamayacağım. Bendeki emanetinizi verip ayrılacağım. *(Ömer Bey ve Sinem Hanım şaşırır. Eda Hanım devam eder.)*

DR. EDA TÜZÜN: *(Ömer Bey'e bakarak)* Annenize son haftalarda ne yaptınız bilmiyorum ama yaptığınız şey onun bu dünyadan huzur içinde ayrılmasına vesile oldu. *(Tebessüm ile)* Hastaneye yattığından beri belki de en canlı anlarını yaşadığınızda ve vefatından önce bir mektup yazmaya başladı. Hasta bakıcının dediğine göre, unutmadan, çok geç olmadan yazmalıyım, diyormuş.

ÖMER BEY: *(Şaşırarak)* Mektup mu?

DR. EDA TÜZÜN: Evet ve bitmiş bir mektup. *(Çantasının içinden beyaz zarfı uzatır.)* Kalan son akrabası olarak size ait. *(Ömer Bey elleri titreyerek zarfı alır.)*

SİNEM HANIM: Bunu getirmek için buralara kadar geldiniz. Teşekkür ederim. *(Tebessüm eder.)*

DR. EDA TÜZÜN: Rica ederim. Ancak şimdi gitmem gerek, bu özel bir an. Size iyi günler dilerim. Başınız sağ olsun. *(Sinem Hanım onu kapıya kadar geçirir ve geri döner. Ömer Bey hala elindeki zarfa bakmaktadır.)*

SİNEM HANIM: Eğer istersen onu sonra okuyalım, ne dersin? Şu an acın çok taze *(Şefkatle yüzünü okşar.)* Kötü hissetmeni istemiyorum.

ÖMER BEY: (Hafifçe irkilerek kendine gelir.) Hayır, merak etme. Ben iyiyim. Şimdi okumak istiyorum. (Ailece koltuğa otururlar. Ömer Bey zarfı açar ve okumaya başlar) **Biliyorum. Rabbimle kavuşmama az kaldı. Hissediyorum. Ben de yazıyorum. O günü yaşarken anlatamadım, şimdi ölünce dinlesinler istiyorum. Nasıl bu vatana sahip çıktığımızı bilsinler.**

O akşam annem geç yatmama izin ver-...

(Ömer Bey okumayı bırakır ve sayfaları çevirir.)

HALİS: Baba ne oldu? Neden durdun?

ÖMER BEY: (Gözlerini satırlarda gezdirirken) O anları kendisi anlatmıştı. (Hafif duygulanır.) Hehhh burada kalmıştı. Yoldan geçen vatandaşlar onu almıştı. (Sahnenin yan tarafına Küçük İdil ve birkaç vatandaş girer. Küçük İdil perişan görünür.)

ÖMER BEY: (Mektuba devam eder.) **Toplulukla birlikte ilerliyordum ama ben değildim sanki. Giden bedenimmiş gibiydi. Ne kadar gittik bilmiyorum. Belki bir dakika, belki bir saat. Sonra kendime geldim.**

(Küçük İdil hafif irkilir. Etrafına telaşla bakar. Korkarak orada dikilirken ateş sesleri duyar ama bu sefer çok yakından gelmektedir.)

Silahlar çok yakından patlıyordu. Her patlamayı kalbimde hissedebiliyordum. Sonra gördüm askerleri ama bunlar asker abim gibi değillerdi. Bunların gözlerinde kana susamışlık vardı, öfke vardı.

(Sahneye bir grup asker girer ve sağa sola ateş etmeye başlarlar. İnsanların bazıları ölüp düşer bazıları ise üstlerine yağın kurşuna inat hain askerlere doğru koşar ve bir bir yere düşer. O sırada Küçük İdil 'in bir duvar kenarından olayları gözü yaşlı izlediğini fark etmezler.)

Askerler yaklaşıyordu. Üstümüze geliyorlardı. Kan her yerdeydi ve ben donup kalmıştım. Duvar kenarına sinmiş ve küçücük olmuştum. Titriyordum. (Ömer Bey annesinin o hallerini düşünüp titrer.)

HALİS: (Korkuyla düşünür) Belki de benim yaşlarımdaymış. (Gözyaşlarını siler.) Çok cesur bir babaannem var.

Tam bitti diye düşündüğüm anda (Bocalar, sesi titrer.) **Gerçek kahramanlarımız çıktı. Askerim, polisim, abilerim, ablalarım, amcalarım... Türkoğlu Türk'üm diyen herkes tek yürek olmuş geliyordu.** (Sahneye polisi, askeri, sivil çoşkuyla girer. Küçük İdil parıldayan yüzünde ki mutlulukla ayağa kalkar. Kendisini fark eden bir polis gelir ve önüne kendisi siper ederek çatışmanın bitmesini bekler.)

ÖMER BEY: (Sesi titreyerek mektuba devam eder.) **Bir polis abi geldi bu sefer, yine bana kalkan oldu. Bu sefer istemiyordum. Benim yüzümden ölürse ne yapardım. Küçük ellerim onu itmekte başarılı olamayınca sımsıkı sarıldım ona, onun vücuduna giren kurşun bana da gelsin diye. Milletimin güveni sinmişti sanki kollarına. Öyle güzel kokuyordu ki o polis o anda, bütün o kan ve barut kokusu silindi burnumdan. Sarıldım sıkı sıkı, asla bırakmamak istercesine. Ben sarıldıkça polis abinin kollarına güç geldi sanki. O da bana sarıldı sıkı sıkı.** (Sahnenin yan tarafında, hain askerler ile savaşan sivil halk, asker ve polisin yanındaki o duvarda Küçük İdil ve polisin kucaklaşması devam ediyordu. Sonunda güvenlik güçlerimiz başarılı olunca Küçük İdil ve polis ayrıldı.)

POLİS: (İdil'i kucakladı) Anneni bulalım tamam mı, şimdi gel şuraya otur, telefonla onu arayalım. Numarasını biliyor musun? (İdil başıyla polisi onaylarken, polis onu kaldırım kenarına oturttu. Cebinden telefonu çıkardı ve İdil'e uzattı. İdil telefonda

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

numarayı tuşlayıp polis abiye verdi. Polis kulağında telefonla uzaklaşırken telsizini orada unuttuğunu fark etmedi.)

ÖMER BEY: (Gözyaşları süzülerek) **Polis abi annemle konuşurken, babamda da gördüğüm telsizini yanımda unutmuştu. Ben de artık ağlamıyordum. Telsizi dinliyordum. Sonra birisi şehitlerin isimlerini bildirmeye başladı. O söyledikçe ben ağladım, ben ağladıkça o söyledi. Hepsi için tek tek üzüldüm küçük kalbimde.**

SİNEM HANIM: (Bir hiçkırık yükselir.)

ÖMER BEY: **Sonra kadın spiker bir isim söyledi. (Ömer Bey'in sesi kesik kesiktir.) Kendimden geçmiştim. Yaptıklarımı dışarıdan izliyordum. Bedenimin kontrolü bende değildi sanki. Benim biricik babam.**

HALİS: Babam! (Kalkıp babasının boynuna sarılır.)

ÖMER BEY: **Benim kolları barut, yüreği şefkat kokan babam.**(Ömer Bey kekeler.) **Ka-Kadın de-dedi ki, babamın ismini söyledi. Polis abi durumumu görmüştü ve hızla telefonu kapatıp yanıma geldi.**

(Küçük İdil sakince telsizi dinlerken duyduğu bir isimle çığınca çırpınmaya başlar. Herkes şaşkınlıkla tutmaya çalışır.

KÜÇÜK İDİL: Babam, babacım (çığlıkları öyle yüksektir, öyle içlidir ki, insanlar gözlerinden süzülen yaşlara engel olamaz.)

POLİS: (Telaşlı anneye) Acele ediniz!(Diyerek telefonu kapatır.)

GÜLSÜM HANIM: (Kızın çığlıkları eşliğinde sahneye Gülsüm Hanım girer. Onun da gözleri yaşlıdır. Yavaşça kızına yaklaşır. Onun geldiğini anlayan Küçük İdil bu sefer annesinin boynuna sarılıp ağlamaya devam eder.)**Annemin gelmesiyle anca sakinleşen bedenim annemin koynunda dinleniyor, kokusunda sakinleşiyordu.**

POLİS: (Küçük İdil'in uyuduğunu fark eden polis Gülsüm Hanım'a sorar) Haddimi aşmazsam eğer, neden böyle oldu?

GÜLSÜM HANIM: (Küçük İdil'in Hiçkırıklarından sarsan bedenini durdurmaya çalışarak) Babası, babası da asker. Ama o iyilerden. Hep öyleydi. (Kafası aşağıda devam eder.) Terörist alçaklar öldürmüş. (Kelimeleri hiçkırıklarla kesilir.) Öldürmüşler can yoldaşımı.

ÖMER BEY: (Ömer Bey ailesine perişan halde son satırları okur) **Annem ben uyudum sanırken ağladı sadece. Polis son sorusunu sorarken ben kendimi bırakmış haldeydim.**

POLİS: Eşinizin adı nedir?

GÜLSÜM HANIM / KÜÇÜK İDİL / ÖMER DEMİR / HALİS / SİNEM HANIM:

ÖMER, ÖMER HALİSDEMİR.

TEMMUZ

TEMMUZDA BİR SALÂ

HİLAL KARABULUT

EDİRNE / MERKEZ - AKMERCAN ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

TEMMUZDA BİR SALÂ

OYUNCULAR

ZAFER AMCA (BABA)

FATMA TEYZE (ANNE)

ALİ (OĞUL)

ELİF (GELİN)

BİNBAŞI AHMET (ALİ'NİN ÇOCUKLUK ARKADAŞI)

I.ADAM

II.ADAM

I.POLİS

II.POLİS

I. PERDE

Orta hâlli bir evin oturma odası. Üç kişilik kahve tonlarında bir koltuk. Koltuğun önünde açık renk bir halı. Koltuğun seyirciye göre sağ tarafında küçük bir sehpa. Sehpada dantel bir örtü ve içinde yapma çiçek olan bir vazo. Sehpanın yanında seyircilere geniş açıyla konmuş koltuğun takımı olan iki kişilik koltuk. Ortadaki koltuğun seyirciye göre sol tarafında küçük bir televizyon sehпасı ve televizyon sehпасının üzerinde bir televizyon. Televizyon kapalı. Televizyon sehпасının üzerinde TV kumandası. Duvarda üzerinde Fetih Suresi'nin 1. âyet-i kerimesi yazan bir tablo. Seyirciye göre sağda bir oda kapısı. Kapının seyirci tarafında ayaklı eskitme dolap. Dolabın üzerinde dantel bir örtü ve bir fotoğraf çerçevesi. Fotoğraf çerçevesinde bir gelin-damat fotoğrafı.

14 Temmuz 2016 Perşembe gecesı. Saat 22.00 civarı. Zafer amca ortadaki koltukta oturur. Ellili yaşlarındadır. Başında takkesi vardır. Takkeden taşan saçlarında beyazlar görülür. Altında penye bir eşofman Elinde orta boy bir Kuran-ı Kerim vardır. Huşu içinde "Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyin, hayır onlar diridirler, ancak siz sezemezsiniz." mealindeki Bakara Sûresi'nin 154. Âyet-i Kerimesi'ni okur. Cuma salâsı okunmaya başlar. Ali amca, Kuran okumayı bitirir. Huşu içinde salâyı dinlemeye başlar. Sahnenin seyirciye göre sağında bulunan kapıdan Zafer amcanın eşi Fatma teyze içeri girer. Fatma teyze, ellili yaşlarındadır. Üzerinde koyu renk, uzun bir etek ve açık renk penye bir bluz vardır. Saçları görülmeyecek, boynu görülecek şekilde örtünmüştür.

FATMA TEYZE: (Heyecanlı bir şekilde) Neredeler acaba? Elif'i bir arasana bey!

ZAFER AMCA: (Sakin bir ses tonuyla) Sabret hanım! Birazdan gelirler. Hazırlıklarını yaptın mı?

FATMA TEYZE: Yaptım, yaptım, yapmam mı hiç? Sarma hazır. Daha öğlen pişirmiştım. Kıymalı böreği ve karnıyarığı da sıcak sıcak yesinler diye akşam yaptım. Fırından az önce çıkardım.

ZAFER AMCA: Buram buram kokuyor ortalık. Oğlanlar gelse de şu börekten yesek. Onlar gelmeden yedirmezsin sen.

FATMA TEYZE: Yedirmem tabii. Yavrularımla birlikte yiyeceğiz inşallah. Gelin kızım için baklava bile yaptım. Geçen bayramda pek yemişti. Yüklü yavrum. Yesin yine.

ZAFER AMCA: Torunun adına karar verdiler mi acaba?

FATMA TEYZE: (Tatlı bir kızgınlıkla) Sorma sakın olur mu? Gençler ne isterse onu koysun.

ZAFER AMCA: Aman be Fatma Sultan! Sana da bir şey söylenmiyor. Sormam, merak etme.

FATMA TEYZE: Darılma hemen bey. Ne yapayım, sıkılmasınlar sonra. Sıkboğaz ediyoruz sanmasınlar. Sen adı madı bırak da bak ben sana ne söyleyeceğim. Acaba diyorum, biz de mi gitsek çocuklarla? Yalnız kalmasınlar. Ali zaten gece nöbetine kalıyor hastanede. Bazen acil bir şeyler oluyormuş, evdeyken bile arıyorlarmış. Yavrum gecenin bir saati koştur koştur gidiyormuş hastaneye. Elif'in zaten karnı burnunda. Kızcağiz evde yalnız kalmasın. Ne dersin?

ZAFER AMCA: Benim de aklıma geldi bunlar. Sana söyleyecektim. Gelin kızımın zamanı azaldı. Yalnız bırakmamak lazım. Evde yalnızken bir şey olmasın Allah muhafaza.

FATMA TEYZE: Aman ağzını hayra aç bey. Allah korusun.

ZAFER AMCA: Neyse hele getir bakalım aslan torunuma aldıklarını, ördüklerini...

FATMA TEYZE: (Koltuktan heyecanla ve çok mutlu bir şekilde kalkar. Kapının yanındaki ayaklı dolabın yanına gider, dolaptan beyaz bir bohça alır. Bohçada erkek bebek kıyafetleri vardır. Bohçayla eşinin yanına oturur. Bohçayı büyük bir özenle açar. Bohçadaki bebek kıyafetlerini heyecanla ve yine özenle çıkarır. Mutlu şekilde eşine gösterir.) Baksana şunlara bey! Benim yavrumun yavrusu giyecek bunları. (Duygulanır. Sesi titrer.) Yavruma alamamıştım böyle şeyler. O zamanlar böyle bolluk yoktu. Torunuma nasipmiş. Bak bunları da yeni bitirdim. Nasıl olmuş?

ZAFER AMCA: Hey maşallah hanım! Ne ara yaptın bunları?

FATMA TEYZE: Ah bey, bunları daha Elif'in yüklü olduğunu öğrendiğimde yapmaya başladım. Ara ara da aldım işte. Torunumuzu kucağımıza almayı da Rabbim nasip eder inşallah.

ZAFER AMCA: (Şaşkın bir şekilde sorar) İnşallah, inşallah da bu yelek neden pembe? Aslan torunum pembe mi giyecek?

FATMA TEYZE: (Gülerek) Âlemsin bey! İlk dediklerinde bilmiyordum cinsiyeti, ondan pembe bu. Yoksa neden pembe öreyim? Bakarsın ikincisi de kız olur, giymek ona nasip olur.

ZAFER AMCA: İnşallah hanım, inşallah.

(Kapı zili çalar. Fatma teyze de Zafer amca da ayağa kalkar ve kapıya yönelir. Fatma teyze kapıyı heyecanla açar. Çok mutludur.)

FATMA TEYZE: Hoş geldiniz kuzularım!

(Fatma teyze önce gelinine sarılır. Ali'nin elinde bir bavul vardır. Ali bavulu kapının yanına koyar, sonra da annesine sarılır. Daha sonra oğul ve gelin babalarının ellerini öper.)

ZAFER AMCA: Hoş geldiniz yavrularım.

ELİF: Hoş bulduk.

ALİ: Hoş bulduk.

(Hep birlikte koltuklara doğru ilerlerler.)

ALİ: (Koltuğa oturmadan, ayakta) Anacım, evi mis gibi kokutmuşsun. (Kokuyu tanımaya çalışır.) Karnıyarık mı yaptın yoksa? (Tekrar kokuyu tanımaya çalışır.) Kıymalı börek de mi var? (Ali gülümser. Mutludur. Annesine yine sarılır.)

ELİF: Aşk olsun Ali! Eve daha yeni girdik. Birkaç kelam etseydik önce.

ALİ: Ederiz Elifciğim, ederiz. Ben kurt gibi açım. Sekiz saatlik yoldan geliyoruz. Sohbeti de sofrada ederiz olmaz mı?

FATMA TEYZE: Olur yavrularım, olur. Hadi elinizi yüzünüzü yıkayıp bir rahatlayın. Ben de sofrayı hazırlayıvereyim. Sohbetimizi sofrada yaparız.

(Hep birlikte kapıya doğru yönelirler. Elif, gebeliğinin son günlerinde olduğu için rahat yürüyemez. Fatma teyze, Elif'in sırtını sıvazlar, onun yanında yürür. Baba-oğul önde, gelin-kayınvalide arkada mutlu bir şekilde odadan çıkarlar.)

II. PERDE

(15 Temmuz 2016 gecesini. Elif ve Fatma teyze oturma odasında çay içer. Fatma teyzenin çayı biter. Odadan çıkar. Elinde bir demlikle gelir.)

ELİF: Ver anne, ben dökerim.

FATMA TEYZE: Yok güzel kızım, sen otur! Bak zaten karnın burnunda. Ne olacak, ben dökerim.

ELİF: Sağ olası anne. Mahcup ediyorsun beni.

FATMA TEYZE: Olur mu öyle şey yavrum? Günlerin azaldı. Bu sıcak günlerde gebeliğin nasıl zor olduğunu ben de bilirim. Ben de Ali'mi temmuz ayında dünyaya getirmiştik. Senin de günlerin az kaldı. Yavrunu kucağına alacaksın inşallah.

ELİF: İnşallah anne. Bebeğimiz için çok uğraşmışsın. El emeği göz nuru neler neler yapmışsın! (Elif kalkar. Ayaklı eskitme dolabın üzerinde bir poşet vardır. Poşeti alır ve Fatma teyzenin yanına oturur. Poşetten bir paket çıkarır ve Fatma teyzeye verir.) Bizim de sana çam sakızı çoban armağanı bir hediyemiz var anneciğim. Ali çok beğenmiş, senin için almış. Beğenirsin inşallah.

FATMA TEYZE: (Mutlu ve meraklı bir şekilde paketi açar. Paketten koyu mavi, kadife kaplamalı bir Kuran-ı Kerim çıkar.) Allah razı olsun evladım. Ne kadar da güzelmiş! Ben de yeni bir Kuran-ı Kerim almak istiyordum. (Kuran-ı Kerim'i ayaklı dolabın üzerine koyar.) Rabbim hayırlar için okumamı nasip etsin inşallah.

ELİF: Amin anne. (Saate bakar.) Saat 11.00'e geliyor. Aliler ne zaman gelir acaba? (Kapı çalar.)

FATMA TEYZE: Geldiler galiba. Ben bakarım yavrum.

(Fatma teyze kapıyı açar. Kapıda Zafer amca, Ali ve Ali'nin arkadaşı Ahmet vardır.)

FATMA TEYZE: Hoş geldiniz. (Ahmet'i görünce şaşırır ve sevinir.) Aaa Ahmetciğim, sen de hoş geldin oğlum.

ALİ: Hoş bulduk anne.

AHMET: Hoş bulduk Fatma teyze. (Fatma teyzenin elini öper, sarılır.) Saat geç oldu ama seni bir göreyim dedim. Ben de dün geldim. Ali'yle görüşmüştük. İzinlerimizi aynı zamana getirdik. Ancak annemlerle hasret giderdik. Geç oldu ama senin de elini bir öpeyim dedim.

FATMA TEYZE: İyi düşünmüşsün yavrum. Sen bizim evladımızsın. (Sitemli bir şekilde) Saatin geç olmasına bakar mıyız hiç? Hadi geçin içeri. Biz de gelin kızıyla çay içiyorduk. Size de dökeyim, birlikte içelim.

(Ali, Elif'in yanına oturur. Zafer amcayla Ahmet de seyirciye göre sağda olan koltuğa geçer. Elif, kayınvalidesine yardım etmek için kalkar ve kapıdan çıkar.)

ALİ: Ahmet, bugün Fehmi Hoca ile karşılaştık. Çok yaşlanmış. Görünce hem sevindim hem üzüldüm. O dağ gibi adam nasıl da yaşlanmış?

AHMET: Geçen geldiğimde ben de gördüm Fehmi Hoca'yı. Gerçekten çok yaşlanmış. Eee liseden mezun olalı kaç yıl oldu Ali? Baksana evlendik de baba oluyoruz. Yıllar geçiyor. Lise yılları birer hatıra olarak geride kaldı artık.

ALİ: Evet, Ahmetciğim. Gerçekten yıllar su gibi akıp geçiyor. Hatırlıyor musun ilkokulda bile asker olacağını söylüyordun. Hatta Burak'la kavga bile etmiştiniz. Burak tutturmuştu "Sen asker olamazsın." diye. Sen de "Asker olacağım işte. Göreceksin!" demiştin ve ağlayarak Burak'ı öğretmene şikâyet etmiştin. (Gülümser.)

AHMET: Hatırlamaz mıyım? (Gülümseyerek) Ben kafama koyduğumu yaparım Ali! Bilmez misin? Ayşe'yle de evleneceğim dememiş miydim?

ALİ: Demiştin, demiştin. Elinden ne uçan kurtuluyor ne kaçan. (Güler.)

ZAFER AMCA: Aaa sahi, gelin kızım da geldi mi Ahmet?

AHMET: Geldi Zafer amca. Bugün annelerine göturdüm onu. Ben birkaç saat oturdum. Sonra onu bırakıp döndüm. Yarın sabah da almaya gideceğim inşallah. Hazır Aliler de buradayken eşimle de geliriz sizlere.

ZAFER AMCA: Çok seviniriz oğlum.

(Fatma teyze elinde çay tepsiyle içeri girer. Elif'in elinde de içinde börek ve tatlı olan iki tabak vardır. Tabağın birini Zafer amcaya verir. Diğerini de Fatma teyzenin oturduğu yere koyar. Ali, eksik kalan tabaklardan almak için kapıdan çıkar. Elinde iki tabakla girer. Tabakların birini Ahmet'e verir, diğerini Elif'e uzatır. Kendine de tabak alır ve oturur.)

FATMA TEYZE: Senin oğlan ne kadarlık oldu Ahmet?

AHMET: Bir buçuk yaşında Fatma teyze. Görsen nasıl afacan?

FATMA TEYZE: Babasına çekmiş desene. (Güler.) Sen de az afacan değildin. Ali'yle bir olup az pencere kırmadınız mahallede.

ALİ: Oğlanlar da bize benzerse yandık Ahmet! (Gülerler.)

AHMET: Sorma Ali! (Güler.) Ooo, Fatma teyzem döktürmüş yine! Ellerine sağlık teyzecim.

FATMA TEYZE: (Gülümser.) Sağ olasın Ahmet'im. Yavrularım gelir de ben döktürmez miyim?

ZAFER AMCA: Yiyin, yiyin afiyet olsun. (Fatma teyzeye döner.) Ben dayanamıyorum hanım, soruyorum. (Ali'ye dönerek) Torunumun adını ne koyacaksınız?

FATMA TEYZE: (Kaşlarını çatar. Kızgın ama meraklı) Sana sorma demedim mi bey?

ALİ: (Tebessüm eder.) "Ömer" istiyoruz baba. Hz. Ömer gibi adaletli olsun, mert olsun, cesur olsun inşallah.

ELİF: Ben "Mert" istiyorum aslında. Ama Ali, "Ömer" de ısrarlı.

FATMA TEYZE: Hayırlısıyla bir doğsun aslanım, Mert de güzel Ömer de...

(Birden savaş uçaklarının sesi ortalığı inletir. Herkes çok şaşırır ve ürker.)

ELİF: (Korkar) Ne oluyor böyle?

ZAFER AMCA: Hayırdır inşallah! (Kalkar, pencereden bakar.) Bu saatte bu jetler niye böyle uçuyor ki?

ALİ: Sakin olun. Anlarınız birazdan. (Telefonunu açar.) Twitter'a bakayım, belki bir şeyler yazıyordur.

FATMA TEYZE: Sen de televizyonu aç bey! Belki haberlerde söylerler. (Zafer amca, televizyonu açar.)

ALİ: (Kaşlarını çatır.) Asker, Köprü'yü kapatmış. Allah Allah!

AHMET: Asker Köprü'yü mü kapatmış? Nasıl olur?

ALİ: (Telefonuna bakmaya devam eder. Çok şaşırılmış bir şekilde) Darbe oluyormuş. (Herkes tedirgindir. Ara ara jet sesleri duyulur.)

ZAFER AMCA: Ne darbesi oğlum? Ne diyorsun sen?

FATMA TEYZE: Allah'ım vatanımızı, milletimizi korusun, devletimize zeval verme! (Televizyonda TRT1 açıktır. Haber sunucusu darbe bildirisini okur.)

ELİF: Bu kadın neler söylüyor böyle? (Kumandayı alır ve CNN Türk'ü açar.)

ALİ: Ne yapacağız, böyle evde duracak mıyız baba, Ahmet?

AHMET: Niye evde duruyoruz ki? Haydi, dışarı çıkalım. Nereye gidelim peki?

ALİ: Boğaz Köprüsü'nü kapatmış hainler. Oraya gidelim. Halka darbe yapmak neymiş gösterelim onlara.

ZAFER AMCA: Ben de geliyorum oğlum.

(Herkes kalkar. Kadınlar çok üzgün ve kaygılıdır.)

FATMA TEYZE: Ben de geliyorum bey. Evde duramam.

ALİ: Anne, sen Elif'le evde kal. Elif bu hâliyle dışarı çıkmasın, evde de yalnız kalmasın.

FATMA TEYZE: Tamam yavrum, sen merak etme!

ALİ: (Annesinin elini öper.) Dumanı esirgeme anne! Merak etme, döneceğiz. Olur da dönemezsek Ömer'im önce Allah'a, sonra sana emanet Elif'im!

ELİF: Öyle söyleme Ali! (Ağlamaktadır.) Allah yardımcımız olsun canım.

(Ali, Elif'i alnından öper. Erkekler çıkar. Fatma teyze kapıyı kapamıştır. Televizyondan Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın sesi duyulur: "Milletime de bir çağrı yapıyorum. Milletimizi illerimizin meydanlarına davet ediyorum, havalimanlarına davet ediyorum. Milletçe meydanlarda, havalimanlarında toplanalım. Bunların o azınlık grubu tanklarıyla, toplarıyla gelsinler; ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar. Halkın gücünün üstünde bir güç, tanımadım bugüne kadar.")

FATMA TEYZE: (Elini sol göğsünün üzerine koyar. Kalbi sıkışmıştır. Derin bir nefes alır.) Rabbim sen devletimizi muzaffer eyle! Hainlere fırsat verme!

III. PERDE

(Köprü girişi. Gece. Gece izlenimi vermek için duvara siyah bir örtü serilir. Asfalt görünümünde bir zemin. Yolda kesik kesik beyaz çizgiler. Refüj maketi. Üzerinde siyah çelik yelek olan iki polis sahnenin seyirciye göre solunda. Polislerin karşısında da Ali, Ahmet, Zafer amca ve beş erkek.)

1. ADAM: Bırakın geçelim! (Kalabalık, polisler doğru ilerler.)

AHMET: (Polislere yaklaşır, askerî kimliğini gösterir.) Ben Binbaşı Ahmet. Askerlerle görüşeceğim. Yolu açar mısın?

1. POLİS: Hayır, açamam Binbaşım.

AHMET: (Öfkelenir.) Ne demek açamam? Yolu açacaksın ve ben geçeceğim.

2. POLİS: Emirler kesin! Bize zorluk çıkarmayın. Madem binbaşısın, burada işin ne? Askerlerin yanında olman gerekmiyor mu?

AHMET: Evet, ben askerim ama vatan haini değilim. O yüzden de orada değil, buradayım.

1. POLİS: (Ahmet'e cevap vermez. Kalabalığa dönerek) Beyler beni dinleyin, iyi dinleyin hem de. Bakın, askerler yönetime el koymuş. Biz şu an buradaki trafiği kapattık. Kesinlikle geçişe izin vermeyeceğiz. Eğer "Ben canıma güveniyorum, ben geçer giderim." diyen varsa buyursun geçsin.

ZAFER AMCA: Elden giden ev bark değil, elden giden vatan oğul!

AHMET: Ben geçerim, aç! Hadi, durdurabiliyorsan durdur!

ALİ: Evet abi, ben de geçerim. İnsan bir kere ölür. Ölümden korkumuz yok.

2. ADAM: Ben de ölmeye hazırım. Gidiyorum. İnsan bir kere ölür.

(Halk, ilerlemeye başlar. Polisler şaşkındır. Ne yapacaklarını bilemez. Halk, Tekbirlerle ilerlemeye devam eder. Silah sesleri duyulur. Ahmet bacağından vurulur, bacağını tutar, birkaç adım atar, daha sonra yere düşer. Ali, Ahmet'e yardıma koşar. Zafer amca da yanlarına gelir. Silah sesleri yine duyulur. Ali, Ahmet'in vurulan bacağına bakar.)

ALİ: (Telaşla) Kanamayı durdurmalıyım, tampon yapmalıyım.

ZAFER AMCA: (Tampon için beyaz gömleğini çıkarır, Ali'ye verir.) Al Ali, bunu kullan! (Ali yeleği alır, tampon yapar.)

AHMET: (İnleyerek) Beni bırak dostum. Yara bacağımda, önemli değil. Sen devam et! Vatanımızın, milletimizin sana ihtiyacı var.

ZAFER AMCA: Ben Ahmet'in yanında kalırım oğlum, sen git!

(Savaş uçaklarının da sesi duyulur. Ali kalkar.)

ALİ: Ahmet, önce Allah'a sonra sana emanet baba. Ben gidiyorum.

(Ali ayağa kalkar. Biraz ilerlemiştir, vurulur. O an sala sesi duyulur. Ali yaralı şekilde yürümeye çalışır, birkaç adım atar, yere yığılır. Perde kapanır.)

IV. PERDE

(Oturma odası. Fatma teyze ve Zafer amca koltukta oturur. Zafer amca "Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rableri katında Allah'ın lütfundan kendilerine verdiği nimetlerin sevincini yaşayarak rızıklandırılmaktadırlar." mealindeki Al-i İmran Sûresi'nin 169. Âyet-i Kerime'sini okur. Fatma teyze de Ali'nin hediyesi olan Kur'an-ı Kerim'den Zafer amca'yı takip eder, gözleri yaşlıdır. Elif odaya girer. Doğum yapmıştır, kucağında bebek vardır. Bebek ağlar. Zafer amca Kur'an okumayı bitirir.)

ELİF: Neden ağlıyorsun Ömer'im? (Bebeği kucağında sallar, susturmaya çalışır. Elif'in de gözleri yaşlıdır. Fatma teyzeye) Karnını doyurdum. Uykusu da yok, daha yeni kalktı. Neden ağlıyor, bilmiyorum.

FATMA TEYZE: Ömer'im, Ali'min yadigârı!.. Neden ağlıyorsun şehidimin yetimi? (Ağlamaya başlar. Bebeği kucağına alır, koklar.) Ali'min kokusu... (Bebeği yine koklar.) Cennet kokusu... (Sessizce ağlar.)

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

ZAFER AMCA: Ağlama hanım, ağlama gelin kızım! (Bebeği kucağına alır.) Ağlamayın, dik durun! Rabbime şükürler olsun ki evladıma şehitlik payesi verdi. Bir Ali, bir Ömer vatan uğruna, namus uğruna can verir; bin Ali, bin Ömer doğar bu topraklara. (Ömer'e) Sen de ağlama gözümün nuru Ömer'im! Sen hele büyü, yiğit babanı anlatacağım sana. Baban gibi yiğit olan şehitlerimizi, adını onurla taşıyacağın Ömer Halisdemir'i anlatacağım sana Ömer'im. (Ömer'i öper. Esat Kabaklı'nın "Bil Oğlum" adlı şarkısının ikinci dördlüğü çalmaya başlar.

Çabuk büyü çabuk yetiş tez oğlum
Çakal gezen şu dağlarda gez oğlum
Vatanına göz diken ez oğlum)

15 TEMMUZ "KANLA YAZILAN DESTANDAN BİR TABLO"

HASAN TÜRKOĞLU

ANKARA /KIZILCAHAMAM - KIZILCAHAMAM ANADOLU İMAM HATİP
LİSESİ

15 TEMMUZ "KANLA YAZILAN DESTANDAN BİR TABLO"

OYUNCULAR

AKİF ERTÜRK	: Nurten ve Dilek'in babasıdır. Gazi bir paşadır.
FATİH DEMİR	: Ev sahibidir. 55 yaşında ordudan emekli bir subaydır.
NURCAN DEMİR	: Fatih Bey'in eşidir. Nurten Hanım'ın ablasıdır.
SELVİ DEMİR	: Tek kızlarıdır. 18 yaşında henüz liseyi yeni bitirmiştir.
SAMET DEMİR	: 25 yaşındadır. Tıp Fakültesi son sınıfta okumaktadır.
CÜNEYT DEMİR	: En küçük ve şımarık çocuklarıdır. Okula yeni başlayacaktır.

FATİH BEY'İN AİLESİ

İHSAN TEKVATAN	: Emekli tarih öğretmenidir. Fatih Bey'in bacanağıdır.
NURTEN TEKVATAN	: İhsan Bey'in eşidir. İki tane kızı vardır.
MELEK TEKVATAN	: En büyük kızlarıdır. Yeni öğretmen olmuştur.
NERGİS TEKVATAN	: Küçük kızlarıdır. Henüz 8 yaşındadır.

İHSAN BEY'İN AİLESİ

I. PERDE

Akşam saatlerinde İhsan Bey ve ailesi Fatih Bey'in evine misafirlığe gelir. Sahnede evin salonu görülmektedir. Salonunda sağda, solda ve ortada üç kanepeler vardır. Sağ ve sol kanepenin arasında da bir koltuk ve ortada bir sehpa vardır. Arkada projeksiyon yardımıyla televizyon görüntüsü yansıtılmaktadır. Perde Cüneyt ve Nergis oyun oynarken açılır. Selvi ve Melek karşılıklı sohbet etmektedir. Nurcan Hanım ve Nurten Hanımla beraber mutfakta kek ve börek yapmaktadır.

NURCAN HANIM: (Mutfaktan bağırır) Kız... Selvi!

SELVİ: Efendim anne!

NURCAN HANIM: Gel! Teyzene yardım et. Babanla enişten gelmek üzere.

SELVİ: (Gürültüden duyamaz) Şşş! Çocuklar susun! (Mutfığa yönelir) Anlamadım, tekrar söyle.

NURCAN HANIM: Dedim ki! Gel, teyzene yardım et. Babanla enişten namazdan gelmek üzereler.

SELVİ: Tamam anne, birazdan gelirim. (Ayağa kalkarken kapının zili duyulur)

NURCAN HANIM: (Mutfaktan sesi duyulur) Bak! Geldiler işte kesin bizimkilerdir. Selvi, kızım kapıya bak!

SELVİ: Tamam anne! (Kapıyı açar. Babası, eniştesi ve abisi içeri girer) Hoş geldiniz.

FATİH BEY: Hoş bulduk kızım. (Salona göz atar) Annen nerde?

SELVİ: (İmalı) Mutfakta Nurten teyzemle dedikodu ediyorlar.

İHSAN BEY: Şşş! Ayıp kızım büyüklere öyle denmez. Sohbet ediyorlardır.

MELEK: *(Ayağa kalkar. Salona gelenleri selamlar)* Hoş geldiniz Safalar getirdiniz. *(Fatih Bey'in elini öper)*

FATİH BEY: El öpenlerin çok olsun. Maşallah ne kadar da güzel olmuşsun.

MELEK: *(Başını eğerek)* Teşekkür ederim. O sizin güzelliğinizdir efendim.

FATİH BEY: *(Homurdanır)* Öğretmen olduğunu duyduk. Hayırlı olsun. Allah utandırmasın.

MELEK: *(Kendinden emin)* Allah'a şükür okulu bitirdim. Kismetse seneye de göreve başlıyorum.

FATİH BEY: İnşallah kızım. Hakkında hayırlısı olsun.

SELVİ: *(Ortaya atlayarak)* Eee! Ayakta kaldınız otursanıza.

İHSAN BEY: Eh! Oturalım bari. *(Fatih Bey, Samet ve Cüneyt sağ kanepeye, İhsan Bey, Melek ve Nergis sol kanepeye, Selvi de orta kanepeye oturur.)*

NURCAN HANIM: *(Elinde çay tepsiyle içeri girer)* Hoş geldiniz. Rahmetli kaynananız seviyormuş.

NURTEN HANIM: Evet... Börekler de geldi. *(Börek ve çay tepsi ortadaki sehpaye konur. Nurcan Hanım ve Nurten Hanım Nergis'in yanına oturur)*

SELVİ: *(Ayağa kalkar ve çayları dağıtır.)* Oh, mis gibi kokuyor!

FATİH BEY: *(Çayını yudumlar, böreğinden tadar)* Nefis olmuş. Ellerinize sağlık hamımlar.

NURTEN HANIM: Afiyet olsun. *(Demliği eline alır)* Çayını bitiren var mı?

SAMET: *(Ayağa kalkar)* Ben bir bardak daha alabilir miyim?

NURTEN HANIM: Getir bardağını o zaman.

SAMET: Hakkınızı helal edin. Size de zahmet oldu ama.

NURTEN HANIM: Aaa! Ne zahmeti yavrum. Helâl hoş olsun, sen yemene bak.

FATİH BEY: *(Etrafa bakınır)* Kayınpeder nerelerde? Gözükmedi bugün.

NURCAN HANIM: Eli kulağında birazdan gelir.

İHSAN BEY: *(Şaşkın)* Nereye gitti ki?

NURCAN HANIM: Eski bir arkadaşı umreden gelmişti. Onu ziyaret etmeye gitti. *(Kapı çalınır)*

NURTEN HANIM: İyi insan lafın üstüne gelirmiş. Melek kapıya bakabilir misin?

AKİF DEDE: *(İçeri girer)* Ooo! Selamünaleyküm. Bütün cemaat buradaymış. *(Herkes selâmını alır. Bastonuyla ağır adımlarla kendi koltuğuna geçer.)*

NURCAN HANIM: Baba çay içer misin?

AKİF DEDE: *(Soluklu bir oh çeker.)* İçmez olur muyum kızım? Hazır herkes buradayken doya doya içelim. Kim bilir belki bir arada bulunmayız bile. Zaten benim de son günlerim. Bugün varım, yarın yokum.

NURTEN HANIM: *(Elini kulağına götürüp, masaya tıklar.)* O nasıl söz? Ağzından yel alsın babacım!

İHSAN BEY: Aman efendim! Siz kimleri gömdünüz de ölmediniz Rabbim hayırlı ve de uzun ömürler nasip etsin.

FATİH BEY: Anlaşıldı senin burnun toprak kokmaya başladı.

AKİF DEDE: *(Herkes telefonla oynamaya başlar. Akif Dede sinirlenir)* Yahu! Bırakın şu oyuncakları da iki kelâm edelim. *(Kimse bakmıyor)* Alooo! Kime diyorum ben? Evi çalsalar ruhunuz bile duymaz.

SAMET: *(Başını kaldırmadan)* Bir şey mi diyordun dede?

FATİH BEY: *(Başını kaldırır)* Haklısın babacığım *(Hafiften öksürür)* Evet ne diyorduk en son?

AKİF DEDE: Yahu! Bırakın şu ellerinizdekini.*(çocukları işaret ederek)* Şunlara bak ölmüşler sanki. Ne olacak şu sabi sübyanın hali. Ah! Bizim zamanımızda böyle miydi? Yiyecek bir lokma bile bulamazdık.

İHSAN BEY: Haklısın babacığım. Ama zamane gençliği işte ne yapacaksın? Bunların hepsi böyle artık.

SAMET: *(Kızar)* Öyle deme dede. Teknolojiyi kullanmak lazım. Artık bütün işlerini bunlarla hallediyorsun.

AKİF DEDE: İyi de oğlum, ölçülü kullanın şunları o zaman.

SELVİ: *(Yerinden fırlar)* Haberlere bakın.

FATİH BEY: Ne oldu kızım? Sakin ol!

SELVİ: *(Heyecanla)* Askerler boğaz köprüsünü tutmuş kimseyi geçirmiyorlar.

NURCAN HANIM: Nerden biliyorsun askerlerin tuttuklarını?

SELVİ: *(Telefonu gösterir.)* Sosyal medya da yazıyor. Herkes paylaşıyor.

SAMET: *(Telefonu eline alır.)* Aaa! Evet doğru öyle yazıyor.

İHSAN BEY: *(Herkes düşünceli)* İnanmayın öyle şeylere yalandır o yalan haberdir.

FATİH BEY: Bence de yalandır. Yoksa askerin ne işi olur köprüde. Eşkiya olacak halleri yok ya.

NURCAN HANIM: *(Babasına seslenir)* Duydun mu baba? Askerler köprüleri kesmişler.

AKİF DEDE: *(Bastonunu iki eliyle kavrar.)* Yok canım, olmaz öyle şey! Olursa ihtilal var demektir. Hatırlamıyor musunuz altmışlı yetmişli yılları?

İHSAN BEY: *(Masaya tıklarır)* Allah korusun baba. Dediğin olursa bu ülke parçalanır.

AKİF DEDE: Allah bilir damat. İlk kez olmuyor biliyorsun.

FATİH BEY: En son askerler meydana çıktığında ihtilal olmuştu.

FATİH BEY: Televizyon kumandası nerede?

NURTEN HANIM: Ne yapacaksın kumandayı?

FATİH BEY: Hele bir haberlere bakalım orda ne diyorlar.

SELVİ: *(Televizyonu açar.)* Aaa! Sinyal yok!*(Orta koltuktakiler arkasını döner.)*

FATİH BEY: Gene mi bozdunuz yoksa?

NURCAN HANIM: Akşam bir şey yoktu. Ne oldu ki buna şimdi.

SELVİ: *(Televizyonda son dakika yazısı belirir)* Bakın düzeldi.

SPIKER: *(Herkes merakla televizyona yönelir)* Türkiye Cumhuriyeti'nin değerli vatandaşları, Sistematik bir şekilde sürdürülen anayasa ve kanun ihlalleri; devletin temel nitelikleri ve hayati kurumlarının varlığı açısından önemli bir tehdit haline gelmiş, Türk Silahlı Kuvvetleri dahil olmak üzere devletin tüm kurumları ideolojik saiklerle dizayn edilmeye başlanmış ve dolayısıyla görevlerini yapamaz hale getirilmiştir.

Gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içerisinde olan cumhurbaşkanı ve hükümet yetkilileri tarafından; temel hak ve hürriyetler zedelenmiş, kuvvetler ayrılığına dayalı, laik ve demokratik hukuk düzeni fiilen ortadan kaldırılmıştır.

Devletimiz; uluslararası ortamda hak ettiği itibarını yitirmiş ve evrensel temel insan haklarının göz ardı edildiği, korkuya dayalı otokrasi ile yönetilen bir ülke haline getirilmiştir.

Siyasi idarenin aldığı hatalı kararlarla mücadeleden geri durduğu terör tırmanarak birçok masum vatandaşımızın ve teröristle mücadele eden güvenlik görevlilerimizin hayatına mal olmuştur. Bürokrasi içerisindeki yolsuzluk ve hırsızlık ciddi

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

boyutlara ulaşmış, ülke sathında bununla mücadele edecek hukuk sistemi işlemez hale getirilmiştir. Bu ahval ve şerait altında, yüce Atatürk'ün önderliğinde milletimizin olağanüstü fedakârlıklarla kurduğu ve bugünlere getirdiği cumhuriyetimizin koruyucusu olan Türk Silahlı Kuvvetleri, "Yurtta Sulh, Cihanda Sulh" ilkesinden hareketle;

- Vatanın bölünmez bütünlüğünü, milletin ve devletin bekasını devam ettirmek,
- Cumhuriyetimizin kazanımlarının karşı karşıya kaldığı tehlikeleri bertaraf etmek,
- Hukuk devleti önündeki fiili engelleri ortadan kaldırmak,
- Milli güvenlik tehdidi haline gelmiş olan yolsuzluğu engellemek,
- Terörizm ve terörün her türlüyle etkin mücadele yolunu açmak,
- Temel evrensel insan haklarını, mezhep ve etnisite ayrımı gözetmeksizin tüm vatandaşlarımız için geçerli kılmak,
- Laik, demokratik, sosyal ve hukuk devleti ilkesi üzerine oturan anayasal düzeni yeniden tesis etmek,
- Devletimizin ve milletimizin kaybedilen uluslararası itibarını yeniden kazanmak,
- Uluslararası ortamda barış, istikrar ve huzurun temini için daha güçlü bir ilişki ve işbirliğini tesis etmek maksadıyla yönetime el koymuştur.

Devletin yönetimi teşkil edilen Yurtta Sulh Konseyi tarafından deruhte edilecektir.

Yurtta sulh konseyi BM-NATO ve diğer tüm uluslararası kuruluşlarla oluşturulmuş yükümlülükleri yerine getirecek her türlü tedbiri almıştır.

Meşruiyetini kaybetmiş siyasi iktidara görevden el çektirilmiştir. Vatana ihanet içerisinde bulunan tüm kişi ve kuruluşların en kısa zamanda ulusumuz adına hakkaniyet ve adaletle karar vermeye yetkili mahkemeler önünde hesap vermesi temin edilecektir.

Tüm yurtta sıkıyönetim ilan edilmiştir.

İkinci bir duyuruya kadar sokağa çıkma yasağı uygulanacaktır. Vatandaşlarımızın kendi güvenlikleri için bu yasağa hassasiyetle uymaları önem arz etmektedir.

Havaalanları, sınır kapıları ve limanlardan yurt dışına çıkışlara yönelik ilave tedbirler getirilmiştir.

Devlet düzeninin en kısa zamanda tesis ve idamesi için her türlü tedbir alınmış ve uygulanmaktadır. Hiçbir vatandaşımızın zarar görmesine müsaade edilmeyecek, kamu düzeninin bozulmasına fırsat verilmeyecektir.

Hiçbir ayırım yapılmaksızın tüm vatandaşlarımızın ifade özgürlüğü, mülkiyet hakkı, evrensel temel hak ve hürriyeti Yurtta Sulh Konseyi'nin teminatı altındadır.

Yurtta Sulh Konseyi üniter devlet yapısı içinde dil, din, etnik köken ayrımı yapmaksızın toplumun tüm kesimlerini kapsayacak bir anayasa hazırlanmasını en kısa zamanda sağlayacaktır.

Çağdaş, demokratik, sosyal, laik hukuk ilkelerine dayalı anayasal düzen tesis edilene kadar yurtta sulh konseyi ulusumuz adına her türlü tedbiri alacaktır.

Tüm vatandaşlarımıza saygıyla duyurulur.

AKİF DEDE: (Aya kalkar. Yavaş yavaş ses tonunu yükseltir.) Menderes! Menderes! Menderes'i asacaklar!

İHSAN BEY: (Kolundan tutar) Sakin ol baba. Öyle bir şey olmayacak

AKİF DEDE: İhtilal yapacaklar damat. (Yerine oturur)

SELVİ: İhtilal de ne ya.

FATİH BEY: Darbe kızım! Darbe!

SELVİ: (Anlamaz) Yani...

SAMET: (Anlatmaya çalışır) Askerler tarafından yönetime el konulması, bir nevi sıkıyönetim yani.

SELVİ: (Heyecanlanır) Dışarı çıkamayacak mıyız yani çıkarsak öldürecekler, öyle mi?

MELEK: Yok ablacığım... Öldürmezler korkma!

FATİH BEY: Sakin olun lütfen. Paniklemeyin anlarınız şimdi olup bitenleri...

İHSAN BEY: Ne olacak bu ülkenin hali bacanak?

FATİH BEY: Valla ben de bilmiyorum ki bacanak.

NURCAN HANIM: (Korkar) Siz en iyisi bu gece burada kalın. Ne olur, ne olmaz maazallah tutuklarlar.

SELVİ: (Teyzesine yönelir) Siz bir şey yapmadınız ki neden tutuklayacaklar?

NURTEN HANIM: Yok teyzem... Korkma, tutuklamazlar.

SELVİ: (Annesine bakar) Annem niye öyle söyledi o zaman?

NURCAN HANIM: Darbe olduysa dışarı çıkmak yasak kuzum. Hani belki tutuklarlar dedim.

SAMET: (Babasına) Baba biz de meydanlara çıksak mı acaba?

FATİH BEY: Saçmalama oğlum. Dışarı asker kaynıyordur şimdi.

NURCAN HANIM: (Sinirlenerek) Başını belaya mı sokacaksın? Otur oturduğun yerde.

MELEK: (Samet'e) Annen haklı Samet, dışarı çok karışıktır şimdi.

SAMET: (Sinirli) Meydanı çakallara mı bırakalım? Öyle mi diyorsunuz?

İHSAN BEY: Samet sakin ol oğlum. Elbette meydanı çakallara bırakmayacağız. Hele biraz sabredelim olaylar bir yatışsın bir hâl çaresine bakarız.

FATİH BEY: Hanım çocukları yatır geç oldu.

SAMET: (Dedesine) Dede neden susuyorsun, bir şey söylesene?

AKİF DEDE: (Kısık sesle) Ne diyeyim oğlum Allah hepimizin yardımcısı olsun.(Herkes susar)

NURCAN HANIM: (Sessizliği bozar) Neyse olanlar oldu artık. Herkes yatsın şimdi. Sabah ola hayır ola. Hem bu olaylar yatışmış olur.

SAMET: (Hiddetlenir) Ne yatmasından bahsediyorsun anne! Ülke elden gidiyor. Senin dediğine bak! Allah aşkına!

FATİH BEY: Tamam Samet uzatma artık. Olanlar olmuş Zaten. Elden bir şey gelmez. Bunları sabah düşünürüz. Hadi bakalım herkes yatsın.(Herkes salonu terk eder. Salonda Fatih Bey ve İhsan Bey Yalnız kalır.)

İHSAN BEY: Darbe mi yaptılar dersin bacanak?

FATİH BEY: Yok canım. Darbe teşebbüsüdür.

İHSAN BEY: Senin oğlan baya bir huysuzlaştı. Haksız da değil yani.

FATİH BEY: Haklı olmasına haklı ama ne bileyim işte. Daha ne olduğunu bile bilmiyoruz.

İHSAN BEY: Eee! Delikanlı oğlan tabi kanı kaynıyordur. Ne yapacağı belli olmaz.

FATİH BEY: Ya başına bir iş gelirse diye korktum doğrusu.

İHSAN BEY: Elimiz kolumuz bağlı bekleyecek miyiz?

FATİH BEY: Biliyorum çok zor ama beklemekten başka çaremiz de yok. Allah yâr ve yardımcımız olsun.

İHSAN BEY: Âmin.

II. PERDE

Uçak ve bombalama sesleriyle perde açılır. Sahne, karanlık ve kimseler yoktur. İçeriden çocukların ağlama sesleri duyulur. Ağlama seslerine dışarıdan sala sesleri eşlik etmektedir. Sırasıyla çocuklar, kadınlar ve erkekler içeri salona geçerler.

NURCAN HANIM: (Telaşlı) Aman yarabbi!

NERGİS: (Ağlayarak) Anne çok korkuyorum!

CÜNEYT: (Babasının elinden çekerek) Baba ölecek miyiz?

NURCAN HANIM: (Samet'e sarılır) Korkma annecim.

NURTEN HANIM: (Hafiften ağlamaya başlar.) Allah'ım bizlere yardım et.(Hiçkırarak ağlamaya devam eder.)

İHSAN BEY: Hanımlar sakın olun lütfen. Evvel Allah hiçbir şey olmayacak.

SAMET: (Yumruğunu sıkar.) Ben size dedim, darbe yapacaklar diye. Alın işte darbe yapıyorlar ve biz hiçbir şey yapamıyoruz.

FATİH BEY: Sakin ol evlat. Biz de biliyoruz darbe olduğunu.

SAMET: O zaman ne bekliyoruz baba? Meydanlara çıkmayacak mıyız?

İHSAN BEY: Elbette çıkarız. Meydanları boş mu bırakacağız?

MELEK: Meydanlara inmemiz doğru olur mu acaba?

NURCAN HANIM: Ya başımıza bir iş gelirse?

FATİH BEY: (Heyecanla) Yahu haberleri açın bari.

İHSAN BEY: Aynen ya, hem daha iyi anlamış oluruz.

SELVİ: (Babasına) Baba sen askerdin, daha iyi bilmen lazım?

FATİH BEY: (Açıklar) Kızım darbe oldu mu? Sokağa çıkma yasağı olur. Sokaklarda kimi görürlerse tutuklarlar. Halkın yapacağı bir şey olmaz. Anladın mı? O yüzden bir sonraki emre kadar beklememiz lazım.

SAMET: (Sinirlenir) Ne emrinden bahsediyorsun baba. Meydan çakallara mı kalacak?

SELVİ: (Televizyonu açar ancak sinyal yoktur.) Alın işte sinyalleri kesmişler.

İHSAN BEY: (Herkes Televizyona yönelir.) Kanal değiştir.

NURTEN HANIM: (Kapı çalınır) Hayırdır inşallah.

SELVİ: (Kalkar) Ben bakarım.

MUHTARIN OĞLU: (Kapıdan seslenir.) Fatih amca ne olursun yetiş. Babamı tutukladılar.

FATİH BEY: Tamam oğlum ilgileneceğim. Ama şimdi sakın olman lazım anladın mı? Doğru eve gidiyorsun, annenin ve kardeşlerinin yanında olman lazım.

İHSAN BEY: Düpedüz darbe bu ya.

FATİH BEY: Maalesef düşündüğümüz gibi darbe yapıyorlar.

SELVİ: (Heyecanla) Haberlere baksanıza!

NURTEN HANIM: (Merakla) Aç şunun sesini.

SELVİ: (Açıklar) Cumhurbaşkanı 3G bağlantısıyla canlı yayında!

TELEVİZYON: (Cumhurbaşkanı meydanlara inmelerini davet eder.) Bugünkü bu gelişme gerçekten Silahlı Kuvvetlerimizin içerisindeki bir azınlığın ne yazık ki kalkışma hareketidir ve bu malum yapıya ait, paralel yapılanmanın teşvik ettiği, üst akıl olarak onların kullandığı bir harekettir. Ülkemizin birliği, beraberliği, bütünlüğüne yönelik bu harekete karşı inanıyorum ki milletçe vereceğimiz güzel bir cevapla bunlar gerekli olan cezayı alacaklardır."

"Şu anda bu milletin imkânlarıyla ortaya konmuş olan tankı, topu, uçağını, helikopterini kullanarak milletin üzerine gelmenin bedelini bunlar çok ağır ödeyeceklerdir. Bu konuda gerek Cumhurbaşkanı olarak gerek Başbakanımız, hükümetimiz olarak bizler atılması gereken adımlar neyse dik durmak suretiyle bu adımı atacağız. Bunun bedelini asla bizler farklı bir şekilde yorumlayamayız ve meydanı da onlara bırakamayız. Yapmış oldukları işgali de çok kısa sürede ortadan kaldıracığımıza inanıyorum. Kararlı bir şekilde bu işin üzerine gideceğimizi özellikle bildirmek istiyorum ve bu konuda bu kararlılığımızı kimsenin test etmeye de gücü yetmeyecektir.

Bu arada milletime de bir çağrı yapıyorum, o da şudur, milletimizi illerimizin meydanlarına davet ediyorum. Havalimanlarına davet ediyorum ve milletçe meydanlarda, havalimanında toplanalım ve bunların o azınlık grubu, tanklarıyla, toplarıyla gelsinler ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar. Halkın gücünün üstünde bir güç ben tanımadım bugüne kadar.

Ben de Cumhurbaşkanı olarak meydana geliyorum. *(Projeksiyon yardımı ile Cumhurbaşkanı'nın davet çağrısı seyircilere izletilir.)*

SAMET: *(Ortaya geçer)* Daha neyi bekliyoruz? Bakın Cumhurbaşkanı bile meydanlara inmemizi istiyor.

İHSAN BEY: Bacanak vatan, namus meselesi oldu artık. Davete icap etmek şart oldu.

SAMET: Helal olsun, be enişte! Ağzından bal damlıyor adeta.

MELEK: Hemen üstümüzü değiştirip çıkalım bence.

FATİH BEY: *(Gözler onda)* Çocuklar burada kalsın. Sakın bir yerlere çıkmasın!

NURCAN HANIM: Eee! Çocukların başında kim duracak o zaman?

SELVİ: *(Herkes ona bakar.)* Hayır! Asla durmam! Ben de meydanlara ineceğim.

NURCAN HANIM: İyi madem ben kalırım. Aman dikkatli olun. Başınıza bir hâl gelmesin.

FATİH BEY: *(Samet'i Tembihler.)* Samet sakın kafana buyruk iş yapma.

MELEK: *(Dışarıdan tekbir nidaları gelmeye başlar.)* Bakın! Herkes meydanlara doğru yürüyor biz de onlara katılalım.

AKİF DEDE: *(Asker kıyafetini giymiş. Elinde tüfekte içeri girer.)* Ya devlet başa! Ya kuzgun leşe! Bu ülkeyi hainlere bırakmayacağız. Bu gece hak ile batının savaşıdır. Sakın ha geri çekileyim demeyin! Gerekirse şahadet şerbetini içeriz, ama geri çekilmeyeceğiz.

NURTEN HANIM: *(Şaşkın)* Baba ne yaptığını sanıyorsun?

AKİF DEDE: Yapmam gerekeni yapıyorum kızım.

NURCAN HANIM: Baba gözünü seveyim bari şu tüfeği bıraksaydın.

FATİH BEY: Tamam hanım sen karışma! Ben ona göz kulak olurum.

İHSAN BEY: Bayrakları alıp öyle çıkalım bence.

SAMET: Bizim evde vardı. Hemen getiriyorum. *(Bayrak getirilir, orda bulunanlar bayrağı öpüp alına koyar. Herkes çıkar perde kapanır.)*

III. PERDE

Uçak ve bombalama sesleriyle perde açılır. Sahnede maketten yapılmış tank ve bir kaç asker aralarında konuşur. Tekbir ve sloganlarla halk içeriye girmeye başlar. Ortaya Fatih Bey'in ailesi ve İhsan Bey'in ailesi gelir. Arkada seyircilerin göreceği biçimden halktan insanlar vardır.

KOMUTAN: (Askerlere) Beni rahatta dinleyin. Genel Kurmay Başkanlığın emriyle Türk Silahlı Kuvvetleri yönetime el koymuştur. Ne olursa olsun emirlere karşı gelinmeyecek. Karşınıza kim çıkarsa çıksın, ezip geçeceksiniz. Gerekirse ateş edeceksiniz, anlaşıldı mı asker?

ASKERLER: Emredersiniz komutanım!

KOMUTAN: (Halk gelmeye başlar) Herkes görev yerine geçsin.

ASKERLER: (Halka) Dikkat! Dikkat! Sayın vatandaşlarımız: Derhal evlerinize geri dönün. Aksi takdir de ateş etmek zorunda kalırız.

FATİH BEY: (Ortaya geçer) Asker ben: Yüzbaşı Fatih DEMİR derhal silahlarınızı bırakıp, kışlalarınıza geri dönmenizi emrediyorum.

KOMUTAN: (Gülerek) Senin devrin bitti komutan! Akıllı ol ve evine dön, yoksa buradan leşin çıkar.

FATİH BEY: Asker emrediyorum derhal silahlarınızı bırakın ve kışlalarınıza dönün.

KOMUTAN: (Havaya ateş eder) Yeter artık... Evlerinize dönün yoksa sizi çiğner geçeriz.

FATİH BEY: (Bir adım öne çıkar) Hepimizi öldürseniz bile çekilmeyeceğiz.

KOMUTAN: (Silahını Fatih Bey'e doğrultur) İyi madem ben de hepinizi öldürürüm.

AKİF DEDE: (Silahın dipçiği ile komutanın kafasına geçirir) Ölümünden korkan kim, bre hain!

KOMUTAN: (Doğrulur) demek öyle ihtiyar. (Ateş eder.)

FATİH BEY: Hainler! Halka ateş edilir mi?

KOMUTAN: (Geriye çekilir) Mevzilerinizi alın, ateş serbest.

İHSAN BEY: (Yüksek sesle) Herkes yere yatsın!

AKİF DEDE: Bilmez misin? Biz cihat için doğmuşuz. Bu vatan için asılmışız da kesilmişiz de. Vatan bizde namustur. Sizin silahınız var, bizim imanımız; sizin tankınız var, bizim vatan aşkımız.

KOMUTAN: Son kez uyarıyorum! Geri çekilin.

VATANDAŞ: Kendini ne sanıyorsun sen.

KOMUTAN: (Üstüne gelen vatandaşlara ateş eder) Hepsini öldürün; kimseyi sağ bırakmayın.

SAMET: Hainler, kalleşler! Bu vatani size bırakmayacağız.

İHSAN BEY: (Arkasına dönerek) Kardeşlerim sakın geri çekilmeyin! Allah bizimle beraberdir.

SAMET: Tekbir!

HALK: Allahu Ekber!

SAMET: Tekbir!

HALK: Allahu Ekber.

SAMET: Tekbir!

HALK: Allahu Ekber!

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

İHSAN BEY: Şehit olana kadar durmak yok! *(Projeksiyondan uçakların bomba attığını, büyük patlama görüntüsü yansıtılır. Patlama eşliğinde herkes yere uzanır)*

KOMUTAN: Geri çekilin, tankın arkasında kalın.

TANKTAKİLER: Durmayın ilerleyin kim çıkarsa da ezin. Ama sakın durmayın.

AKİF DEDE: *(Bastonunu havaya kaldırarak)* Kardeşlerim durmayın, ilerleyin. Tanktan da korkmayın. Gerekirse, bu vatan uğruna şehit olun.

SAMET: Ben tankın önüne uzanacağım. *(Uzanır)* Sizler de etten, kemikten duvar olun. Yeter ki bu alçaklara fırsat vermeyin.

FATİH BEY: *(İki elini göğe kaldırır.)* Dua müminin silahıdır, onu koruyan zırhıdır. Biz kuşanıp sana geldik Ya Rabbi! Sen ellerinde taştan, sopadan başka bir şey olmayan bizleri, bu katil ve canilerin ellerinden kurtar. Bizleri, Ebrehe'nin filleri misali, tanklarına güvenen bu hainlerin ebabilleri eyle! Bizi muzaffer kıl, onları yenilmiş, çiğnenmiş ekinlere benzet Ya Rabbi! Sen bizim bu aciz kalplerimizi Bedir'deki üç yüz Mümin'in imanıyla doldur! Sen Musa'yı ve ona inanları Kızıldeniz'den kurtardığın gibi vatanımız da kızıl kana boyayanların ellerinden kurtar bizi! İbrahim'i Nemrut ateşinden kurtarıp gül bahçesine taşıdığın gibi bizi de temmuzda üşüten bu karanlık geceden, aydınlık bir sabaha çıkar! El – muheymin'sin, himayene muhtacız. Sen bizi, vatanımızı, milletimizi ve devletimizi koru.

HALK: *(Bir ağızdan)* Amin...

FATİH BEY: *(İşaret parmağını kaldırır)* Allah'a hamdolsun! Hainleri yakaladık. Tekbir!

HALK: Allah-u ekber!

Halk da ona eşlik eder. Darbe püskürtülür, Darbeci askerler teslim olur. Sahnedeki vatandaşlar tankın üstüne çıkar. Minarelerden yükselen sela sesleri duyulmaya başlanır. Oyuncular, seyircilere yönelir. Duygusal fon müziği ile perde kapanır.

15 TEMMUZ MÜŞABİH

RABİA KARAANDIZ

KAHRAMANMARAŞ / ONİKİŞUBAT - NECMETTİN ERBAKAN ANADOLU
İMAM HATİP LİSESİ

15 TEMMUZ MÜŞABİH

OYUNCULAR

Ammar Uluöz: Demir'in askerlik arkadaşıdır. Yumuşak kalpli iyi niyetli birisidir.

Bekir Yaman: Ali'nin üniversiteden arkadaşıdır.

Hulusi Çavuş: Askerde görev yapan bir çavuştur.

Efe Azak: Demir'in askerlik arkadaşıdır. Egelidir, sessizdir ve sesi güzeldir.

Barış Elvan: Malatyalı. Demir'in askerlik arkadaşıdır, Savaş'ın abisidir. Şakacı ve sert mizaçlıdır.

Savaş Elvan: Malatyalı. Demir'in askerlik arkadaşıdır. Şakacı ve yumuşak biridir.

Dursun Özer: Demir'in askerlik arkadaşıdır, Karadenizli. Şakacı ve sert birisidir.

Afra Ayman: Ali'nin anne tarafından kuzenidir, üniversite öğrencisidir. Maraş'ta yaşamaktadır. Tatlı dilli bir kadındır.

Sedef Asaf: Ali'nin sözlüsüdür, ailesiyle yurtdışında yaşamaktadır. Aslen Maraşlı. Sessiz, melankolik bir kişiliği vardır.

Osman Asaf: Sedef'in babasıdır. Sert mizaçlı birisidir.

Melek Asaf: Sedef'in annesidir. Sessiz bir kadındır.

Komutan Feryal Doğan: Askeri bir komutandır, disiplinli ve çok merhametli bir kadındır. **Sultan Berent:** Ali'nin annesidir, köyde yaşamaktadır. Kilolu ve kısa boyludur. Heyecanlı bir kadındır, panik ataktır.

Ali Berent: Maraşlı, şakacı bir karakterdir. Sedef'in sözlüsü üniversite öğrencisidir.

Demir Berent: Ali'nin ağabeyidir. Askerdedir. Şakacı ve alaycı birisidir.

Yalçın Berent: Ali'nin babasıdır. Maraşlı. Sakin ama sinirli birisidir.

KOMŞU: Berentler'in yan komşusudur. Yalçın'ın askerlik arkadaşıdır. Yumuşak başlı bir adamdır.

Hanım KOMŞU: Sultan'ın küçüklükten beri arkadaşıdır.

Haşim: Köyün çaycısıdır.

PYD yanlısı: Köyde hırsızlık yapmaya çalışan, başka köyden birisidir.

MUHTAR: Köyün iyi kalpli insanı.

KÖYLÜLER: (4 köylü)

Hasan: Demir'in askerlik arkadaşıdır. Sesi güzeldir. Doğuludur. Mantıklı birisidir.

Komutan Akif: Askerde komutandır. Serttir.

Fazilet: Hasan'ın annesidir.

Nuriye: Efe'nin annesidir.

Ömer Halisdemir: 15 Temmuz'da fedakarlık gösteren bir vatanseverdir.

Sütçü İmam: Maraş'ın kurtuluşunda önemli bir adım atmış vatanseverdir.

Şöhret Hanım: Sarıkamış'ta oğlunu kaybeden bir annedir.

Üniversiteli gençler: (4 genç)

Yaman: Ali'nin üniversiteden arkadaşıdır. Mantıklı ve sert birisidir.

Turgut Öğretmen: FETÖ yanlısı bir üniversite öğretmenidir.

Arda: FETÖ yanlısı bir üniversite öğrencisidir.

Hakan Öğretmen: İyi kalpli ve vatansever bir öğretmendir.

Sezai Çelik: 15 Temmuz darbesi sırasında ilk tıbbi müdahaleyi yapan kişi.

Mehmet Köse: Darbecilerden ele geçirilen tankı kullanan kişi.

Cennet Yiğit: Darbeyi bastırıp vatana sahip çıkma uğruna meydana atılan bir polis memuru. **Erol Olçok:** Akli bulanmış insanlara doğruyu göstermeye çalışan bir vatansever. Abdullah'ın babası.

Abdullah Olçok: Babası gibi vatansever bir genç, 16 yaşında.

MEKÂNLAR:

Köy evi
Askerlerin yatakhane
Askerlerin antrenman alanı
Ali'nin yurt odası
Mezarlık
Sedeflerin evinin salonu

BİRİNCİ PERDE

I. SAHNE

Berentler'in evi iki katlıdır, evin girişi patikaya uzanır. Köyün her evi aynı yola çıkar, herkesin toplantı yeri olan meydan patikanın sonundadır. Köylünün meydan dediği yerin sağında muhtarlık, solunda ise çayhane vardır. Muhtarın evi, muhtarlık binasının üst katıdır. 14 Temmuz sabahı, köyde iki katlı müstakil evlerinin önünde Sultan yerleri süpürmektedir. Eşi Yalçın, Karatop'a, gidip arazi işlerini yapmaya hazırlanmaktadır.

SULTAN: Bey, bey, bey! Komşu da geldi e hadi!

YALÇIN: Geliyorum hatın, geliyorum. Otursun çardağa! (Komşu çardağa oturur, yanında hanımı da gelmiştir.)

KOMŞU: E Sultan Hala, ne eder sizin büyük oğlan?

SULTAN: Ne etsin yavrucak! Sahip çıkıyor vatana, ah benim aslan oğlum, kurban olsun anası!

HANIM KOMŞU: Demir'di değil mi büyük oğlanın adı?

SULTAN: He ya, Demir! Sizin Mustafa'yla az mı koşturdular şu çardakta!

KOMŞU: Hatırlamam mı Hala, hatırlamam mı? Birlikte büyümüşlerdi. O da bu sene asker inşallah!

HANIM KOMŞU: Mustafa da Mustafa! Bugünleri de mi görecektik, ne kaldı şunun şurasında... (Hanım Komşu'nun lafını bitirmesine müsaade etmeden Yalçın evden çıkar. Çardağa yaklaşır.)

YALÇIN: Neyi görmüşüz komşum? Neye ne kalmış?

HANIM KOMŞU: Yalçın Ağabey, bizim Mustafa'nın da büyüyüp vatani için uzak yerlere gitmesine az kaldı dediydik biz de. Bilirsin, sevmez bizim Mustafa evden uzak yerleri.

SULTAN: Aman ne olacak sanki; ora da vatan toprağı, burada. Hayırlısı neyse o olsun inşallah!

HANIM KOMŞU: İnşallah.

YALÇIN: İnşallah. Bizim Ali'ye de ne çıkarsa nasip!

HANIM KOMŞU: Ali de, aynı Demir gibi İstanbul'da değil mi?

YALÇIN: He bacım. O da İstanbul'da.

KOMŞU: Allah büyüktür hele! Hadi kalkalım artık birader. *(Yalçın ve Komşu Allahaismarladık diyerek evden ayrılır. Patikada ilerleyip meydana varan ikili kalabalığı fark eder.)*

KOMŞU: Biraderim hayrola ki, nedir şu kalabalık?

YALÇIN: Allah Allah, hakikaten ha, neyin alameti bu? *(İkili meydana yaklaşır. Birkaç köylü, birini kollarından tutarak muhtarın karşısına getirmiştir. Muhtar ve köylüler birini bekler gibidirler.)*

MUHTAR: Gardaşlar bir hüsün hele! Sessiz olun! Ortağım sen de hüs! Hay şükür, sessizleşti ortalık. Jandarmanın gelmesine daha var, az sabır.

YALÇIN: *(Fısıldayarak, yanındakilere sorar)* N' oluyor burada, necidir bu herif?

KÖYLÜLER: Bu adamın terörist olduğunu düşünüyik. Ruhsatsız tabancası da varmış, ondan şüphelendik. Aradık jandarmayı.

KOMŞU: Essahtan mıdır, bu adam terörist mi?

KÖYLÜLER: Dinle ağamı, usta. Anlatıyor aha. *(Muhtar tekrar konuşmaya başlar.)*

MUHTAR: Bir ihtiyacın mı vardı da yaptın bunu?

PYD YANLISI: Benim değil, baştağının ihtiyacı vardı.

MUHTAR: Neye ihtiyacı vardı? Başın kim?

PYD YANLISI: *(Sırtarak)* Bu topraklara ihtiyacı var, onun olacak. Onun olsun ki satabilsin. *(Muhtar kıpkırmızı kesilir, köylüler hiddetlenir. Muhtar hem kendini hem köylüleri sakinleştirmeye çalışır.)*

MUHTAR: Bu gördüğünüzü herkesin önünde rencide etmek istemem amma, senin kafa sağlam mı ha? Niye büyüdüğün, yaşadığın toprağa ihanet ediyon ha kendini bilmez! Kanla alınmış toprakları ne için satmaya çalışıyon bakayım sen? Para pul için mi? Yok ede, anlamıyorum bu gibileri. Vatan böyle burcu burcu kokar adamın burnuna, memleketinden başka yerde rahat nefes alamaz insan. Ha sen bunu versen düşman eline, ciğerine nerenin nefesi girecek? Nefes alabilecen mi? *(Muhtar köylüye döner. Köylülerin kanı kaynamakta, bedenleri her an teröriste saldıracak gibidir. Köylüler bağırır.)*

KÖYLÜLER: Edem ağzından bal akıyor, konuş da akli başına gelsin yüzsüzün.

KÖYLÜLER: Bre biz ne diyoz, kalemizde bile yazmıyor mu "Maraş bize mezar olmadan/ düşmana gülizar olmaz" diye? Bu cesaret neyin nesi!

YALÇIN: Akli almaz budala! Size bir karış toprak vermeyi bırak, bir taş bile vermeyiz! Medet umduğunuz o taşla pekmezinizi akıtırsız siz gibilerin!

MUHTAR: Edeler, devlete teslim edelim, adalet baksın bunun icabına. Yoksa zapt edemeyecem ben de kendimi. *(Jandarma gelir, haydudu arabaya bindirirler. Araba giderken muhtar, muhtarlık binasına gider.)*

MUHTAR: *(Bedenini halka döndürerek)* Maraşlım/ Bir hamaset destanı nakşedildi bağrına, **KOMŞU:** Yurdumun aslanları öldü iman uğruna,

YALÇIN: Ruhlarda bayraklaşan Allah için savaştır,

KÖYLÜLER: Bu şehitler diyarı, işte bu yer Maraş'tır. *(Haykırarak dizeyi söyledikten sonra tekbir getirirler.)*

MUHTAR: Rabbim vatanımızı korusun, çok düşman var çok! *(Köylü hanımlar da çoktan meydana toplanmış, tekbirlere katılmıştır.)*

SULTAN: Rabbim sen güç ver!

HANIM KOMŞU: Milleti mesrur eyle Yarabbi!

II. SAHNE

Sedef ailesiyle birlikte yurtdışında yaşayan ailesi de kendisi de aslen Maraşlıdır. Sedef salonda elinde albüm, kahverengi teklî koltukta oturmaktadır. Geniş salonda üç koltuk, bir yemek masası; duvarda ebru sanatıyla yapılmış bir tablo, babasının askerlik fotoğrafı, bir televizyon ve Sedef ile ailesinin on sene önceki fotoğrafları vardır. Sedef sözlüsü Ali'nin kuzeni Afra'yla yakın arkadaştır. 14 Temmuz sabahı Afra'yı arar.

SEDEF: Selamünaleyküm nasılsın?

AFRA: Aleykümselam, günüm yeni aydınlandı sayende, iyiyim sen nasılsın?

SEDEF: Memleket özlemimi saymazsak, evet, evet iyiyim. Sadece... Sadece...

AFRA: (Sedef üçüncü kez tekrar etmeden önce Sedefi susturarak, yarı kızgın bir sesle) Kız daha kaç hafta oldu gideli! Bulmuşsun Almanya'yı, iki gez toz!

SEDEF: Afra ya... Tamam, gezerim, yeni yerleri keşfederim ama bizim oralar gibi değil ki buralar.

AFRA: Şaka ediyorum, burnunda tüttüğünü bilirim de işte, buraya gelene kadar keyfini çıkart diye dediydim.

SEDEF: Tekrar desene.

AFRA: Neyi?

SEDEF: Tekrar Maraş ağzıyla konuşsana.

AFRA: Nedi gonişim ya!

SEDEF: (Güler.) Bu şekli özleyeceğimi hiç düşünmezdim.

AFRA: Bah bah bah, civciv yumurtadan çıkmış, kabuğunu beğenmiyor.

SEDEF: Ya inanır mısın bizim tavukları bile özlediğimi fark ettim sen civciv deyince!

AFRA: Fesupanallah... Sen bırak kuşu toprağı, anneler nasıllar?

SEDEF: İyiler iyiler Allah'a şükür. Sizinkiler nasıl?

AFRA: İyiler iyi ne olsun. (Sedef susar, Afra bir müddet bekledikten sonra hınzır bir sesle konuşmaya devam eder.)

AFRA: Sen Ali'yi mi sormaya çalışıyorsun dolaylı yoldan kız!

SEDEF: Yani... Nasıl o, Demir Abi falan nasıl?

AFRA: Soracaksın tabi yahu nişanlını, iyi iyi, üniversitede harıl harıl çalışıyor Ali. Demir de askerde.

SEDEF: Demir Abi de sağ salim görevini tamamlasa bir!

AFRA: Doğru, doğru. Onun görevi bitince sizin düğün zamanı gelecekti değil mi?

SEDEF: Afra ya!

AFRA: Tamam Sedef tamam, kızma hemen. Annemlerin selamı var. Kapatmam gerek şimdi telefonu. Hadi Allah'a emanet!

SEDEF: Aleykümselam. Afra bir şey rica edeceğim.

AFRA: Buyur kuşum.

SEDEF: Kargoyla birkaç parça eşya yollasan bana milli yerli, şöyle ne bileyim tohum falan bile olur.

AFRA: Tabi cancağızım. Emrin olur, ne demek.

SEDEF: Teşekkür ederim. Hadi Allah'a emanet.

İKİNCİ PERDE

I. SAHNE

Askerlerin yatakhanesinde yan yana sıralanmış üç ranza vardır. Yatakhaneinin sağında bir masa ve iki sandalye bulunur. Yataklar beyaz örtülüdür. Yatakhaneinin duvarı mavidir. Odada Savaş, Barış Efe, Haşan, Dursun, Demir kalıyordu. Demir 14 Temmuz sabahı arkadaşlarından önce uyanmıştır. Sağ baştan ikinci yatağın alt katında dikleşir. Bu saatlerin rutinini gerçekleştirmek üzeredir.

DEMİR: (Solundaki yatakta yatan Karadenizli Dursun'un dibine eğilip bağırarak) Her şey vatan için! Her şey vatan için! Kalk ula askeeeeer!

DUR SUN: (Gözlerini ovalar, kısık bir sesle) Uşak! Şu cengameyi ne diye Allah'ın her günü yapıp duraysın!

DEMİR: Dilo Dilo yaylalar! Ay akşamdan ışıktır! (Dursun yatağa otururken Demir uyanmayan diğer arkadaşlarına bakar.)

DEMİR: (Kendi kendine) Uyandırmazsam azar yiyeceğiz, bu hafta marşı söyleyerek uyandırışım üç olacak. Bu kez sıyrılamayacağım. (Demir uyumaya devam eden arkadaşlarına bakarak kafasını iki yana sallar.)

DEMİR: Ne olacaksa olsun! Asker! Rahat, hazır ol! Korkma! (Demir'in marşı okumaya hazır duruşu üst yataktan Savaş'ın attığı yastıkla bozulur.)

SAVAŞ: Oğlum geçen sefer az kalsın, yatakta hazır ola geçmeye çalışırken düşecektim. Niye böyle yapıyon bre Maraşlı!

DEMİR: Kalkmazsan Malatyalım böyle yaparım ben de!

SAVAŞ: Uyku ölümün yarısıdır oğlum, vatana dair bir şey dersin uykusunu da feda eder Türkler, bilmez misin?

DEMİR: Bilmem mi, bildiğim için yapıyorum zaten. (Barış yastık atar.)

BARIŞ: He iyi ediyon Demir! İkizim kala kala ülkenin dört delisiyle aynı odaya kaldık iyi mi! **SAVAŞ:** He valla, bir Maraşlı, bir Egeli, bir Karadenizli, bir Doğulu ile uzun süre aynı odada kalacağımı hiç düşünmemiştim. Normalde olsa denk gelmez ha böylesi! (Demir sırtarak ikizlere bakar. Sonra da bir anlık uyanıp geri uykusuna dönen Efe ve Hasan'a doğru ilerler.)

DEMİR: O değil de bunlar uyanmadı, ne dersiniz Malatyalılar bunlara ne etsek?

DUR SUN: Şuaa bak şuaa bak! Uyandır tamam, onları da uyandır. (Demir gülümseyince ikizler olayı kavrar. Hazırlanır. Demir Hasan'ın, Dursun Efe'nin başına dikiliverir.)

SAVAŞ VE BARIŞ: (Aynı anda) Komutanım! Komutanım! Geldik hayde!

DUR SUN: Haydeeee! (Haşan irkilerek uyanır. Ardından Efe uyanır. Efe ve Haşan şaşkın şaşkın olayı anlamaya çalışırken Demir ve Dursun günaydınlar efendim derler.)

Haşan: Size de hayırlı sabahlar, valla askerlik iyi hoş da sizi ne yapmalı hiç bilmiyorum.

EFE: Dellilik idipdurun anca emi! İrihat mısınız hindi!

DEMİR: Biz uyandırmazsak toplu azar yiyecektik taman, kalbimi kırıpdurun Egeli!

Hulusi Çavuş: Bak onda yanıldın Maraşlı! Toplu azar yiyeceksiniz! Kalkın kalkın!

[Antrenman alanında yerde uzunca bir sergi, birkaç hazırlık engebese vardır.]

Hulusi Çavuş: Asker!

Askerler: Emret!

Hulusi Çavuş: Rahat! (Rahat duruşuna geçen askerlere bakar.) Koğuş nöbetlerinde aksaklık istemiyorum. Uyuyakalma, sırayı atlama bahanelerine sığınan olursa bu kez, yakarım! Sabahları da nefsinize sahip çıkın, erken kalkın! Uykusunu feda etmeyen adam kanını nasıl feda etsin bu topraklara!

BARIŞ: Çavuşum! O nasıl sözdür?

Hulusi Çavuş: (Barış'ın sözlerine devam etmesine fırsat vermeden sinirli bir sesle onu susturur.) Şimdi de antrenman geciktirmesi mi? Diyeceğimi dedim, neyi kastettiğimi de anladınız. Geçin şimdi yerlerinize!

II. SAHNE

Ali'nin yurt odasında iki yatak bir masa vardır. Masanın üzerinde Maraş'ın Kurtuluşu adlı bir kitap, dağınık bir halde kâğıt yığını durur. Ali elinde zımbalı dört sayfalık bir metine bakmaktadır. Bekir odaya girer ve Ali'ye bakar.

ALİ: İnsanın akli almıyor gerçekten Bekir.

BEKİR: Neye hemşerim?

ALİ: Sütçü İmam hakkında araştırma yapıp sunacaktım ya, öğrendiklerim yüzünden ağırlık çöktü üstüme.

BEKİR: Sütçü İmam... İlk kurşunu sıkan, Maraş mücadelesinde... Kırklı yaşlarındaymış değil mi o olayda?

ALİ: Evet, evet, kırklı yaşlarındaymış. Sabır yaşları... Bizim neslimiz onların duası yüzünden devam ediyor.

BEKİR: O ne demek, o?

ALİ: Ecnebi bir yazardan okumuştum; Türklerin savaş sonrası anına denk gelmiş, cephede ölmüş, ölmek üzere bir sürü Türk, son dileklerine kulak kesilmiş, içinden düşünmüş tabii "Acaba şu an sıcacık yataklarında olmayı mı yeğlerlerdi, isterler miydi buralara kadar gelmeyi?"

BEKİR: Yaklaştıkça da yanıldığını fark etmiş yani?

ALİ: Aynen o vaziyet hemşerim. Bakmış bu askerler son anda bile, "Rabbim vatanım sana emanet, soyuma da dikkat et! Kanımdan vatanına ihanet eden çıkmasın!" diyorlar, ecnebi yazar fark etmiş ki kutsal duadan destek alan bir neslin yok edilmesi imkânsız gibi bir şey! **BEKİR:** Ali vallahi ne haklıymış! (Elini burnuna sürter.) Bana anlatma giderayak böyle, içim acıdı oğlum.

ALİ: Unutursak olmaz ki!

BEKİR: Unutmak mümkün değil zati da sen bana bakma, anlat öğrendikçe.

ALİ: İnşallah, inşallah. Ben de ağabeyimi arayayım, bir sesini duyayım. Askerin birisi de İstanbul'da.

BEKİR: Arayacağına gidip ziyaret etsene. Gören de sen İstanbul'da değilsin zanneder.

ALİ: Doğru dedin. Gideyim yanına bugün.

BEKİR: Tamam, hadi, ama unutma bana da öğrendiklerini diyeceksin.

ALİ: Anlatırım, anlatırım. Sen de gelirsin sunuma? Hadi ben gideyim Allah'a emanet!

BEKİR: Gelirim sunuma. Ne zamandı, bugün ayın kaçı?

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

ALİ: 14'ü bugün. Yarın saat dokuz gibi, sunum da.

BEKİR: Tamam koçum, hadi görüşürüz. Selam söylemeyi unutma Demir'e.

ALİ: Aleykümselam, aleykümselam.

Ziyaretçi odasında tekli bir masa vardır, masanın karşılıklı iki tarafında da ikişer sandalye bulunur; duvarda büyük bir bayrak asılıdır.

DEMİR: Allah'ına kurban olduğum be! Nasılsın oğlum? *(Demir, Ali'ye sarılır. İki kardeş hasret giderir.)*

ALİ: İyiyim abim, beni bırak sen nasılsın?

DEMİR: İşe yaradığım bir yerdeyim, kötü olmam imkânsız.

ALİ: Ooo asker sıfatına daha sinmiş gördüm seni. Vatan sana minnettar Demir Berent.

DEMİR: Koçum, misafiri hırpaladı asker formasıyla dedirtme bana. Olması gerekenden öte bir şey yaptığımız yok. Gevezelik etme, ben halimden memnumum, senin durumlar nasıl samimi söyle bana.

ALİ: Yurtta kalıyorum işte abi, dersler falan ne olsun.

DEMİR: Yenge nasıl? Sedef'i diyorum. Düğünü ben çıktıktan sonra yapıyorduk değil mi?

ALİ: İyi iyi o da, yurtdışındalar işte hâlâ. Tarih evet dediğin gibi kısmetse tam senin de çıktığın sıralarda.

DEMİR: Para işi?

ALİ: Abim, çalışıyorum, zaten okul da bu sene bitiyor, oradan da yerleşirim bir yere.

DEMİR: Hadi bakalım inşallah.

ALİ: Annemleri arayalım, özlemiştir şimdi sen.

DEMİR: Ula hergele sanki sen annemlerle kalıyorsun, gel tamam arayalım. *(Demir ve Ali, yan yana oturarak ailelerini arar.)*

DEMİR: Anam!

SULTAN: Oy annesisevik, rahat mısın?

DEMİR: *(Ali'nin kafasına elini atıp saçlarını karıştırarak)* Valla hep rahatım, bugün ayrı rahatım.

ALİ: Neden diye sorarsan anne ben diyeyim, uğraşacak kardeşini buldu. O yüzden!

DEMİR: Ana şu oğlun hala huysuz.

YALÇIN: Demir! Yiğidim yan yana mısınız?

DEMİR: He babam, yanımda Ali.

SULTAN: Bey ikisi de yan yana tekrar görüyor musun?

YALÇIN: Hatın sanki küslerdi de barıştılar. Aynı şehirde zaten ikisi de.

ALİ: Baba, anneme uzatma hele bir dilini.

SULTAN: Oy paşam! Siz olmasanız beni düşünen hiç olmayacak.

DEMİR: Anam bakma sen babama, öyle der bazen, bilmez misin? Hem o nasıl laf?

YALÇIN: Hatın iki müsaade et de normal aileler gibi konuşalım, gurbetteki oğullarımızla. Sonra kızarsın bana.

SULTAN: Duyan da bir şey ettim sanır! Aman, neyse. E benim kuzularım, size yarın gönderiyorum sevdiğiniz içli köfteleri, aynı böyle beraber olun yerken tamam mı?

DEMİR: Sultan'im sen meleksin!

SULTAN: Sen de benim askerimsin! Boğazına dikkat et de iyi koru vatani. Tüm köy mesut sizden. Hele zaten bu sabah bir haydudu enseledik.

YALÇIN: He valla! PYD yanlısını verdik jandarmaya! Namussuzlar ne çok!

DEMİR: Hayrola, ne yanlısı dedin, ne PYD'si ?

ALİ: Neyden bahsediyorsunuz? Köye biri mi geldi?

SULTAN: Geldiydi de kovduk!

YALÇIN: Haftaya geleceğiz zaten biz de İstanbul'a. O zaman anlatırız. Siz de işinize bakın tutmayalım oğlum sizi. Hasret giderdik de mi hatın.

ALİ: E iyi bakalım. Allah'a emanet! Selam söyleyin oradakilere.

DEMİR: Bir dakika baba, Kadife iyileşti mi?

YALÇIN: İyileşti, iyileşti, binersin gelince. Ali'm sen de Allah'a emanet!

SULTAN: Demir'im, Ali'm sizi seviyoruz emi!

ALİ: Biz de sizi annem, biz de sizi. *(Telefonu kapatırlar.)*

DEMİR: Şimdi veda zamanı mı?

ALİ: İki gün sonra tekrar gelmeye çalışırım abim.

DEMİR: Senin sunumun 15 Temmuz'daydı değil mi? Yarın yani?

ALİ: Evet, yarın. Bir dahaki geldiğimde gösteririm. Bir sürü detay var!

DEMİR: İnşallah. Neyse koçum. Allah'a emanet! *(Ayağa kalkar ve sarılırlar.)*

III. SAHNE

Yatakhane de Efe yatakta; yerde oturan Dursun, Demir ve Savaş onun sol tarafında, yine aynı şekilde yerde oturan Barış ve Hasan onun sağ tarafındadır. Efe yanık sesiyle yöresine özgü o türküyü söylemektedir.

EFE:

İki keklik bir kayada ötüyor
Ötme de keklik derdim bana yetiyor
Aman aman yetiyor *(Yerde oturanlar hüzünlü bakarlara.)*
Annesine kara da haber gidiyor

Yazması oyali kundurası boyalı
Yar benim aman aman yar benim
Uzun da geceler yar boynuma sar benim
Aman aman sar benim *(Efe gözlerini kapatır.)*

İki keklik bir dereden su içer
Dertli de keklik dertsizlere dert açar
Aman aman dert açar
Buna kara sevda derler tez geçer *(Efe yüzük parmağına bakar.)*

Yazması oyali kundurası boyalı
Yar benim aman aman yar benim
Uzun da geceler yar boynuma sar benim
Aman aman sar benim

İki keklik bir kayada yaslanır
Teke de bıçak gümüş kında paslanır
Bir gün olur deli de gönül uslanır
Uslanır aman aman uslanır *(Efe türküyü bitirdiğinde ortamın sessizliğini Savaş bozar.)*

Yazması oyalı kundurası boyalı
Uzun da geceler yar boynuma sar benim
Aman aman sar benim

SAVAŞ: İkizim sesi güzel iki kişiyle aynı odadayız hani, biz bırakmayalım bunları. İlerde ünlenir bunlar.

BARIŞ: Bence de ikizim. Karadenizli ve Maraşlıyı da bırakmayalım mert adamlar.

DURSUN: Ha bu konuda katılıyorum size. Haşan senden de dinleyecek yarın ha! Efe sesine sağlık. *(Efe başını sallar.)*

BARIŞ: Senin şiven çok sevdaluk Dursun. Savaş duydun mu sağlık dedi.

BARIŞ: Duymam mı Barış?

DEMİR: Lan bir hüsün. Riv riv riv, di mi Dursun? Efe ciğerine sağlık koçum. *(Efe gülerken aşağı yukarı oynatır kafasını.)*

HASAN: Efe neydi söylediğin şey?

DURSUN: *(Efe konuşmadan önce eliyle dur işareti yapar.)* Ula Malatyalılar! Ne çeşit uşaklarsınız siz! Savaş ve Barış diye ikiz adı mı olurmuş?

BARIŞ: Valla oliy, bal gibi de olmuş baksana.

DURSUN: İki oldu. Yakarum üçüncüye.

BARIŞ: Ne iki oldu hamsi kuşum?

DURSUN: Karadeniz şivesi değil, Karadeniz ağzı olur. Yanlış jargon kullanıyorsunuz. İkinci olarak da dalga geçmeyin benlen.

HASAN: Dursun bunları bilmez misin öyle takılıyorlar sana.

SAVAŞ: Valla sevdiğimizden diyoruz. Kırdıysak affet ya.

DURSUN: Tamam da tamam, bizimkisi de laf işte. Deliyle deli olayruz.

SAVAŞ: Ha şunu bileydin. Atatürk ne demiş, "Her şehirden bir Malatya'dan tuttuğunuzu getirin."

DEMİR: Atma lan, Maraş için demiş onu.

DURSUN: Yok, onun doğrusu Rize'den tuttuğunuzu getirin.

EFE: Balıkesir'e demiş.

HASAN: Her şehirde akıllıdan çok, deli varmış! Ondan bu kadar çokmuş deli kan herhalde! Rahat durun bir. *(Ortalık sakinleyince Efe'ye döner.)* Efe neyin türküsü o?

EFE: Bizim Balıkesir'e özgü bir türkü o. Güre Köyü var bizim oralarda. Bu köyde yaşayan Şöhret Hanım var, Mehmet Şevket Efendi'nin eşi, Şevket Efendi de kahveci.

DURSUN: Kafa kâğıdını sormadık, neticeye yaklaş az biraz Efe'm.

EFE: Sabır, sabır. Anlatmaya başlıyorum zaten.

DURSUN: Ha kusura kalma.

EFE: *(Kafasıyla sorun değil işareti yapar.)* Birinci Dünya Savaşı kapıda, Sarıkamış'ta da Enver Paşa, bizim askerler de arkasında. Gönderir bizim Şöhret Hanım oğlunu göreve. Gitmeliydi oğlu, gitsin de zaten, döner miydi peki? Oğlu gidenin dönmediği, destan yazdığı o senelerde evine gelebilir miydi? "Zor," dedi Şöhret Hanım. "Gelmesin de zaten. Yazsın yiğitliği." *(Odadakiler sessizce dinlerler. Göz göze gelmeye çekinerek, sadece Efe'de odaklıdır bakışlar.)*

EFE: Sarıkamış'a ayak basmış bizimkiler. Karda, kışta ayak basmışlar. Ayak izleri bile kalmamış anlayacağınız toprakta. Zemheri kaplamış her yeri. Yılmamışlar, ilerlemişler. Demiştik ya, giden geri dönmez o yıllarda. Bizimkilerin hali daha acı; ne gidebilmişler,

ne dönebilmişler. Ne kanları akabilmiş toprağa, ne izleri kalmış gözyaşından başka. Buz kesmiş Anadolu'nun yiğitleri. *(Efe durur, nefes alır.)*

EFE: Şöhret Hanım, insanlardan irak bir köşede, bir kayanın üstünde. Onu arayanlar burada buluyorlar, tam bir keklikle sohbet ederken. Ana soruyor, "Oğlumdan haber var mı? Ben de tam keklığe oğlumun anlatıyordum." Ananın tam gözlerinin içine bakıyor bir köylü. Köylünün dediklerinin üzerine ana çöküyor; gözleri kapalı, yüreği yaralı söylemeye başlıyor işte sözleri acı acı. Dökülüyor ağzından bu türkü. *(Herkes sessizleşir. Kimse konuşmaz.)*

DEMİR: *(Sohbet başladığı an ağlaşacaklarını bildiği için sert bir sesle)* Hadi Anadolu'nun yiğitleri siz de uyuyun şimdi. Sabah erken kalkalım, azar yemeyelim. Hadi hadi!

ÜÇÜNCÜ PERDE

I. SAHNE

Almanya'da Sedeflerin evi 15 Temmuz akşamı sakinidir. Tekli koltukta oturan Sedef'in babası Osman televizyonu açar. Bu sırada Sedef'in annesi Melek kahveleri getiriyor, Melek'in arkasından Sedef tarhana getirir.

OSMAN: Tarhana mı gelmiş?

MELEK: Afra yollamış, özlemiştik, çok iyi etmiş.

SEDEF: *(Başını sallar, yutkunarak)* Ne güzel.

OSMAN: Kızım iyi misin?

MELEK: Bugün sabahtan beri böyleydi bey.

SEDEF: Kalbim sıkışıyor ama geçer birazdan. Açsana televizyonu. Kafamız dağılsın.

OSMAN: Kızım...

SEDEF: Baba, iyi olacağım. *(Osman kaşlarını çatarak televizyonu açar. Kanalda Türkiye'nin Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın konuşması yayınlanmaktadır.)*

SEDEF: *(Odayı dolduran sesi tekrar eder.)* Tüm halkımızı meydanlara davet ediyoruz, herkesi sahip çıkmaya davet ediyoruz...

MELEK: Allah'ım! Biz ne yapacağız!

OSMAN: Dua edeceğiz. Duadan başka şu an hiçbir şey elden gelmez.

SEDEF: İstanbul'a gitmeyecek miyiz peki?

MELEK: Sabah olsun, ona da bir bakalım kızım. *(Berentler'in köy evinde Yalçın ve Sultan, muhtar ve yan komşularını çağırmışlardır. Çay içerken kapı sesi duyulur.)*

SULTAN: Alacaklı gibi kim çalar heri kapımızı! *(Aşağı iner, kapıyı açar. Haşım kapıdadır.)*

HAŞİM: Bacım gözünü seveyim çağır bizimkileri.

YALÇIN: *(Kapıya gelerek)* Ne oldu bu saatte?

HAŞİM: Darbe!

MUHTAR: Az önce aradılar beni de. Darbe oluyormuş. Kalkın!

SULTAN: Abooo. Rabbim korusun. Gidelim biz de meydana.

YALÇIN: Hatın hadi. *(Köydeki camilerden sala sesleri yankılanır.)*

HANIM KOMŞU: Bu ne demek şimdi?

YALÇIN: Osmanlı'da sala demek, birlik olmak demektir... Bir olmaya çağırırlardır.

KÖYLÜLER: Öyledir, öyle! Gidelim hadi edeler! *(Köylüler bayrakları ellerine alır.)*

Biz bitti demeden bitmez!

MUHTAR: Durun, durun! İnelim şehre. Orada gerekeni yapalım. Şimdi bağırmanı bırakın. **KOMŞU:** Biraderim bunlar iyicene hadlerini şaştı.

YALÇIN: Bildirelim o zaman biraderim, bildirelim! Elinize ne geçerse alın, binin arabalara! **HAŞİM:** Nereye gidiyoruz?

MUHTAR: Maraş meydanına. Şehre. Hadi Beşenliler, hadi! *(Tekbirler eşliğinde arabaya binilir.)*

II. SAHNE

15 Temmuz akşamı Komutan Akif askerleri bahçeye toplar. Askerler sırayla dizilmiştir.

KOMUTAN AKİF: Asker!

ASKERLER: Emret Komutanım!

KOMUTAN AKİF: Timuri'nin dediği gibi "Burası yüzyıl ara verse bile ata binince ne yöne gidileceğini unutmamış olanların ülkesi." Burası Türkiye!

DURSUN: *(Demir'e yaklaşarak fısıldar)* Uşak ne oldu komutana dersin? Niye böyle konuşuy ki?

KOMUTAN AKİF: *(Titrek bir sesle)* Dursun, dur. *(Dikleşerek, güçlü bir sesle)* Türkiye'yi korumaya geldiniz siz. Bugün koruma günüdür. Saat 22.28, kapatıldı boğazlar. *(Askerler nasıl olur, neden gibi sorular sorar.)*

KOMUTAN AKİF: Darbe, oluyor askerler, darbe! Uzun zamandan beridir yönetim gücüne yapılan darbelere susuyoruz, siniyoruz. Bugün kükreme zamanı Anadolu'nun askerleri! Hazır mısınız?

DURSUN: Rize, emret komutanım!

DEMİR: Maraş, emret komutanım!

EFE: Balıkesir, emret komutanım!

HASAN: Diyarbakır, emret komutanım!

SAVAŞ VE BARIŞ: *(Aynı anda)* Malatya, emret komutanım!

AMMAR: Sivas, emret komutanım!

KOMUTAN AKİF: Haydi askerler!

DURSUN: Komutanım, karşıdaki de bizim formamızı giyen, bizle aynı tasta yemek yiyendir demi da!

KOMUTAN FERYAL: Dursun, şu an edebiyat yapacak ortam mı?

HASAN: Komutanım, onun kastettiği şu; karşımıza çıkan askerlerden hangisinin bizim tarafımızda olduğunu nasıl anlayacağız? İki tarafta da aynı forma var.

AMMAR: Hakikaten komutanım.

KOMUTAN FERYAL: İyi dediniz, getirin kırmızı sargıları. Onu takacağız, kolunda kırmızı bez görürseniz bilin ki o gerçek Türk askeridir, dokunmayınız! *(Askerlerin koluna kırmızı sergi bağlanır, çıkışa doğru ilerlenir.)*

DEMİR: Komutanım! Nereye gidiyoruz?

KOMUTAN AKİF VE KOMUTAN FERYAL: *(Aynı anda)* Boğaza! İstanbul Boğazı'na!

KOMUTAN AKİF: Karşı yakadakiler asker dikmiş, boğazlara.

DUR SUN: Ula bunlar kimin boğazına kimi dikiyi! Onlara bir parça veren namerttur!

EFE: Karadenizli haklı! Gidelim hindi!

SAVAŞ: Bastıralım! Hayde!

KOMUTAN FERYAL: Herkes araca! Gidelim! *(Askerler araca binerler, araç kışladan çıkarken tekbirler duyulur.)*

ALİ: Bekir!

BEKİR: Ali!

ALİ: Hemşerim, kalk üniversiteyi de kaldıralım! Gidelim çabuk!

BEKİR: Gidelim ya! Çabuk, toplanalım. *(Koridora çıkarlar, öğrenci kalabalığına doğru yürürler.)*

YAMAN: Hızlı olun, kurban olduklarımız! Yetişmemiz lazım! *(Üniversiteli gençler, köprüye ilerlediler.)*

ALİ: *(Çatışmada darbe yanlılarını ayırt edebildikten sonra arkadaşlarına döner.)* Şurada bizim Arda değil mi?

BEKİR: Arda'nın o hainlerle ne işi var!

YAMAN: Benim ilk hatmimi tamamlamama yardım etmişti, aynı kişi olamaz değil mi bu? **ALİ:** Gözlerim beni yanıltmıyorsa bu Arda. Cuma namazlarımızı takip eden, bizi cumaya götüren, birlikte saf tuttuğumuz, bize nutuk çeken Arda. Aynı kibleye dönmüştük be!

BEKİR: Oğlum hayır... O namazlı niyazlı birisiydi.

HAKAN ÖĞRETMEN: Vay çakallar! Gençler çakalları ülkeden atma zamanıdır! Yürüyün! **BEKİR:** Hocam tek tanıdık çakal Arda olsa bari, Turgut öğretmen de orada!

HAKAN ÖĞRETMEN: Nisa 107'de ne geçer? "Kendilerine hıyanet edenleri savunma. Çünkü Allah, hainliği meslek edinmiş kişileri sevmez." İsterlerse dünyanın hükümdarı yanlarında olsun, bizim Allah'ımız var! Soysuzlardan korkacaksanız dönebilirsiniz!

ALİ: *(Sinirle)* Öyle şey mi olur! Ölümle kimi korkutabilirler? Müslümanı mı?

YAMAN: Ölümü vuslat bilen Türk askerini mi korkutacaklar? Hem de ölümle? *(Sinir ve alay karışımı güler.)*

HAKAN ÖĞRETMEN: O halde az laf, çok iş!

Ali, darbeci askerle karşı karşıya gelir.

FETÖ'CÜ ASKER: Vatan bağışları atarken iyiydi, değil mi? Şimdi sus pus oldun! Ne o silahın yok mu? Sözlerine güvenerek mi indin meydana? *(Ali ağzını açmadan önce Cennet Yiğit, darbeci askere vurur.)*

CENNET YİĞİT: *(Yere yığılan bedene bakarak)* Hadi bu genç, borç bilerek inmiş. Sen neyine güvendin de birlikte senelerce yaşadığın millete ihanet ettin?

ALİ: Te...

CENNET YİĞİT: Teşekküre lüzum yok.

(Hakan Öğretmen gelir, Ali'ye kadını fark etmeden silahı uzatır.)

HAKAN ÖĞRETMEN: Al. ruhsatlı silah.

CENNET YİĞİT: Ben polisim ama bugün topyekûn koruma günü. Sizin yaptığınıza mubahtır diyeceğim.

ALİ: Şimdi teşekkür lüzum var. Teşekkür ederiz.

CENNET YİĞİT: Görevimiz. *(Arkadan patlama sesi duyulur.)* Şimdi, hep beraber!

BEKİR: *(Tankı görür)* Ulan namussuzlar! Kimin tankını kime tutuyorsunuz siz!

MEHMET KÖSE: *(Kafasını çıkartarak)* Kardeşim sakın ol. Tankı biz aldık.

BEKİR: Sizi yaratana kurban olayım bel!

MEHMET KÖSE: Çekil yavrum şimdi. (Bekir kenara çekilirken bağırış sesi duyar. Bir asker yaralanmıştır, birisi de onun yaralarını sarıyordur.)

BEKİR: Kimsin sen! Yaralı kim!

SEZAI ÇELİK: Ben Sezai Çelik, izin verirsen hastayla ilgilenmem gerek.

BEKİR: Bu askerin bizden yana olup olmadığı ne malum?

SEZAI ÇELİK: Kolunda kırmızı sargı olan bizimkiler. Ötekileri nerenin iti bilmem. (Ali Bekir'e doğru koşar.)

ALİ: Ne oldu?

BEKİR: Kırmızı sargılılar kim?

ALİ: Bizimkiler, bizimkiler.

SEZAI ÇELİK: Delikanlılar, şimdi müsaade ederseniz...

BEKİR: (Hemen yere eğilir, yardım çantasının yanında durur.) Kusura kalma, emin olmam lazımdı. Yardımcı olayım?

SEZAI ÇELİK: (Bekir'e bakarak gülümser) Yok, sorun değil. Normal şartlar altında tebrik de ederim hassasiyetin için ama şu an...

BEKİR: (Yumuşak bir sesle) Anladım, anladım. Neye yardım lazım?

YAMAN: (Sezai Çelik, Bekir'den yardım alırken Ali'nin yanına Yaman gelir.) Biz şuraya gidelim, Bekirler burada duruversinler.

Erol Olçok, yanında oğlu Abdullah Orçok'la birlikte köprünün girişindedir, darbe yanlısı askerlerin fikrini değiştirmeye çalışmaktadır.

EROL OLÇOK: Yapma oğlum. Silahı indirirsen bu millet seni tekrar bağrına basar. Etme. **FETÖ YANLISI ASKER:** Kelamın bir şeyi değiştirmez.

EROL OLÇOK: Sözlerin değiştirmeye nasıl gücü yetmesin oğlum? Yeter elbet, bilirsin sen de. Kelam ki arşın köprüsü, muhabbetin vesilesi. Allah'ın bir oluver deyişiyle kâinat var olmuş, Allah'ın "Ben iyileri severim" deyişiyle siz mi bu lanet yoldan dönmeyeceksiniz? **FETÖ YANLISI ASKER:** Anlamıyorsunuz.

ABDULLAH OLÇOK: Siz bizi anladınız. Eğer el uzatırsanız kimse elinizi itmez.

(Vatan haini askerler birbirlerine bakar, aralarında işaret verirler ve silahı baba oğula doğrulturlar.)

FETÖ YANLISI ASKER: El uzatmak isteyen kim? (Sırtır.)

KOMUTAN FERYAL: (Olçoklar ve düşman yanlısı askerlerin yanına sessizce yaklaşır. Silahını çıkartır ve onları arkadan tek tek vurmaya başlar.) Uzatılan eli ya tutarız ya keseriz! Kendinize gelin arsızlar! (Komutan Feryal oradaki darbeci askerleri vurur. Olçoklara yaklaşır. Çatışma sırasında iki taraftan da vurulanlar olur.)

DURSUN: Ula şu şemsettin değil midur?

SAVAŞ: Bakayım. (Çatışmanın ortasında kaşlarını çatarak bakar.) Lan valla O'dur.

DURSUN: Bu it, dindar değil miydi?

EFE: Rol keseymiş bakınsana!

HASAN: Tabi roldür! Nerede görülmüş kardeşin kardeşi vurduğu!

DEMİR: İslam'da etkiye tepki vardır. Sana saldırmadan, başkasına saldıramazsın. Biz vurduk mu bunları? (Herkes hayır anlamında başını iki yana sallar.)

DURSUN: Ula ne vurması! Öte get bile demedik! Bizle yedular, bizle içtular!

HASAN: Şimdi de bizim silahlarla bize vururlar!

EFE: Öyle bir dünya var mıdır len!

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

BARIŞ: Vallahi yoktur. Hadi gösterelim şu münafıklara. Müslümanım ayağı yaptılar resmen.

HASAN: Sen deyince fark ettim. Bedir'den Uhud'dan farkı yok vaziyetin.

DEMİR: Aynen. Şimdi tepitler bittiyse hayde! Devam!

Demir, Dursun, Efe, Savaş, Barış, Hasan önlerine çıkan darbe yanlılarına sıkarlar. Boğazda ilerler.

DEMİR: *(Silaha atılan darbe yanlısı askeri fark eder, kafasını iki yana sallar ve silah çeker.)* Burası Türkiye! *(Darbe yanlısı yere yığılır. Demir arkasına döner, Efe'ye doğru ilerleyen silüete silah doğrultur.)*

EFE: *(Efe, Demir'in hamlesini görünce Demir'in silah doğrulttuğu yere döner, darbe yanlısı asker. Efe'den hızlı davranır ve onu vurur. Efe yere yıkılırken)* Beni bırak! Saldır Demir!

DEMİR: *(Arkadaşının bedeni zeminle buluştuğu an gözleri kararır. Dişlerini sıkar, silahı görüş alanına giren bütün FETÖ yanlılarına yöneltir.)* Allah!

ALİ: *(Meydanda tanıdığı kimseyi ayırt edemez, ayırtılabildiği yalnız kolunda kırmızı sargısı olmayan askerlerdir. Bir adama yaklaşan vatan hainine gözü ilişir, o tarafa koşar.)* Dikkat et kardeşim!

DEMİR: *(Kendine doğru koşan birisini görür, gelenin arkasında ise Efe'yi vuran zanlı vardır.)* Dur! *(Demir'in bağıışı fayda vermez. Ali, ağabeyi olduğunu fark etmediği Demire koşar. Demir, kendi sağındaki darbeci askere sıkınca, Ali'nin arkasındaki darbeci asker de Ali'yi vurur.)*

DEMİR: Allah! *(Demir ikinci yerle buluşan dost bedenine bakmaya eğilir, tam bu sırada cesedin Ali'ye ait olduğunu idrak eder.)*

DEMİR: Ali... *(Az önce Ali'nin arkasında duran FETÖ'cü hain bu kez de Demir'e sıkmıştır. Demir yığılır.)*

DURSUN: *(Yere düşen bedene koşar, hainlerin iki kişiyi öldürdüğünü görüp haine doğru koşar. Haine sıkar.)* Döl israfı cehennemine dön!

DURSUN: *(Hasan'ın yanına koşar. Hasan o sırada bir amcanın elinden tutup sakın bir yere götürmektedir.)* Dikkat kesil aslanım! *(Hasan başını sallar. Savaş ve Barış'ın bağıışı duyulur.)*

BARIŞ: Ölmeye geldik ulaaaan!

SAVAŞ: Bir ölür, bin diriliz ulaaaan! *(Sağ, sol, ön, arka gördükleri köşelerdeki tüm düşmandan yanlı askerlere sıkarlar.)*

DURSUN: Yettim uşaklar!

KOMUTAN AKİF: Bu toprağı yedirmeyiz! *(Komutan Akif dikleşerek silah sıkar.)*

HASAN: *(Meydanın ortasına yürür, darbe yanlısını alnından vurur.)* Kolay değil, almak! *(Arkadan bir silah patlar, Hasan yığılır.)*

AMMAR: *(Elinde bayrakla Hasan'ın bedenine koşar, onu vuran FETÖ askerini vurur. Barış ve Savaş Ammar'a ilerlerken sahne kapanır.)*

III. SAHNE

17 Temmuz'da İstanbul'da bir mezarlıkta Dursun, Savaş, Barış, Sultan, Yalçın, Sedef, Afra, Efe, Komutan Akif, Fazilet, Bekir, Nuriye yan yana sıralanmış dört mezarın önünde beklemektedir. Ali, Demir, Hasan, Komutan Feryal, Efe şehit düşmüştür.

SAVAŞ: "Drama köprüsü bre Hasan, dardır geçilmez bre Hasan.

Soğuktur sularda Hasan, bir tas içilmez.

Anadan geçilir Hasan, yardan geçilmez bre Hasan.(Fazilet'in oğlunun mezarında ağlaması şiddetlenir Hasan türküsünü duyunca. Komutan Akif hüzünlü bakar.)

At martini de bre Hasan, dağlar inlesin.

Drama mahpusunda Hasan, dostlar dinlesin. (Barış Yalçın'a sarılır.)

Mezar taşlarını Hasan koyun mu sandın, bre Hasan.

Adam öldürmeyi de Hasan oyun mu sandın?

Drama mahpusunu evin mi sandın bre Hasan. (Fazilet hıçkırmaya başlar. Mezara sarılır.)

At martini de bre Hasan, dağlar inlesin.

Drama mahpusunda Hasan, dostlar dinlesin."(Komutan Akif ağlayan Fazilet ve Sultan'a bakar.)

KOMUTAN AKİF: Aynı odada kalırlardı. Üçü de.

SULTAN: Aynı vatanda doğmuş, aynı odayı paylaşmışlar Komutan! Aynı toprağa girmesinler mi?

FAZİLET: Bilir misiniz, Hasan'im o türküyü söyledikçe bir yanım gururlanır bir yanım sızılırdı. Mezarında dinlemek kaderdeymiş.(Fazilet mezara bakar.)

FAZİLET: Senin sesinden duymak çok acıtmazmış oğlum, seni mezarda görmek... (hıçkırır.) Daha betermiş.

YALÇIN: Desem (kafasını gösterir) bura razı değil, demezsem (kalbini gösterir) bura dinmeyecek. Oğullarım! Paşalarım! Sizin babanızım iyi ki!

SULTAN: Rabbim! Anayım ben, dayanamam yavrularıma, çözüver dilimle kalbimi. Kırmaktan korkarım onların yadigârını, ağıt yaksam kızlar bana, bilirim. Ama ne yapayım, ikisini de aldılar benden! Özlemez miyim şimdi, özledikçe de gururlanmaz mıyım? Nasıl bir dengedir bu? Kalkabilir miyim üstesinden?

BARİŞ: (Sultan'a yaklaşır.) Tezeciğim ne güzel yüreklisiniz siz Maraşlılar... Dayanırsın! Sen dayanmazsan kim dayanacak!

DURSUN: Allah yolunda şehit düşmüşlerdir bizim uşaklar. "Allah yolunda ölenlere ölü demeyin, onlar diridir," demez mi bizim dinimiz?

YALÇIN: Haklısın uşak, haklısın...

NURİYE: Keklik ötüyor duyuyor musunuz? Oğlumdan haber getirdiler... (Nuriye kulak kesilir.) Ağuşunu açmış, bekliyor Peygamber.

KOMUTAN AKİF: Mesutlar hepsi, öyle mi?

NURİYE: Keklik öyle diyor, evet. Anne az özle diyorlar...

SULTAN: Çok özlesek ne olacak?

FAZİLET: Ne olacak bacım, iyi ki doğurmuşum demekten başka! Ay canını sevdiğim oğlum, gözün arkada kalmamasın! Hasan'ım...

SEDEF: Ali? Ben de beklerim seni, hem ağabeyinin askerden çıkışını bekleyecektik değil mi? Ahirette yaparız düğünü biz de. Ağlamıyorum bak, söz verdiğim gibi, *(Dudakları seğirir, sesi titrer.)* Ağlamak yakışmaz bize.

BEKİR: Ağlamamızı istemezlerdi de zaten. Yapacakları en güzel şey bu olurdu, onu da başardılar zaten. Aslanım! Ali! Rahat uyu emi!

AFRA: Demir... Çıkmanı bekliyordum be! Karşına çıkıp diyecektim seni sevdiğimi. Şimdi söylesem duyar mısın, bilmem, çocuk gibi sevdim seni. Aile fotoğraflarında aynı karede yan yana olmak için Ali'yi iterdim hep, affet kuzen ya! Geciktim. Her zamanki gibi. *(Son üç kelimedede sesi titrer.)*

YALÇIN: Kızım niye daha önce demedin?

AFRA: Bilmiyorum Yalçın amca, bilmiyorum. Kadife'nin iyileştiğini söylerken ima etmeyi düşünmüştüm ama benden önce sizden duymuş... E haklısınız da! Anası, babası demeyecek de ben mi diyecektim? *(Afra ağlamaya başlar, Sedef ona sarılır.)*

DURSUN: Karadeniz'e varınca ilk yapacağım şey o hırçın dalgalara dönüp asker anılarını anlatmak olacak! Tanıdığım en iyi insanlardı. Komutan Feryal de öyle.

SAVAŞ: Mekânları cennet olsun!

BARIŞ: Allah razı olsun!

IV. SAHNE

Mezarlığın gecesinde Sultan ve Barış birbirlerinden habersiz bir rüya görür. Ömer Halisdemir, Şöhret Hanım, Sütçü İmanı ve Maraş'ın kurtuluşundan birkaç askerle beraber Demir, Ali, Efe aynı çizgide ilerliyordun.

SULTAN: Oğullarım, rahat mısınız orada? *(Hiç kimse onu duymaz.)*

BARIŞ: Bre ne yapıyorsunuz orada siz? *(Hiç kimse onu duymaz.)*

SÜTÇÜ İMAM: Ömer, ilk kurşunu sıktın.

ÖMER: Tekrar yaşatmasın Allah.

DEMİR: Siz kimsiniz?

ŞÖHRET HANIM: Kekliklerden haber aldık, askerler geldi dediler.

EFE: Nasıl?

ÖMER: Sizi tanıyor muyum?

ALİ: Siz... Siz Sütçü İmansınız!

SÜTÇÜ İMAM: Siz de kurtuluşun aslanları!

DEMİR: Siz de Maraş'ın kurtuluşundaki askerler!

ŞÖHRET HANIM: Sen Efe misin?

EFE: Benim?

ŞÖHRET HANIM: Annen...

EFE: Annemle akraba mısınız?

ŞÖHRET HANIM: Yok oğlum, ehli irfanı bilirsin, değil mi? "Sükût kıvamında çığı ne kardaş ne arkadaş; yalnızca hâldaş olanlar duyar." Ananın ne arkadaşı ne kardaşımı, sadece haldaşımı. Ona da keklikler fısıldadı.

EFE: Çok üzüldü mü anam?

ŞÖHRET HANIM: Her ana kadar.

SÜTÇÜ İMAM: Asrın kahramanları sizsiniz.

DEMİR: Kahramanlık çok büyük bir sıfat. Layık de-

SÜTÇÜ İMAM: İsimler değişir, rakamlar değişir ama ne asker değişir, ne düşman. Akrebi, yelkovanı sökerek savaştınız, zamanda boyut atladınız. Aynı düşmanı görür gibi olduk biz burada.

DEMİR: Vaziyetimiz

SÜTÇÜ İMAM: Müşabih. Vaziyetimiz oldukça müşabih.

ÖMER: Siz...

ŞÖHRET HANIM: Biz, siz ayrımı yok. Hoş geldiniz!

SÜTÇÜ İMAM: Hamdolsun!

DEMİR: Dayanamam ben böyle anlara.

ALİ: (*Ağabeyine sarılır.*) Abim, yine ayrı düşmedik!

DEMİR: Islandık, çamurlandık, şimdi de dirildik değil mi koçum!

EFE: Şehit olduk...

ÖMER: Ben Ömer Halisdemir.

DEMİR: Demir Berent.

ALİ: Ali Berent.

EFE: Efe Azak.

SÜTÇÜ İMAM: Ben de Sütçü İmam!

ŞÖHRET HANIM: Ben de Şöhret Hanım!

SÜTÇÜ İMAM: Arkamızda gözyaşları... Arkamızda vatan...

DEMİR: Arkamızda anneler...

ALİ: Arkamızda dualar...

ŞÖHRET HANIM: Arkamızda vuslatlar...

EFE: Arkamızda kalp atışları...

ÖMER: Arkamızda değil, toprağın altında da vatan düşmanları!

SÜTÇÜ İMAM: Rabbim vatani korusun!

Sabah Sultan ve Barış mezarlığına gider. Birbirlerini görünce şaşırırlar.

SULTAN: Oğlum sen neden buradasın?

BARIŞ: Teyzeciğim bir rüya gördüm de.

SULTAN: Onları, değil mi? (*Barış kafasıyla onaylar.*) Allah'ım sen onlardan razı ol! Sen onların emanetine sahip çıkmamıza yardımcı ol! Senin rızan olmadan yaprak dahi kımıldamaz. Sen bizim neslimizden sana layık kullar, vatanına sahip çıkan insanlar, anasına babasına vefa gösteren evlatlar çıkmasını nasip et! Sen bizi nebine yakışır bir ümmet eyle! 15 Temmuz'u tekrar yaşatma! Düşmana fırsat verme Rabbim!

BARIŞ: Amin!

KORKMA! BENİ VATANSIZ KOYMA ANNE!

BEYZA TEKDEMİR

ANKARA / YENİMAHALLE - BATIKENT ŞEHİT DEMET SEZEN KIZ ANADOLU
İMAM HATİP LİSESİ

KORKMA! BENİ VATANSIZ KOYMA ANNE!

I.PERDE

Eşyalar evin koyu renk duvarlarına zıt olarak açık renkte. Odada iki üçlü, iki tekli koltuk olan kanepeler takım. Üçlü kanepeler karşılıklı konulmuş, hemen yanına da tekli koltuklar. Üçlü kanepelerin hemen arkasında büyük bir kitaplık. Kitaplık tüm eşyalarla uyum içerisinde. Kitaplıktaki kitaplar birbirine karışmış gibi durmakta ama belli bir düzene koyuldukları da görülmektedir. İrili ufaklı kitaplar sanki tüm odanın aksesuarı gibi. Sağ taraftaki -yönler seyirciye göre ayarlanmıştır- kanepenin arkasındaki duvarda orta ebatlarda bir tablo, tabloda bir köy manzarası. Daha çok yeşilliğin hâkim olduğu tablo odayı tamamlar. Cafer koltukta bir yandan kitap okuyor bir yandan da çayını yudumluyor. Üzerinde rahat gri renkli eşofman takımına benzer geceliği vardır. Çocuk kitaplığın önünde kitapların birini alıp birini koyarken bir taraftan da içlerini karıştırır. Yaza uygun kısa şortu, yarım kollu mavi tişörtü vardır.

ÇOCUK: (Babasına doğru dönmeden) Baba Tolstoy ne?... Diriliş ne demek?... Bu kitapların hepsini okudun mu baba?... Ben büyüyünce benim de böyle kitaplarım olacak mı?

CAFER: Olur inşallah! (Çayını yudumlamaya devam eder.)

ÇOCUK:(Çocuk eline bir diğer kitabı alır, kitabın arasından yere bir fotoğraf düşer. Eğilip fotoğrafı alır. Fotoğrafa bakarken yönünü babasına doğru çevirerek) Baba bunlar kim?

CAFER:(Okuduğu kitaptan kafasını kaldırarak, çocuğa doğru bakar. Bir elinde okuduğu kitabı tutarken diğer elini çocuğa doğru uzatarak.) Bakayım neymiş o?

ÇOCUK: Göstereyim bir bak. (Çocuk babasının yanına fotoğrafı getirir. Fotoğrafı babasına vererek babasının yanına oturur.)

CAFER:(Fotoğrafı çocuğun elinden alıp fotoğrafı dikkatli bir şekilde inceler.) Bunlar benim ailem oğlum. (Parmığı ile işaret ederek) Bu annem, bu da babam.

ÇOCUK: (Meraklı) Peki, sen neredesin baba?

CAFER: (Parmığının ucuyla fotoğraftaki kadının karnına dokunur.) İşte bak, ben buradayım.

ÇOCUK: (Muzip bir şekilde gülerek) Hani nerede, ben seni göremiyorum?

CAFER: (Gülümseyerek beş parmağını göstererek) Bunları görüyor musun?

ÇOCUK: (Meraklı) Peki. Annenle baban şimdi neredeler?

(Cafer'in gülümsemesi biraz buruklaşır. Gözleri uzaklara doğru dalar.)

II.PERDE

Ankara'nın Kazan İlçesi'ne bağlı küçük bir köydeki müstakil bir evin oturma odası. Eşyalar odanın boyutuna göre ayarlanmış. Oda küçük olduğu için takım olan iki tane üçlü kanepenin tekli koltukları odaya alınmamış. Kanepeler karşılıklı yerleştirilmiş. Halılar Osmanlı tarzı halıları anımsatmakta fakat modern olduğu da belli olmakta. Kapı kanepenin yanında, kapının hemen üstünde Arapça "Bismillahirrahmanirrahim" yazısı. Televizyon ünitesi kapının hemen yanında, karşılıklı kanepelerin karşısında konumlandırılmış. Televizyon ünitesi orta kısmında televizyon, yanlarında kalan kısımlar da ise rafları kaplayıp taşan kitaplar ve Kur'an-ı Kerim setleri ile mini bir kütüphane. Oda küçük olmasına rağmen küçük eşyalar ile büyük gösterilmiş. Sağdaki kanepenin kenarında iç içe geçirilmiş dörtlü kare sehpa ve üzerinde yuvarlak bir dantel, onun üzerinde ise minik bir porselen kuş biblosu.

MEHMET: (Üzerinde gri bir süveter, siyah pantolon ve siyah kemer. Kafasında sekiz köşe kasketi vardır. Sağda duran kanepede yayvan bir şekilde oturur haldedir. Karşısındaki kanepede oturan Ayşe'ye) Ayşe bugün Sütçü Ahmetgillerden Hasan şehir dışına gitmiş.

AYŞE: (Hafif şaşırılmış ama umursamaz) Ne işi varmış şehir dışında? Göyden dışarı adım atmışlığı yok onun. N'apçekmiş şehir dışında?

MEHMET: Ne biliyim ben? (Düşünceli) Sütçü Ahmet'len gonaştuk bugün emme pek lüzumlu bir şeyler dimedi.

AYŞE: Aman! (Alaylı, gülerek) Pek lüzumlu sankim Hasan'ın şehir dışına gitmesi. Bize ne, dedikodu oluyo, (Birden ciddileşir) günağa giriyoz. (Tekrar gülümser. Heyecanlı bir tavırla belini tutarak kalkar.) Ayy canım pöskevit çekti. Ben goyup geliyom. Çay da demleyem yanına eyi olu.

MEHMET:(Alaylı) İyi bari en azından kışın ortasında garpuz aşermeyi bıraktın.

Ayşe odadan çıkarken Mehmet'in telefonu çalmaya başlar. Ayşe telefonu umursamayarak odadan çıkar. Mehmet cebinden telefonu çıkarır ve görüşmeye açar.

MEHMET: (Neşeli) Ooo Yasin. Sen bizi hatırlıyo muydun? (Bir süre karşı tarafı dinler. Oturduğu yerde toparlanır, endişeyle) Dur! Dur! Yasin! Bi sagin ol bakem sen. Noluyo? (Karşı tarafı dinler. Şaşırılmış ve korkmuş) Ne! N'oluyo didin n'oluyo? Doğru dürüst anlat şu olayı Yasin, bag celalleneyyom.(Karşı tarafı dinler) Tamam tamam. Ben geliyom. Gapat sen şu telefonu.

AYŞE: (Hızla belini tutarak odaya girer. Şaşkın ve korkmuş) –N'oluvedin Memed'im? Ne bu celalin böyle? Yürem ağzıma geldi.

MEHMET: (Hızla ayağa kalkar ve Ayşe'ye. Aceleci ve korkulu) Ben gidiyom Ayşam. Yasin aradı. Darbe oluyo didi. Sen evden çıkma sakına. Eğer sabaha gadan dönemessem anamları ara. Babam bi şeyler düşünür. Haggını helal id Ayşam.

AYŞE:(Endişeli) Ne, ne darbesi Memed? N'oluyo, nere gidiyon sen?

MEHMET: (Aceleci ve korkulu) Havaalanına gidiyolamış hep birligde. Tüm göyü doplamışlar. Ben de anlayamadım tam. Yasin alelacele anladdı. Ben gidiyom Ayşem. Allah'a emanet ol.

AYŞE: (Karalı) Ben de geliyom Memed!

MEHMET: Nere geliyon Ayşe? Darbe oluyomuş diyom. Sen şu yüklü halinle nere geliyon Ayşe?

AYŞE: Sen diyon ya ağzınla darbe oluyo deydi. Nere gelmeyim Memed'im. Ben de geliyom.

MEHMET: Bebeni düşün Ayşe. Ya ona bişiy olusa?

AYŞE: Şu doğacak bebem için gitmem ilazım.

MEHMET: (Korku ve dehşetle. Ayşe'nin iki kolunu tutup çok hafif sarsarak) Çocunu düşürecen Ayşe'm. Dışarıda silahlı asgerler neyim vardır, darbeymiş bu...

AYŞE: Vatan yogsa dirliğ yog Memed'im, düzen yog; işgence var, bataklık var, korku var. O zaman benim guzuma böyle hayat zindan olur. Varsın vatan düşeceğine bebem düşsün. Bebem düşerse bi dek benim bebem düşer. Vatan düşerse tüm milletin bebesi düşer. Bi dek bebeler mi? O yüzünün güzelliğine doyulmayan gelinlig gızlara gavur musallat olur Memediiim! Namusumuz düşer. Benim atam, dedem hiç namussuz yaşamamış, bundan sonra yaşatır mıyım? Biz de ata dede olcaz. Nası bagacaz yüzüne bebelerin, torunların? Sonra ne cevap vercez onlara? Vatani almaya geldi hayın, ben de hamileydim garşı goymadım mı deycez? O zaman demeycegler mi bize, hamileysen daha çok garşı goyman ilazımıdı , demeycegler mi? Bebeni heç mi düşünmedin de vatan gidergen sen öyle öküzün trene baktığı gibi baktın hııııı. Sonra ben gorumadım vatanımı sen goru torunum mu deycem, vatan olacag mı peki ellerinde? Bunu deyebileceğimiz vatanımız olcag mı Memed'im. Benim adım Hz. Aişe'nin adı. Mekke'yi nası fededdi Rasulullah, nası gorodu vatanını. İşgenceler yabdılar, sövdüler, govdular ammaaa "Vatan!" dedi de ulu Peygamber bi daa bi şey demedi. Sonunda Allah fetih vermedi mi? Biz gayrat edersek, bu hayınlara yüz vermez Allah! (Mehmet'in eline sarılarak) Bırag ben de gideyim Memed'im. Şehid ederlerse varırım Hz. Aişe'nin yanına gonarım. Peygamberinen beraber olurum belki, mahrum goma beni.

III.PERDE

Bir direk ve sokak lambası. Sokak lambasının arkasında bir kapı, kapının sağında ve solunda on asker. Arka planda tank sesleri ve karışık insan sesleri duyulur. Sahne ışıkları karanlıktır. Bir evin penceresi ve sokak başında bir takım asker vardır. Köşe başındaki askerler silahlarını her an atışa hazır konumda tutarlar. Tedirginlerdir.

AYŞE: (Sahnenin seyirciye göre solundaki evden çıkıp hızlı hızlı yürümeye başlar. Elini ara sıra karnına götürür. Sokağın caddeye bağlanan ağzına varınca darbeci askerlerle karşılaşır asker hemen elindeki silahı Ayşe'ye doğrultur. Karşısındaki darbeci askere) Sen bu vatanın sana emanet eddiği silahı nası duduyon bu vatan evladına? Efendimiz emanete hıyanet edmiş mi? Sen nası sana bu silahı emanet edene çeviriyon namluyu hııııı?

DARBECİ ASKER: *(Önemsemez bir tavırla)* Sokağa çıkma yasağı var dedim. Sen niye dışarıdasın?

AYŞE: *(Sesini yumuşatarak)* Yapmayın n'olur, bebem için yapmayın, millete namlu uzatılır mı heç? Kimin emri bu? Sen Türk askeri değil misin? İşte, bak biz Müslümanız, sen bizim askerimizsin güzel gardaşım, indir o silahı.

DARBECİ ASKER: *(Bağırarak)* Sus kadın! Daha fazla konuşup benim tepemin tasını attırma! *(Silahın ucuyla Ayşe'yi ittirir. Ayşe sendeleyip düşer. Elini karnına götürür. Etraf iyice kalabalıklaşır. Sahneye darbeye karşı çıkan halktan kişiler de girer. Silah sesleri ve tank sesleri artmaya başlar.)*

AYŞE: Allah'tan korkun yog mu senin?

DARBECİ ASKER: Hala konuşuyorsun be kadın! *(Bir el silah sesi duyulur. Ayşe yere düşer ve inlemeye başlar.)*

AYŞE: -Allah! Allah! Allah! Memed'immm!.. Ahh!

Darbeci Asker bu sefer de sokakta bulunan diğer insanlara yönelerek ateş eder. Sahnede silah sesleri duyulur. Sokaktaki darbeye karşı duran insanlar yere yatmışlar, bir kaçı inlemeye başlamıştı. İniltiler giderek artar. Ayşe sürünerek elleriyle yoklayarak Mehmet'i aramaya başlar. Yere kanlar süzülür.

AYŞE: Memed!... Memed!...

AYŞE: *(Ellerine bakarak)* Ahh! Kan bu. Ahh! *(Kanlı ellerini karnına götürür.)* Bebeemm! Memed'im nerdesin?

O sırada sahneye beyaz renkli boydan giyimli yedi yaşlarında bir çocuk girer. Yerde yatan kadının yanına gelir, eğilir ve kadının elini tutar.

CAFER: -Korkma anne. Vatan için dökülen kan boşa gitmez. Bu toprak zaten şehit kanıyla karlı. Kanla alınan bu toprağa bir bedel de senin kanın oldu annem.

AYŞE: Gorkmadım oğlum. Nerden çıkardın gorkduğumu? Gorksam burda işim ne? Şu Al sancağımızı yere indirir miyiz sandın? Seni vatansız goyup gidemezdim. Bensiz büyüsün de vatansız olmaz evladım... Hani sahabeden Cafer var ya. Kolunu goymuş da sancağını goymamış. Kolsuz, bacaksız, anasız olur da dinsiz, vatansız yaşanmaz evladım.

ELİNDE BAYRAĞI OLAN ADAM: *(Sahnenin solundan elinde bayrağı olan bir adam girer. Adam Kadının yanına gider, kadına doğru eğilerek)* Koşun, koşun. Burada vurulmuş bir kadın var. *(Ayşe'nin bir şeyler söylemeye çalışması üzerine)* Bir şeyler mırıldanıyor.... *(Telaşlı)* Efendim bacım, bir şey mi diyon? *(Kulağını kadının ağzına yaklaştırarak)*

AYŞE: - Hııııııı

ELİNDE BAYRAĞI OLAN ADAM: Yardım edin kadın ölüyor. *(Bağırarak)* Buraya birilerini gönderin.

IV.PERDE

Sahnede seyircinin tam karşında bir kapı görünür. Kapının üstünde kırmızı renkle, büyük harflerle ameliyathane yazısı vardır. Sahnenin sağında bir iki sandalye ve sandalyede oturan Mehmet. Hemşire sedyede Ayşe'yi getirir. Ayşe'nin üstünde ameliyat elbisesi, üstü karnına kadar örtülü. Elleri sedyeden aşağı doğru sarkmış, gözleri kapalı.

MEHMET: (Endişeli ve korkmuş bir şekilde yerinden fırlar gibi kalkarak) Ayşe'm! Ayşe'm çıkmış ameliyattan Rabbim. Çok şükür sana Rabbim. (Hızlı bir şekilde sedyede yatan Ayşe'nin yanına gelir. Hemşire sedyeyi itmeyi bırakır.) Gözleri... Gözleri gibirdadı. (Ayşe'nin sedyenin iki yanından sarkan ellerini tutar. İyice sıkar ve öper.) Ayşe! Ayşe hadi bi bak gözlerime. Bi bağiver Ayşe'm gözlerime. (Ayşe zorla gözlerini aralar. Mehmet'e bir şeyler mırıldanır ama Mehmet anlayamaz.)

MEHMET: (Hemşireye) Hemşire Hanım bi şeyler mırıldanıyo bu. (Sedyede yatan Ayşe'nin kulağına eğilerek) Bi daha söyle Ayşe'm. Ne, ne?... Su mu istiyon? Bi yerin mi ağrıyo? (Ağlamaklı bir sesle) Ah bi anlasam.

HEMŞİRE: Bebeğini mi soruyor acaba?

MEHMET: Bebeni mi soruyon Ayşe'm? Yok, yok. Bebe demedi. Başka bi şey dedi. (Kulağını tekrar Ayşe'ye uzatarak) Bi daha diyiver Ayşe'm.

Ayşe yine mırıldanır. Bu sefer biraz daha nettir. Gözleri aralanır.

MEHMET: Vatan diyo Ayşe'm, vatani soruyo... Vatan sağ Ayşe'm, vermedik. Sayende Ayşe'm. Ayşelerin, senin gibi vatan evlatlarının sayesinde teslim etmedik namussuza vatani. (Ayşe'nin gözleri kapanır.)

AYŞE: (Mırıldanarak söyler ama kimse duymaz) Biliyom. Oğlumuz söyledi Memed'im.

MEHMET: İçimizden hayın bulmuşlar Ayşe'm. Aslan gibi askerimizi bilem gandırmışlar, tatbigat yapıyoz dimişler. Yook dedik tatbigat değil, hayın bunlar gandırdı sizi didik, vatana sahip çıkın didik. Kimi silahını, dabancasını goyuverdi. Türk milletine silah sıgmam dedi. Bazısı da televizyondan duyunca anlamış. Ganunsuz emir bu, dimiş silah sıgmamış milletine... Ah Ayşe'm Allah gorudu gözetti bizi. Kâbe de imama dua etdirdi bize Allah, sonra da dudup duasını kabul etti. Ebabillerini gattı bize Allah. Suriyeli, İraglı yetimlerin duası oluverdik. Misafirin duasını kabul ederim demedi miydi? Bak sözünde duru güzel Allah'ım benim. Gomadı bizi imansızın, gafirinin eline, şükür Ayşe'm şükür... İçin rahat olsun Ayşe'm. Rahat rahat uyu emi.

V.PERDE

Cafer'in evinin salonu. Cafer yanında oğluyla, elindeki resme bakmakta. Oğlu da heyecan ve dikkatle babasının anlattığı kahramanlık ve şehadet hikayesini dinlemekte.

CAFER: (Hafif tebessümle) İşte böyle oldu minik padişah...

ÇOCUK: (Gözünden yanaklarına inmiş bir kaç damla gözyaşını elinin tersiyle siler ve burnunu çekerek) Yani şimdi babaannem öldü mü?

CAFER: Senin için, benim için, bu vatan için canını seve seve verdi. Babaannen şehit oldu babacım.

ÇOCUK: (Meraklı) Peki ya baban? Babana yani dedeme ne oldu baba?

CAFER: O da annemin yokluğuna çok fazla dayanamamış. Bir yıl sonra da o vefat etmiş.

ÇOCUK: (Meraklı) Peki sen nerede büyüdün baba? Mesela ben uyurken korkunca hep yanıma annem geliyor, ben oyuncak isteyince hep sen alıyorsun. Sen oyuncak isteyince ne oldu? Sen uyurken korkunca yanına kim geldi baba? Bir çocuk annesiz, babasız nasıl büyür ki?

CAFER: Bir çocuk annesiz, babasız büyür ama vatansız büyümez oğlum !

ÇOCUK: Ben de büyüyünce babaannemin ve diğer insanların canını verdiği bu vatan için çalışıp çabalayacağım baba.

Cafer oğlunun başından öper ve kokusunu içine çeker.

CAFER: Annem gibi kokuyorsun...

ÇOCUK: Ama sen anneni hiç görmedin ki baba? Hem öyle bir anlattın ki sanki kendin yaşamış gibi. Bana hikâye anlatırken hiç böyle anlatmıyorsun.

Cafer anlamlı bir şekilde gülümser ve tekrar çocuğunun alnından öper.

VATANIM DA VATANIM

SÜMEYYE KURNAZ

ANTALYA / MURATPAŞA - HACI DUDU MEHMET GEBİZLİ KIZ ANADOLU
İMAM HATİP LİSESİ

VATANIM DA VATANIM

OYUNCULAR

ALPARSLAN	: 27 Yaşında, Uzun Boylu, Esmer, Hafif Kalıplı Bir Adam
ALPARSLAN'IN ABLASI	: 35 Yaşında, Orta Boylu, Kumral, Orta Kilolu Bir Kadın
ALPARSLAN'IN YEĞENİ	: 4 Yaşında, Kumral, Yaşına Göre Zayıf Bir Erkek Çocuğu
ADAM Kilolu	: 46 Yaşında, Orta Boylu, Saçlarının Bir Kısmı Beyazlamış, Hafif
GENÇ KIZ	: 26 Yaşında, Orta Boylu, Kumral, Orta Kilolu Bir Kadın
TİJEN KARAŞ	: 41 Yaşında, Sarışın, Kadın

I.SAHNE

İÇ MEKÂN (ALPARSLAN, ABLASI, YEĞENİ, TİJEN KARAŞ)

Kare şeklindeki odada iki tane kanep ve iki tane koltuk bulunmaktadır. Bir televizyon ve yerde kanepelerin rengiyle uyumlu sade bir halı. Ablası, koltuklardan birinde oturmaktadır. Alparslan ise elindeki açık vaziyette duran yüzük kutusuyla ablasının önüne diz çökmüştür.

ALPARSLAN: (Derin bir nefes alarak) Bu yüzden benimle evlenmen gerektiğini düşünmekteyim.

ABLA: (Dudaklarını ısırarak sırtmasını gizlemeye çalışır) Kıza ortaklık mı teklif ediyorsun, evlilik mi belli değil. (Eliyle Alparslan'ın saçlarını bozar) Böyle evlilik teklifi mi olur?

ALPARSLAN: (Üzgün bir suratla ayağa kalkar ve kendini boştaki diğer koltuğa bırakır) Abla ben bu kızla nasıl evleneceğim?

ABLA: (Gülümseyerek Alparslan'ın yanına gider ve elini onun omzuna koyar) İşe ona açılmakla başlamalısın. Direkt evlilik teklifi kızı ufak çaplı bir şok yaşatabilir.

ÇOCUK: (Koşarak odaya girer ve annesinin bacaklarına sarılır, üzgün bir yüz ifadesiyle annesine bakar ve ağlamaklı bir tonla) Anne çizgi filmimi izleyemiyorum.

ALPARSLAN: (Çocuğu kucağına alıp, saçlarını öper) Neden dayıcığım?

ÇOCUK: (Kollarını Alparslan'ın boynuna dolayarak) Haber veriyorlar.

ABLA: (Kaşlarını çatıp, ellerini belinin iki yanına koyarak) Bu saatte ne haberi ayol?

Üçü birden diğer odaya geçerler. Alparslan yeğenini kucağından indirmemiştir. Odaya girdiklerinde ablası televizyonun sesini açar. Dikkatle dinlemeye başlarlar.

TİJEN KARAŞ: (Gözleri dolu, yüzü kızarmış bir halde elleri önündeki masada birleştirilmiş, titreyen bir sesle) Devletin yönetimi, teşkil edilen Yurtta Sulh Konseyi tarafından deruhte edilecektir. Yurtta Sulh Konseyi, BM, NATO ve diğer tüm uluslararası kuruluşlar ile oluşturulmuş yükümlülükleri yerine getirecek her türlü tedbiri almıştır. Meşruiyetini kaybetmiş siyasi iktidara görevden el çektilmiştir.

Abla eliyle ağzını kapatarak yavaşça yere çöker. Alparslan yavaşça gözlerini yeğenine çevirdiğinde o zaten Alparslan'a bakmaktadır. Alparslan derin bir nefes alır ve bakışları yere döner. Kaşları çatılır. Ablası ağlamaktadır.

ÇOCUK: (Ellerini dayısının yanaklarına koyarak) Dayı, annem neden ağlıyor?

ALPARSLAN: (Çocuğun alına dudaklarını değdirirken gözü televizyona takılır, kısa süre sonra çocuğu yere bırakır) Korktuğu için, dayıcığım.

Alparslan çocuğu yavaşça yere bırakır ve hızla banyoya gider. Aynadaki yansımına kısa bir süre göz attıktan sonra abdest alır ve kendi odasına geçer. Çalışma masasının çekmecesindeki askerlik künyesini alır ve boynundan geçirir. Odaya geri döner.

ALPARSLAN: (Derin bir nefes alıp, ellerini ablasının omuzlarına koyarak) Abla ben çıkıyorum.

ABLA: (Telaşla) Delirdin mi? Darbe oldu, dışarıda ne işin var?

ALPARSLAN: (Başını iki yana sallayarak) Ben bu darbeyi kabul etmiyorum.

ABLA: (Alparslan'ın ellerinden kurtularak) Senin benim kabul edip, etmememiz bir şeyi değiştirmeyecek. Şimdi sokağın başındaki markete git ve çabuk çocuğa bir iki bir şey al gel. Şimdi. (Eliyle kapıyı gösterir)

ALPARSLAN: (Kapıya bakarak) O kapıdan çıktığımda, market aklıma bile gelmeyecek abla. (Ablasına bakar) Söyleyeceklerin beni yolumdan döndürmeyecek.

ÇOCUK: (Alparslan'ın bacaklarından birine sarılarak) Dayı beni de götür.

ABLA: (Çocuğu sürükleyerek kanepeye oturtur, bağırarak) Bir sen eksiktin zaten! İkiniz de evde oturuyorsunuz, bu konuşma burada bitmiştir!

ALPARSLAN: (Sinirli bir şekilde) Hangi konuşma? Vatan elden giderken evimde oturmam hakkındaki olanaksız sözlerin mi? Unut bunu!

ABLA: (Yüksek sesle) Alparslan, düzgün konuş!

ALPARSLAN: (İşaret parmağını ablasına doğrultarak) Şu an düşündüğüm son şey bile değil bu. Sakın, abla. Beni evde tutmayı aklından bile geçirme.

ABLA: (Alparslan'ın elini tutup, yalvarır bir sesle) Sana bir şey olursa bu vicdan azabıyla yaşayamam, gitmene izin veremem.

ALPARSLAN : (Eliyle yeğenini gösterip) Şu yavrucak gibi nicelerinin hayatı söz konusu. Ben onlar için mücadele etmeye gidiyorum, benim gibi birçok vatan evladı sokaklara dökülecek. Beni o gururdan mahrum edemezsin.

Abla çocuğa kısa süre baktıktan sonra odadan çıkar ve bir süre sonra iki elinde tuttuğu Türk bayrağıyla geri döner; Alparslan'ın karşısına dikilir.

ABLA: (Bayrağı uzatarak) Söz konusu vatansa Türk asla evinde oturmaz. Seninle gurur duyuyorum.

ALPARSLAN: (Bayrağı üç kez öpüp alına değdirdikten sonra ablasına sarılır) Hakkını helal et.

ABLA : (Gözleri dolar) Asıl sen bana hakkını helal et.

ALPARSLAN: (Ablasından ayrılarak) Helal olsun.

ABLA: (Gözyaşlarını silerek) Helal olsun.

ALPARSLAN: (Yeğeninin önüne diz çökerek) Dayıya sarılmak yok mu aslan parçası?

ÇOCUK: (Başını yere eğerek) Son kez mi?

ABLA: (Korkuyla) Allah korusun! O nasıl söz çocuğum?

ALPARSLAN: (Gülümseyerek) Bu gecelik son kez aslanım.

ÇOCUK: (Alparslan'a sarılarak) Seni çok seviyorum, dayı.

ALPARSLAN: (Burnunu çocuğun boynuna saklayarak) Ben daha çok, aslanım.

II. SAHNE

ALPARSLAN, ADAM

Alparслан, arabasından çıkarak koşmaya başlar. Elinde bayrak bulunmaktadır. Boğaziçi Köprüsü'nün renkli ışıkları yüzünde değişik desenler çizmektedir. Köprü'nün ortasına geldiğinde durur ve karşısına bakar. Tankların önündeki asker üniforması giyen adamlardan biri elindeki silahla kalabalığı korkutmaya çalışmaktadır. Alparслан elindeki bayrağa baktığı sırada havada iki el silah sesi duyulur. Alparслан dizleri üzerine çöküp, boştaki elini yere koyduğunda; etrafındaki insanlar ileri doğru koşmaya başlamıştır. Alparслан elindeki bayrağı dudaklarına bastırdıktan sonra koşmaya başlar.

ALPARSLAN: (Nefes nefese kalmış bir şekilde) Allah'ım sen bize atalarımızın cesaretini, birliğini, beraberliğini bahşet. Bu nifak tohumlarının amacına ulaşmasına mani ol. Sen vatanımızı koru. Rabbim sen yardım et.

Alparслан'ın hemen önünde koşan orta yaşlardaki adam vurulur ve geriye savrulur Alparслан'ın önüne düşer. Alparслан dehşetle yerde yatan cansız adama bakar ve sertçe yutkunur. Başını kaldırır, askerlerden biriyle göz göze gelir; asker onu göğsünden vurur. Birkaç saniye sonra Alparслан dizlerinin üzerine çöker.

ADAM: (Bağırarak) Dayan koçum, geliyorum! (Alparслан'ı kolundan tutarak yerde sürükler ve bir arabanın arkasında, Alparслан'ın başı dizlerinde olacak şekilde saklanırlar)

ALPARSLAN: (Öksürerek) Vurdular! Bizi vurdular!

ADAM: (Alparслан'ın elindeki bayrağı alarak onun göğsüne bastırır) Sakin ol, iyileşeceksin.

ALPARSLAN: (Öksürür ve ağzından kan gelir) Bunu nasıl yaparlar, anlamıyorum.

ADAM: (Derin bir nefes alır, etrafına bakar; herkes telaşla yaralıların yardımına koşmaktadır. Alparслан'a bakar) Sadece sakin ol. Her şey yoluna girecek.

ALPARSLAN: (İç çekercesine nefes alır) Ona, onu sevdiğimi bile söyleyemedim. Vaktim varken yapmadım, Yapa... (Öksürür ve ardından acıyla inler. Yüzünü buruşturarak başını kaldırır ve yarasına bastırılmış Türk bayrağını görür)

ALPARSLAN: (Gülümseyerek başını tekrar adamın dizine bırakır) Vatan toprağına benim de kanım karışacak... Ben de Allah yolunda...(Öksürür ve başı halsizce adamın bacağından kaymaya başlar)

ADAM: (Başını olumsuz anlamda sallayarak) Böyle düşünme. Ufak bir mermi parçasının seni sevdiğinden ayırmasına izin verme.

ALPARSLAN: (İç çeker ve kaşlarını çatır) Beni ondan ayıran göğsüme saplanan bu demir parçası değil, milletin sırtına aldığı hançer darbesidir. (Gözleri kapanır ve başı adamın dizlerinden kaymaya başlar)

ADAM: (Gözyaşları yanaklarından dökülürken, Alparслан'ın başını göğsüne bastırır)

Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor Tevhid'i... (Alparслан'ı alnından öper)
Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.

III. SAHNE

GENÇ KIZ

Genç kız çiçek olmayan eliyle siyah şalını düzelterek, derin bir nefes alır ve mezara yaklaşır. Mezar taşının üzerindeki ismi yüzük olan eliyle okşayarak dizlerinin üzerine çöker.

GENÇ KIZ: (Sesi titreyerek) Alparslan, ben geldim. (Çiçekleri toprağın üzerine bırakır ve toprağın üzerindeki taşları temizler)

GENÇ KIZ: (Hafifçe gülümseyerek) Sana çiçek getirdim, beğenir misin bilmiyorum ama hepsinin güzel anlamları var. (Eline siyah gülü alır) Bu mesela, bir aşka dair son umudun öldüğünü simgeliyor. (Gözlerinden akan yaşları sildikten sonra pembe karanfili alır) Bu da seni unutmayacağımı simgeliyor ama bu (Derin bir nefes alır) sadece kendi adıma getirdiğim bir çiçek değil.

GENÇ KIZ: (Dudaklarını mezar taşına değdirir) Bu millet sizi asla unutmayacak, Alparslan. (Yavaşça ayağa kalkar) Unutmalarına izin vermeyeceğiz.

VATAN SANA CANIM FEDA

ESRA ÖZTÜRK

KASTAMONU / CİDE - ŞEHİT ONUR ENSAR AYANOĞLU ANADOLU İMAM
HATİP LİSESİ

VATAN, SANA CANIM FEDA

I. SAHNE

SOKAK-DIŞ-GÜNDÜZ

14 Temmuz, İstanbul

Arka sesi duyulur. Perde açılır. Bir adam yanında küçük bir çocukla yürümektedir. Küçük çocuğun elinde kırmızı, beyaz iki tane balon vardır.

FATİH: Baba dondurma da alalım mı?

BABA: Eve dönerken alırız, yemekten önce annen kızıyor biliyorsun.

FATİH: Eve gidince annem hepsini yedirmiyor. Şimdi alsak mı?

BABA: Annene söylemek yok ama tamam mı?

FATİH: Oleeeeeey, canım babam benim. Ben külahta istiyorum ama.

BABA: Hadi yürü bakalım...

Uzaklaşarak sahneden çıkarlar. Arkada kuş civıltıları duyulur. Işık kapanır.

II. SAHNE

EV-İÇ-AKŞAM

Akşam yemeğinde tüm aile yemek masasında oturmaktadır. Televizyon açıktır. Ajansta şehit haberi verilir. Yemeğe ara verirler. Kaşıklar ellerinde habere odaklanmışlardır.

FATİH: Baba şehit ne demek?

BABA: Oğlum, şehit Allah'a kavuşmak demektir.

FATİH: Ölmek demek mi yani baba?

BABA: Ölmek gibi değil de çok sevdiğin bir yere gider gibi, en sevdiğin şeye kavuşmak gibi. Hem de en güzel şekilde.

FATİH: Ama şehidin annesi ağlıyor. Güzel bir yere gidiyorsa neden annesi ağlıyor?

BABA: Annene soralım bakalım senden bir saniye bile ayrılrsa üzülmez mi? Anneler öyledir oğlum. Dilleri ile gönülleri denk düşmez. Yani senin en iyi yerde olduğunu bilse bile özlemeden edemez.

ANNE: Aaaaaa, tamam. Beni de ağlatacaksınız şimdi. Hadi yemeğinizi yiyin.

BABA: Hadi bakalım Toraman, yemeğini ye artık.

FATİH: Ben de büyüyünce şehit olacağım o zaman.

Yemeğine gömülür. Hızlı bir şekilde çorbasını içer, ekmek doğrar. Anne ve baba birbirine bakarak donar. Işık kapanır.

III. SAHNE

EV-İÇ-GECE

Sıcak bir yaz gecesi. Odanın içinde tek aydınlık olan yer yatağının başucundaki gece lambasıdır. Yatağın içinde ter içinde kalmasına rağmen örtüyü kafasına kadar çeker. Birden bir sesle irkilir.

ARKA SES: VATAN (*Ekolu bir sesle söylenir*)

BABA: (*Yatağın içinde oturur vaziyette durur*) Vatan, vatan mı? (*Ezan sesi duyulur ezanla birlikte kalkar. Abdest almaya giderken eşi de uyanır*)

ANNE: Kalktın mı?

BABA: Abdest almaya gidiyorum. Hadi sen de kalk.

ANNE: Tamam. Çayı da koyuyorum.

Anne etrafı toplarken baba abdest alıp gelmiştir. Seccadeyi yere serer. Namaza başlar. Namaz bitiminde sesli bir şekilde kendi kendine konuşmaya başlar.

BABA: Allah'im o ses neydi? Sen yardımcımız ol.

ANNE: Canım kahvaltı hazır.

BABA: Geliyorum. (*Seccadeyi toplarken ışık kararır*)

IV. SAHNE

SOKAK- DIŞ-GÜNDÜZ

Yol üstünde oyun oynayan çocuklar vardır. Birinin elinde bir tank diğerinin elinde arabalar vardır.

ÇOCUK 1: Bu araba kaçla gidiyor biliyor musun?

FATİH: Onu bilmem de benimki beş yüzle gidiyor. Hem seninki tank, o kadar da hızlı gidemez ki.

ÇOCUK 1: Benim jetim de var, tankım da. Şimdi senin arabanı ezeyim de gör.

FATİH: Ne yapıyorsun ya... Anne, anne. İsmail'e baksana benim arabalarımı eziyor. (*Arkadan bir ses duyulur*)

BİRİNCİ ÇOCUĞUN ANNESİ: İsmail, gözün kör olmasın İsmail, iki dakika düzgün oynayamazsınız zaten. Çabuk eve gelin artık.

Arka sesten sonra çocuklar harekete geçerler. İstemeye istemeye, söylene söylene eve giderlerken yoldan Fatih'in babası geçer. Yerdeki tankın ezdiği arabalara usulca bakar. O sırada yine ekolu bir ses duyar.

ARKA SES: "SANA". (*İrkilir, etrafına bakar. Yürüyerek devam eder*)

V. SAHNE

DÜĞÜN SALONU-İÇ-GECE

Bir düğün salonunda, herkes oynamaktadır. Gelin, damat misafirlerin arasındadır.

GELİN: Ahmet çok yoruldu.

DAMAT: Ben de canım, az sabret gecenin bitimine ne kaldı şunun şurasında.

GELİN: Demesi kolay.

MUZAFFER: Ahmet iki dakika baksana bana. (*Ahmet müziğin sesinden duyamaz. Arkadaşı onu kenara çekiştirir*)

DAMAT: Ne oldu Muzaffer?

MUZAFFER: Ahmet abi, önce sakin ol. Ortalık karışmış. Hemen düğünü bitirmemiz gerekiyor.

DAMAT: Muzaffer ne oldu oğlum sana, söylesene.

MUZAFFER: Haberlerde ordunun yönetime el koyduğu söylenmiş.

DAMAT: Ne diyon oğlum, ne diyon sen?

MUZAFFER: Abi çok ciddiğim. Şimdi bunu herkese anlatalım ve yavaş yavaş dağılsın herkes. *(Damat yere çömelir. Kravatı gevşetir. Yumruğunu sıkar)*

DAMAT: Nasıl olur Allah'ım. Peki, durum ne?

MUZAFFER: Hadi bir an önce herkesi yollayalım da anlatırım, gerçi kimse tam olarak bir şey bilmiyor ama. *(Damat piyanist-şantörün yanına gider. Müziği kapatır. Mikrofonu alır ve konuşmaya başlar)*

DAMAT: Sevgili Misafirler düğünümüz burada sona erdi. Geldiğiniz ve böyle bir günde bizi yalnız bırakmadığınız için teşekkürler. Ancak şu anda karışık ve inanılmaz zor bir durumun içindeyiz. Bizler buradayken ordunun darbe yaptığına ilişkin haber aldık. O nedenle evlerimize dağılıyoruz. Ne yapacağımızı biz de bilmiyoruz. Yine de hepiniz tekrar sağ olun ve Allah'a emanet olun.

Misafirler yüksek sesle konuşmaya başlayarak telaşlı, korku yüklü ifadelerle salondan çıkarlar. Gelin damatla bakışır. Damat onun yanına yaklaşarak konuşmaya başlar.

DAMAT: Hadi canım, oturma zamanı değil. Düğün vakti hiç değil. Kalkıp şu işi bir anlayalım.

GELİN: En güzel günümdü bu benim, nasıl olur bu ya?

DAMAT: Şimdi kendimizi düşünme vakti değildir canım. Hadi yürü annemleri bulalım, onları eve bırakıp şu olanları bir öğrenelim. Hadi güzelim.

GELİN: Tamam kalkıyorum. *(Ağlayarak, burnunu çekerek yürür. Gelin çiçeğini yere düşürür ve sahneden çıkar. Işık kapanır)*

VI. SAHNE

EV- İÇ-GECE

Bir başka ev görüntüsü. Yaşlıca bir adam, iki kadın çekirdek yemektedir. Televizyon izlemektedirler. Yayın birden kesilir.

KADIN 1: Yarın ne yemek yapsam, Derya ne yersin?

KADIN 2: Annecim sen bilirsin. Şöyle güzel bir bakla mı yapsak, soğuk soğuk. Ne dersin?

KADIN 1: Olur. Pilavı ben hastaneden gelinceye kadar da sen yaparsın o zaman.

ADAM: Ne oldu şimdi bu programa?

KADIN 1: Kanalı bir değiştir bakalım, kumanda sende. *(Adam tam kanalı değiştirecekken TRT 1'deki darbe bildirisini dinlemeye başlarlar)*

KADIN 2: Baba bu ne diyor? Ne el koyması?

ADAM: Sus bir. *(Bildiriyi sonuna kadar izlerler. Adam hemen kumandayla diğer kanalları açmaya çalışır. Karışıklık haberleri Ankara'nın bombalanma haberleri başlamıştır)*

ADAM: Bunu bir kez daha ülkeme yaptırmam, yaptırmam! *(Sözleri bittiği gibi pijaması ve terlikleriyle sokağa fırlar. Kapının çarpılma sesi duyulur. Arkadan acıklı fon müzik girer)*

KADIN 1: Hay Allah'ım nereye gitti bu adam? Derya kalk kızım, hem babana bakalım; hem de vakit durma vakti değildir.

KADIN 2: Tamam anne. Telefonumu alayım da biz de çıkalım. *(Kadınlar hızlıca çıkarlar. Kapı kapanma sesiyle ışık da kapanır)*

VII. SAHNE

EV-İÇ-GECE YARISI

Akşam olmuş birinci sahnedeki baba eve dönmüştür. Telaş içindedir.

BABA: Ayşe, ben abdest alıp çıkacağım.

ANNE: Canım bu ne hal, nerde kaldın? Hay Allah'ım hiç iyi gözüküyorsun?

BABA: Sessiz ol Ayşe, Fatih uyanmasın. O da gelmek ister şimdi.

ANNE: Beni korkutmasana, nereye gidiyorsun? Hayırdır inşallah bu saatte nereye?

BABA: Ayşe haberleri aç öğrenirsin. Az önce darbe yapıldığına dair haberi izledik kahvede. 22.00'den bu yana karışıklı ortalık. Söylentiler vardı ama bu sefer kesinleşti. Haberleri izledim.

ANNE: Ne diyorsun sen ya? Ne darbesi? Neden?

BABA: Ayşe kendine gel. Hadi ben abdest alıp çıkacağım. Sokaklarda direneceğiz, bu ülkeyi kimseye peşkeş çekemeyiz biz.

ANNE: Ya ne diyorsun, inanamıyorum.

FATİH: Baba ne oldu?

BABA: Oğlum uyumadın mı sen? Hadi annen yatırısın seni yatağına.

FATİH: Baba sen nereye gidiyorsun?

BABA: Fatih kızdırma beni hadi yatağına.

FATİH: Ben de geleceğim seninle.

BABA: Oğlum şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle. Vatanımız tehlikede, zorluk içinde ve tehlike anında biz ne yaparız oğlum? Birlik oluruz değil mi? Önce dedenle babaannene bakacağım sonra da Boğaziçi Köprüsü'ne gideceğim. Bu gittiğim yolda ne olur bilinmez o nedenle sen annenle evimizde kalmalı ve ona sahip çıkmalısın. Anlaşıldı mı asker?

FATİH: Baba sen şimdi düşmanla mı savaşacaksın?

BABA: Evet oğlum onun gibi bir şey.

FATİH: Babacım, ne olur ben de geleyim. İkimiz birden haklarız onları.

BABA: Fatih oğlum hadi oyalama beni. Söylediklerimi de unutma!

FATİH: Baba sen ölmeyeceksin değil mi?

BABA: Ben bunun için sana söz veremem oğul. Ama sen bana beni dinleyeceğine dair söz verebilirsin.

FATİH: Baba o zaman gitme ne olur? Ben çok özlerim seni.

BABA: Vakit kalma vakti değil Fatih'im. Hem böyle bir yolda, böyle bir davada ölenlere ne diyorduk?

FATİH: Şehit...

BABA: Aferin. Allah'a emanet olun, çıkmalıyım artık.

FATİH: Baba beni seviyorsan gitme ne olur?

BABA: Seni sevdiğim için gidiyorum oğlum. Merak etme sen babalara bir şey olmaz.

FATİH: Tamam anlaştık o zaman. Benim zombi tabancamı almak ister misin? Hem de pompalı.

BABA: Seni çok seviyorum oğlum. Ayşe, Fatih'i yatır artık. Allah'a emanet ol.

ANNE: Sen de... Beni merakta bırakma, haber ver mutlaka. *(Fatih hızlıca dışarı çıkar. Kadın çocuğuna sarılarak bir süre oturur ve ışık kapanırken çocuk sorar)*

ÇOCUK: Babalara bir şey olmaz değil mi anne...

Zahit Bizi Tan Eyleme müziği fonda çalar.

VIII. SAHNE

HASTANE-İÇ- GECE YARISINDAN SONRA

ARKA SES: 16 TEMMUZ, Gün sabaha dönerken Ankara...

Hastane dekoru vardır. Ameliyatta iki doktor ve hastayı görürüz. Elektrik kesilir, sahne ışıkları da bir yanar bir söner. Düğünden çıkan damadın ceketi kanlıdır. Ameliyat masasında uzanmaktadır.

DOKTOR 1: Hastanın bilinci kapanıyor.

DOKTOR 2: Bunun da acilen ameliyata alınması lazım, ameliyathanede yer kalmadı. Allah'ım bu nasıl bir gece, bu nasıl bir sınav?

DOKTOR 1: Turgut, kendine gel. Sırası değil. Üstünü çıkarıp yarayı temizleyelim önce. *(Elektrikler kesilir. Bomba sesleri duyulur. Her ikisi de çömelir)*

DOKTOR 2: Bu evladın bu gece düğünü varmış, getirenler söyledi. Tam dünya evine girecekken hak mıdır bu? *(Elektrikler gelir. Ayağa kalkarlar. Hasta sayıklamaktadır)*

DOKTOR 1: Jeneratörler devreye girdi çok şükür. Turgut elimizi çabuk tutalım. Daha bir sürü vatan evladı sırada. *(Onlar konuşurlarken yaralı kendine gelir)*

DAMAT: Ali nerde? Ali'yi vurdular. Yanımdaydı.

DOKTOR 2: Ali iyi evlat. Yorma kendini.

DAMAT: *(Ağlamaklı)* Başından vurdular. Vuruldu Ali. Benim üzerime siper etti kendini. Nasıl iyi? *(Doğrulamak ister, acıyla inleyerek kendinden geçer)*

DOKTOR 1: Yüce Allah'ım nedir bu olanlar? Nasıl bir kara gece bu?

HEMŞİRE: Ameliyathane boşaldı Turgut Hocam, hastayı alabiliriz.

DOKTOR: Hadi o vakit.

Hastayı sedyeye taşırlarken, fon müzik girer. Kanlı ceket yerdedir. Işık kapanır.

IX. SAHNE

BOĞAZIÇI KÖPRÜSÜ- DIŞ-GECE YARISINDAN SONRA

ARKA SES: Gece yeni güne dönünce, Boğaziçi Köprüsü

Köprünün silueti görülmektedir. Sisli bir havada yerde yatan insanlar vardır. Bazıları susmuş, bazıları da gök ekin biçer gibi biçilmiş yerde yatıyorlardır. Ara ara kelimeyi şahadet ve tekbir sesleri duyulmaktadır. Bomba efektinin yanı sıra, taramalı silah sesleri de vardır. Birinci sahnedeki baba görülür önce. Sahnenin en önünde yatmaktadır.

ARKA SES: CANIM FEDA *(Rüzgâr sesi duyulur. Adamın yüzünde bir tebessüm belirir. O da elindeki al bayrağı bakar)*

BABA: Canım feda! Canım feda! *(Bu sözlerden sonra Vatan, Sana Canım Fedâ ekolarını duyarız. Adam gülümseyerek gözlerini kapatır)*

Genç bir kız sahneye girer.

GENÇ KIZ: Babamı vurdular. Babamı vurdular. Allah aşkına yardım edin. Sesimi duyan yok mu? *(Kız önce ayaktadır. Sözlerini sarf ettikten sonra dizlerinin üstüne çömelir. Ağlamaya başlar)*

GENÇ KIZ: Babamı vurdular diyorum... Babacım, babacım, babam... *(Babasının üstüne kapanır. Hiçkırıklarla ağlamaya başlar)*

ONUR: Bacım seni de vuracaklar. Çekil de ben bakayım.

Adama tam bakacakken tekrar ateş başlar. Genç kızı arkada saklananlar zorla geriye alırlar. Tam ateşin ortasında kalan Onur da yaralı adamı korumak adına vurulur. Adamın üstüne kapanır.

ONUR'UN KARDEŞİ: Abi, Abi ses versene.

ONUR: Eşhedü en la....

ONUR'UN KARDEŞİ: Abi, Abi yaralandın mı? *(Onur'un başı tamamen düşer. Kardeşi ayağa kalkmaya çalıştığı anda o da yaralanır)*

ONUR'UN KARDEŞİ: Abim, abim vuruldu benim. Allah'ım sen yanımızda ol.

AYAĞINDAN YARALI ADAM: Durun namertler, durun şerefsizler! Biz kimiz, siz kimsiniz? Vurmak mı istiyorsunuz vurun, vurun beni de vurun! Öldürün hepimizi!...Peki neden? Neden? Allahsızlar! Sizden mi korkacağız.

Tekbir, Allahu Ekber!

Tekbir, Allahu Ekber!

Onun tekbir nidasıyla yerde yatan yaralıların ağzından da dökülür bu sözler. Arkada silah ateşinden saklananlar da bir meydana gelerek getirdikleri Tekbirlerle kalabalığa karışır.

Allahu Ekber...Allahu Ekber...

Salâ sesi fondan duyulur. Silah sesi yine başlar ve yere düşenler olur. Işıklar kapanır.

X. SAHNE

SOKAK-DIŞ-GÜNDÜZ

ARKA SES: Bir yıl sonra...

En baştaki çocuk ve annesi yoldadırlar. Mezarlığa ziyarete gitmektedirler. Çocuğun elinde kırmızı, beyaz balonları vardır.

ANNE: Buradan dönüşte sana dondurma alalım mı?

FATİH: Ne dondurması anne, ben çocuk muyum?

ANNE: Ne demek çocuk muyum, tabi ki de çocuksun.

FATİH: Annecim babam da beni özlemiş midir?

ANNE: Özlemiştir güzel oğlum. İnsan yavrusunu hiç özlemez mi?

FATİH: Niye gelmiyor o zaman? Niye ben konuşunca cevap vermiyor? Ben onu çok özledim anne.

ANNE: Baban öldü annecim. İnsanlar ölünce konuşamaz.

FATİH: Hayır, ölmedi benim babam. Şehit oldu. Hani en sevdiği yere gider gibi. Ama dönmüyor bir türlü anne. Her akşam dua ediyorum, uykuma bari gelsin diye. Bazen gelip sarılıyor bana ama çok konuşmuyor anne. Giderken arkasından koşuyorum, yetişemiyorum ben ona anne.

Anne oğluna sarılır. Biraz ilerideki mezarın başına kadar böyle ilerlerler.

FATİH: Canım babam ben geldim. Bak en sevdiğim arabamı da sana getirdim. Sen de beni özlediysen artık o çok sevdiğin yerden dön olur mu?

ANNE: Bak Fatih'im. İnsanların hayatlarında aldıkları nefeslerden daha önemli şeyler vardır. Mesela namusu, onuru, vatani, toprağı... İnsanlar bu saydıklarım için yaşar, bu saydıklarım uğruna ölür. Ama ölümlerin en güzeli şahadettir yani şehitliktir oğlum. Peygamber Efendimizin kucağına, övgüsüne mazhar olmak, Allah'ın rızasını almaktır. Baban çok şükür o makama erişti. Allah bize de nasip eder umarım oğlum.

FATİH: Anne, ben de babam gibi büyüyünce şehit olacağım.

Elindeki balonları bırakır. Kırmızı, beyaz balonlar uçarken şiir arka ses tarafından fon müzik eşliğinde okunur. Şiir Bekir Develi'den alıntılanmıştır. Fonda Tuna Nehri Akmam diyor duyulur.

Kara dağlar,

Kara kaplı bulutlarla kaplandığında, arş titrediğinde,

Yağmurlar gökten kurşun gibi düştüğünde,

Şimşekler yürekleri yerinden çıkarırcasına çaktığında,

Depremler yerin yedi katını birden salladığında,

Fırtınalar savurduğunda yerin tüm kirini gökyüzüne,

Bir ananın yüreğindeki acı gözyaşı olup düştüğünde seccadesine,

Bilin ki, bir yerlerde bir yiğidin kanı düşmüştür toprağa...

Bilin ki bir yiğidin bedeninde acı yüzünde tebessüm vardır.

Bilin ki bir yiğidin şahadet yolculuğu başlamıştır.

Ben şehidiyim bu toprakların.

Kanım, canım, bedenim yar olmuştur; can olmuştur vatanıma.

Dağlarında koşturduğum bin bir beladan kurtulduğum, onlarca yara aldığım

Uğruna evladımı, yârimi, anamı, babamı unuttuğum doğrudur.

Helaldir hakkım toprağıma

Ben şehidiyim bu toprakların.

Yolum yürüyüşüyle ölümü korkutan Hamza'nın yoludur.

Kılıcımın keskinliği Allah'ın aslanı Ali'dendir.

Göğsümden çıkan gür seda Alparslan'ın Malazgirt'te yankılanan sesidir.

Bir yanımda Kudüs'ün acısıyla tutuşan Selahaddin büyür.

Diğer yanımda fethi yürüten Fatih Sultan Mehmet'in ayak sesleri

Sultan Süleyman benim şahadetimle ikindiden akşama bir orduyu tarumar eder

Yavuz'u çöllere vuran benim nefesimdir.

Plevne'de, Tuna boylarında, Niğbolu'da, Varna'da, Kosova'da, Bosna'da

Ezcümle tüm İslam mülkünde hep benim şahitliğim vardır

Akif'e istiklali yazdırandır benim şecaatim.

Ve ancak

Bu vatan toprağında büyüyenlerin gözlerinin içine bakarak ölmeyi emredebilir bir komutan.

Ben şehidiyim bu toprakların...

Büyüsün diye yetimler huzurla

Babalar okşasın diye oğullarının saçlarını

Analar gelinlik çağa eriştirsün diye kızlarını

Peygamberi çağrı dokunsun diye sinelere,

Adaletin ocağı yansın diye kıyamete kadar

Dağlarında esen bahar kokusu insin diye şehirlere

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

Ve al sancağım nazlı nazlı dalgalansın diye mavi göklerde,
Kendi evladımı kimi zaman kundakta, kimi zaman okul yolunda koşarken
Kimi zaman hayatın baharında; yetim bıraktım.
Anamın bir yüreğinde acı, babamın bir omzunu düşük bıraktım.
Can yoldaşımı yarı yolda cansız bıraktım.
Ben şehidiyim bu toprakların.
Fethi Seki gibi kurşunu bitene kadar beklerim
Ömer Halisdemir gibi bir haini alnının ortasından vurana kadar beklerim şahadeti
Bülent Albayrak gibi Akil dağını alana kadar beklerim.
Orhan Sürmen gibi Kur'an'ı yerden kaldırına kadar beklerim.
Halil İbrahim Yıldırım gibi çocuk yaşta beklerim.
Ali Gaffar Okan gibi yüzlerce merminin hedefi olana kadar beklerim şahadeti
Mehmet Akif istiklale adımı kazısın diye beklerim.
Ben şehidiyim bu toprakların ve kanım helaldir vatanıma
Son damlasına kadar.
Ey şehit oğlu şehit, isteme benden makber
Sana aguşunu açmış duruyor peygamber.

ZAFER GECESİ

BÜŞRA ERGÜN

BURSA / MUDANYA - ŞEHİT CÜNEYT BURSA KIZ ANADOLU İMAM HATİP
LİSESİ

ZAFER GECESİ

I. PERDE

15 Temmuz 2016 günü. Saat 22.00 insanlar şaşkın şekilde sokaklarda. Herkes birbirine ne olduğunu soruyor.

MEHMET: Neler oluyor böyle, evde otururken silah sesleri duyduk?

ALİ: Biz de silah seslerini duyduk, dışarı çıktık.

MEHMET: Bir karmaşa var burada?

ALİ: Hayırdır inşallah?

Yıldırım koşarak sahneye girer.

YILDIRIM: DARBE GİRİŞİMİ VARR! ASKERLER DARBEYE KALKIŞIYOR!

MEHMET: Allah'ım! Sen koru! Bu vatan kanlarla kazanıldı, yeniden bu topraklarda kan dökülmesin!

ALİ: Allah'ın izniyle biz onlara engel oluruz. Bu vatan kolay kazanılmadı, kolay kolay verilmez!

O sırada yaşlı bir amca bastonuyla birlikte hışımla sahneye girer.

YAŞLI AMCA: Biz yaşadığımız müddetçe bu darbe gerçekleşemez. Nerelere saldırmış bu hainler?

YILDIRIM: Köprüleri kapatmışlar, yolları kesmişler, Genelkurmay Başkanlığı'na girmişler diyorlar.

YAŞLI AMCA: Varın yürüyüp gidelim, onlara kimin ülkelerinde olduklarını gösterelim!

II. PERDE

Perde yeniden açılır, bu sefer herkes yoldadır.

MEHMET: Bir sürü insan bizim gibi dökülmüş sokağa. Ne metrobüs ne de taksi var etrafta!

(Yola doğru gözünü dikerek)

ALİ: Yürüyeceğiz gardaş! Yalnız amca, sen yorulmaz mısın?

YAŞLI AMCA: Ne yorgunluğu evlat! Biz daha önce yaşadık bunları, ülke elden gidiyor! Ah Ah! Siz bilmezsiniz biz ne zorlu günlerden geçtik... 80 darbesinde az mı çile çektik? Varalım bir an önce oraya.

YILDIRIM: Amca doğru diyor, varın tüm gücümüzle yola yüklenelim.

III. PERDE

Aradan 1 saat geçmiştir. 10-15 kişi daha onlara katılmış, hep beraber köprüye doğru yürümeye başlamışlardır. Bu sırada üstlerinden askeri uçaklar ateş ederek geçmektedir. Kalabalığın arasından bir bayan sıyrılarak gelir ve bağırarak şunları söyler.

YILDIZ: Bu uçak benim devletimin uçağı! Burası Türkiye Cumhuriyeti! Ben de bu ülkenin vatandaşıyım. Siz kimsiniz ki bizim ülkemizde bize ateş ediyorsunuz hainler!

Kalabalıktan Yıldırım sıyrılır ve onun yanına destek çıkarcasına gelerek.

YILDIRIM: Doğru dedin abla, bunlar kansız. Hain bunlar! Gözü dönmüş. Sosyal medyadan gördüm şimdi, panzerleri yollarda insanların üstüne üstüne sürüyorlar!

ALİ: Hainler! Ödeyecekler bunları! İnecekler o uçaklardan! İndireceğiz tek tek o panzerlerden.

O sırada Mehmet, yaşlı amcanın kolunun altına girmiş, ona yardımcı olmaya çalışmaktadır.

YAŞLI AMCA: Evlat! Sen beni bırak! Ne kadar çabuk varırsanız o kadar iyi! Size yük oluyorum siz devam edin! Ne kadar erken giderseniz o kadar iyidir!

MEHMET: Bu vatan toprağı karış karış hepimizin amca! Yok, öyle yarı yolda bırakmak, anca beraber kanca beraber! Az daha sık dişini!

Kalabalık böylece yolu yürümeye devam eder.

IV. PERDE

Perde açıldığı zaman sahne oldukça kalabalıktır. Köprüye az kalmıştır. Hepsi uzun yol yorgunluğu dinlemeden dinç bir haldedir. Aralarından biri çıkar.

HİLAL: Ablalarım! Abilerim! Amcalarım! Vatan hainleri şu ilerde köprüyü kesmişler, çok az yolumuz kaldı, devam edelim!

O sırada nereden geldiğı belli olmayan kurşunlardan biri kalabalıkta birini yaralar. Yayılım ateşi ardından gelir. Ortalık bir anda karışır.

YILDIRIM: Yaralı var! Yaralı var! Koşun yardım edelim!

O karmaşada yaralı sırtlanarak sahneden çıkarılır. Darbeci askerler görüş mesafesine girmiştir.

YAŞLI AMCA: Sen hangi vatan toprağında, kimin evladısın! Kimin ülkesinde kimi yaralıyorsun!

MEHMET: Amca! Bunların gözü dönmüş ateş etmeye devam ediyorlar bize!

Bu sırada Ali darbecilerin yanına yaklaşmıştır.

ALİ: Kimin askerisiniz siz! Kime hizmet ediyorsunuz? Kim size bu hakkı verdi? Ben bu ülkenin vatandaşıyım durun, bırakın ateş etmeyi!

Darbeci asker topluluğundan biri sıyrılır ve onların yanına gelir.

DARBECİ ASKER: Bu ülke, bu yönetim değişecek! Biz Yurtta Sulh Konseyine bağlıyız! Çekilin önümüzden, yoksa hepimizi öldürürüz!

YAŞLI AMCA: Biz ölmeye geldik evlat!(Bastonunu sallayarak) Gökte Allah yerde bu millet var oldukça ölsek de bu ülkeyi size vermeyeceğiz! Anladınız mı?

HİLAL: Burası bizim ülkemiz!

YILDIZ: Aynen öyle, bu ülkeyi size vermeyeceğiz!

DARBECİ ASKER: (Pişkin bir şekilde) Öyleyse bu silahları geçip bizi tutuklamanız gerekli!

ALİ: Bak! Üstünde benim ülkem, benim askerimin üniforması var, gel vazgeç!

MEHMET: Kafan karışmış senin! Hangi ülkeye hizmet ettiğini bilmiyorsun!

DARBECİ ASKER: (Eline silahını alarak) Tek bir kurşunuma bakar hepinizi taramak, hepinizin canını almak; öldürmemi istemiyorsanız çekilin gidin!

YILDIZ: Öyleyse, vurun beni!

HİLAL: Beni de!

MEHMET: Biz ölümden korkmayız! Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abdühu rasuluhu!

Kalabalık Mehmet'e katılarak, şehadet getirmeye başlar. Darbeci asker kalabalığın iman gücünü, birlik ve beraberlik içinde olduklarını görünce generalinin yanına gider.

DARBECİ ASKER: Generalim, onlar bize bu ülkenin vatandaşıdır diyor. Haklılar, biz kime hizmet ediyoruz?

DARBECİ GENERAL: (Darbeci general çok sinirlenerek askere tokat atar)Yüreğinizde yoksa savaşmak, sizi ben hemen öldürebilirim! Artık sistem değişecek dedim! O kadar! Yayılım ateşine başlayın, eğer içinizde ateş etmeyen olursa, onu ben indiririm! Anladınız mı?

Kalabalığa doğru çok yoğun bir yayılım ateşi gelir, insanlar korkmadan yürümeye devam eder, kiminin elinde bayrak vardır, kiminin elinde Kur'an. Hepsi aynı niyetle oradadır, VATAN!

V. PERDE

Perde açıldığında ortalık mahşer alanı gibidir. Darbeci askerler halka inatla saldırmaya devam etmiş, onlar saldırdıkça insanlar daha da büyük bir inançla yüklenmiştir. İlk başta 10-15 kişi olan kalabalık, sayılmayacak kadar artmıştır. Kalkışmayı duyan herkes köprüye koşmuştur.

ALİ: Yaralı var! Yaralı var! Yardım edin.

YILDIRIM: Getir abi, getir. Burada bir taksi var, kan kaybetmeden hemen hastaneye kaldıralım.

Çevreden insanlar yardıma gelir, yaralı karnından vurulmuştur. Yaralıya destek verilir, yaralı arabaya taşınır.

MEHMET: Hainler durmadan ateş ediyor, bizi vazgeçecek zannediyorlar. Biz bu yürekle onları buradan kazıyacağız evelallah! Yılmayacağız!

ŞEFİK: Kesinlikle! Kalkışma sadece burada değil, ülkenin askeri merkezinin olduğu her yerde. Genelkurmay'a girmişler, TRT'den bildiri yayınlamışlar, sokaklar savaş alanı gibi Allah'tan bizim bu yüreğimiz var da bizimle beraber herkes sokaklarda.

Bu arada onların yanına gelen Ali ve Yıldırım konuşmayı devam ettirir.

YILDIRIM: Benim kuzen aradı biraz önce, Malatya'da askeri araçları çıkarmaya çalışmışlar. Halk engel olmuş. İşte biz böyle bir milletiz.

ALİ: Aynen öyle. Konu VATAN olunca, biz de akan sular durur.

Bu sırada Hilal ve Yıldız koşarak sahneye girer.

YILDIZ: Haydi arkadaşlar! Bu askerleri buradan indirmeden, bize uyku yok!

ŞEFİK: Bacım siz arkamızdan gelin, yaralanmayın. Biz önden gider koruruz sizi.

HİLAL: Vatan için ne korunmasıymış bu? Kadınmış, erkekmiş ne fark eder? Biz, Nene Hatunlarız! Biz en önde yürüyeceğiz.

YILDIZ: Arkadaş doğruyu söylüyor. Geri çekileceğimizi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.

Bu arada erkeklerin hepsi onlara gururla bakarken, kadınlar ne zaman gideceklerini düşünmeye başlamıştır.

MEHMET: Bu ülke böyle mert erkeklerle ve böyle yiğit kadınlara sahip oldukça asla batmaz!

ALİ: Hadi gardaşlar! Şu hain sürüsünü buradan atmadıkça rahat yok bize!

YILDIRIM: Hadi durmayalım!

Darbeci askerlerin yanına yaklaşılmaya başlarlar. Hepsi onurlu ve gururludur. Bir anda yayılım ateşi açılır. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken bir ses gelir.

MEHMET: Amca! Amca! İyi misin?

Yaşlı amca kalbinden silahla vurulmuştur. Kanlar içerisinde yerde yatmaktadır.

YAŞLI AMCA: Evlat! (Acıdan inleyerek) Böyle olduğuma bakma! Zimba gibiyim ben!

MEHMET: Yardım edin! (Ağlayarak)

YAŞLI AMCA: Hiş! Ağlama bakalım! Hem bak, kaç yaşına geldim ben. Benim zamanım çoktan doldu.

MEHMET: Amca! N'olur öyle deme! Kurtaracağız seni!

YAŞLI AMCA: Benim gitme zamanım geldi de geçiyor evlat! Yaşayacağımı gördüm ben. Vatan için gideceğim çok mu?

MEHMET: Amca...

YAŞLI AMCA: Beni herkese anlat olur mu? Nasip de seni son gören insan olmak varmış. (Öksürerek)

MEHMET: Amca! Dur! Zorlama kendini.

YAŞLI AMCA: Beni hep ziyaret et ve unutma olur mu? Sen çok yiğit bir evlatsın!

MEHMET: Amca yapma... (Gözleri kıpkırmızı olmuştur)

YAŞLI AMCA: Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve rasuluhu. (Son nefesini verir. Yüzünde gülümseyen bir ifade vardır.)

MEHMET: (Amcanın gözlerini kapattıktan sonra) Seni asla unutmayacağım şehidim! Asla! (Hişimle ayağa kalktıktan sonra darbecilerin üstüne koşar. Eline ne geçirdiyse onlara atar.)

Yayılım ateşi gelir ve etraf yeniden karışır. Herkes bir yerdedir. Bayraklar ellerde Kur'an'lar göğüslerdedir. Yaralıları ve ölüleri köprünün üzerini kanlarıyla süslemişlerdir. Bu sırada kadınlardan biri darbeci askerlerin yanına gider.

SAFİYE: Burası benim toprağım! Benim vatanım! Çıkın buradan!

DARBECİ ASKER: Git hemen buradan! Yoksa seni vuracağım!

SAFİYE: Gitmiyorum! Burası vatan toprağım değil mi? Gönder beni o zaman!

DARBECİ ASKER: (Silahının süngüsüyle onu iterken) Bir kurşunuma bakar seni öldürmek, git hemen buradan yoksa seni öldüreceğim.

SAFİYE: Korkmuyorum sizden! Vatan için buradayım!

DARBECİ ASKER: Git hemen buradan yoksa seni öldüreceğim. (Darbeci asker Safiye'nin şakağına silahı dayar)

SAFİYE: Beni korkutamazsın.

DARBECİ ASKER: Ölmeyi ne kadar çok istiyorsun? (Ateş açar. Safiye bacağından yaralanır. Bunun üzerine oradan ayrılmak zorunda kalır)

O ayrılırken makineli tüfek taramaya ve insanlar yaralanmaya devam eder. O sırada askerlerin önüne iki kişi koşmaktadır. Onlar Erol ve Abdullah Tayyip'tir.

EROL: Oğlum! Sen geride dur! Yaralanırsın!

ABDULLAH TAYYİP: Hayır baba! Olmaz! Bu millet hepimizin! Ölse bile beraber!

EROL: Canım oğlum. Seninle gurur duyuyorum! Haydi, hep beraber gidelim arkadaşlar! Burası kilit noktalardan biri, o hainleri buradan indirelim!

Hep beraber darbeci askerlerin üstüne doğru giderler. Bu sırada onların üstlerine doğru ateş açılır.

ABDULLAH TAYYİP: Bizi bunlarla korkutacaklarını düşünüyorlar. Biz bu vatanın evlatlarıyız!

EROL: Aynen öyle oğlum. Yılmak yok! Bu darbe engellenecek! Biz sağ olsak da, olmasak da!

ABDULLAH TAYYİP: Her ihtimale karşı hakkını helal et babam!

EROL: Helal olsun oğlum, sende hakkımız varsa sen de helal et!

ABDULLAH TAYYİP: Helal olsun!

Bu sırada ateş açılır ve baba oğul yere düşer. İkisi de yaralanmıştır.

ALİ: Düştüler! Koşun, bakalım!

Baba oğul el ele tutuşmuş bir şekilde yerededir. Yüzlerinde tebessüm vardır. Çevredeki insanlar onları arabaya kadar taşır. Düşük olan nabızları durdu duracak, vatan için atan kalpleri onları taşırken artık atmaz olmuştur. Baba ve oğul şehadet şerbetini içmiştir. Onlar hastaneye kaldırılırken mücadele hala devam etmektedir.

MEHMET: Vatan için! Koşun kardeşler!

YILDIRIM: Vazgeçmek yok! Alacağız bu köprüyü!

Bu sırada Mehmet yaralanır. Köprü'nün ayağındaki hain, insanları hedef almaktadır.

HİLAL: Yaralısın! Ben biraz ilkyardım bilirim. Bekle! Yardım edeyim.

MEHMET: Bırak bacım beni! Sağ kalsam da, ölsem de toprak için olsun.

VI. PERDE

Perde açıldığında yerde birçok yaralı insan yatmaktadır. Artık gün batmıştır. Saatler süren mücadele sonuç vermiştir. Darbeci askerler yavaş yavaş teslim olmaya başlamışlardır. Halkımız koşarak onları polise teslim eder. Şehadetler göklere yükselir. Yaralılar ve ölümler tek tek kaldırılarak taşınır. Halk; kendi olanı almış, bu mücadeleyi kazanmıştır. Tankların üstüne çıkılıp bayraklar açılır. Darbe girişimi başarısız olmuştur. Yeniden millet kazanmıştır. İstiklal savaşı bizim olmuştur. Çanakkale ruhu her zamanki gibi ayaktadır. Ali, Mehmet, Yıldırım, Safiye, Şefik, Hilal, Yıldız, Erol, Abdullah Tayyip sahneye gelir.

ALİ: Ben vatanım! Bu ülkenin yılmayan askeriyim! Asla vazgeçmem!

MEHMET: Ben yüreğim! Savaşan halkın diri inancım!

YILDIRIM: Ben Kuvay-i Milliyeyim! Sonuna kadar direnirim!

YAŞLI AMCA: Ben bu ülkenin çınar ağacıyım! Yıkılmam!

15 Temmuz Destanı Konulu Tiyatro Eseri Senaryo Yarışması

ŞEFİK: Ben bu ülkenin direnen yüzüyüm! Kendimden taviz verir, ülkemden asla vermem!

EROL: Ben bu ülkenin ruhuyum, bedeniyim. Kurşunların önünde etten kemikten duvar olurum!

ABDULLAH TAYYİP: Ben bu ülkenin gencecik fedaisiyim! En önlerde yer alırım!

SAFİYE: Ben bu ülkenin Nene Hatunuyum. Bebemi bırakır, yine de savaşa giderim!

YILDIZ: Ben bu ülkenin kadın gücüyüm. Direncim azaldıkça güçlenirim!

HİLAL: Ben 15 Temmuz ruhuyum. Asla vazgeçmem! Yılmam! Sindirilmem!

Bu esnada sahneye kenardan biri koşarak gelir.

-Ben 15 Temmuz şehidi Cüneyt Bursa'yım!

Kenardan başka biri koşarak gelir.

-Ben şehit Türkan Türkmen Tekin'im!

Başka biri sahneye koşar.

-Ben İlhan Varank'ım

Başka biri daha sahneye gelir.

-Ben Halil İbrahim Yıldırım'ım!

Başka biri daha sahneye koşarak gelir.

-Ben Ayşe Aykaç'ım!

(Hep bir ağızdan) BİR DESTANDIR 15 TEMMUZ!...

15 Temmuz şarkısı eşliğinde bayrak açılır.

Ne destanlar yazıldı, hey canım rina rina rina nay..

Memleket sevdasından, hey canım HEY HEY HEY!

Dev bayrak açılır ve sahne kapanır.

15 TEMMUZ KAHRAMANLARI

SENA KENGER

KAHRAMANMARAŞ / ONİKİŞUBAT - İKLİME HATUN KIZ ANADOLU İMAM
HATİP LİSESİ

15 TEMMUZ KAHRAMANLARI

OYUNCULAR

BABAANNE : 65, 70 yaşlarında

ANNE : 35, 40 yaşlarında.

SENA : Tarih meraklısı, babaannesini çok seven (adını almış) "15 Temmuz Kahramanları" konulu ev ödevi olan 5. sınıf öğrencisi, 11, 12 yaşlarında babaannenin torunu

Tek sahne de oynanacak, ancak iki bölüm olabilir.

Oyuncular ve Özellikleri:

Oturma odasında kitap okuyan ve torununu çok seven babaanne,

Ve kısa bir rol için anne,

Öykü;

Sena 5. sınıf öğrencisidir. Sosyal bilgiler öğretmeninden "15 Temmuz Kahramanları" konulu araştırma ödevi almıştır. Eve gelince her zamanki gibi babaannesinin yanına gider, o güne ait yaşadıklarını anlatır. Bu arada ödevinden bahseder ve bu konuda babaannesinden kendisine yardımcı olmasını ister.

Torununu çok seven ve olayın gerçekleştiği dönemde 8. sınıf öğrencisi olan babaanne bunun üzerine anlatmaya başlar.

1) Olayın öncesi; Türk tarihi ve devletleri, yıkılış nedenleri, Türkiye'nin durumu

2) Olay gecesinin belirli kahramanlar; Ömer Halisdemir, Erol Olçok ve oğlu, köprüde şehit edilen insanlar, şehit edilen ikiz polis memuru vb. başta olmak üzere anlatılması, anne ve babanın yürüyüşe katılmak üzere çıkışları vb.

3) Olayın sonrası; hainlerin yakalanması ve hapsedilmesi, kahramanların her yıl okullarda ve başka düzenlenen etkinliklerle anılmasının anlatılarak vatan sevgisinin öneminin vurgulanması.

"BAYRAKLARI BAYRAK YAPAN ÜSTÜNDEKİ KANDIR,
TOPRAK, EĞER UĞRUNDA ÖLEN VARSA VATANDIR"
(Mithat Cemal KUNTAY)

...

"BAŞKOMUTAN EMİR VERDİ: 'İNİN MEYDANLARA!
SAHİP ÇIKIN AL BAYRAĞA, AZİZ VATANA!
MİLYONLARIN AYAK SESİ TİTRETTİ YERİ GÖĞÜ,
ELDE BAYRAK, DİLDE TEKBİR, KOŞTU İLERİ!

...

Nasıl anlatılabilir ki şahadet ve nasıl anlatılabilir ki kahramanlar? Yukarıdaki dizelerde şairlerin yüreklerinden gelen duygularıyla anlattıkları kahramanları, bir de o günleri yaşayan bir babaanneden dinleyeceksiniz. Eserde tamamen öğreticilik amaçlandığından, olay ileriki bir zaman diliminde geçse de günümüz şartları dikkate alınarak yazılmıştır. Zira çok sevdiği babaannesiyile birlikte yaşayan birisi olarak ileride torunlarıyla birlikte yaşamayı ümit ediyorum.

Ve son olarak;

Ömer HALİSDEMİR ve tüm 15 Temmuz Şehitleri başta olmak üzere aziz vatan için can veren bütün şehitlerimizin anısına ithaf edilmiştir.

KABİRLERİ NUR, MEKÂNLARI CENNET, RUHLARI ŞAD OLSUN"

PERDE

Duvarları kireç badanalı, son derece sade ahşap bir evin odası. Karşıda yan yana iki pencere. Perdeler pencerenin iki yanındaki çiviye asılmıştır. Mevsimine göre uygun bir köşede bir odun sobası olabilir. Odanın döşemesi bir kilim, iki üç yer minderi, işlemeli yastıklardan ibarettir. Dantelli, beyaz başörtülü 75 yaşlarında gösteren babaanne pencere önündeki sedirde gözlüğünü takmış Kur'an okumaktadır. 35-40 yaşlarında günlük kıyafetleriyle odanın mutlak temizlik işleriyle meşgul olduğu anlaşılan bir anne. Kapı zili çalar.

ANNE: Sanırım Sena geldi. Gidip kapıyı açayım.

Görünmeyen kısımda kapı açma sesi ile kapı açılır.

ANNE: Hoş geldin kızım.

SENA: Selamün Aleyküm, hoş bulduk anneciğim.

ANNE: Aleyküm selam, nasılsın? Nasıl geçti günün?

SENA: İyiydi, proje ödevimi aldım bugün.

Anne, kız konuşarak sahneye girer.

SENA: *(Babaanneye seslenerek)* Dünyanın en tatlı babaannesi nasılmış bugün?

BABAANNE: Hamdolsun çok iyiyim benim güzel kızım, sen nasılsın bakayım?

SENA: Ben de iyiyim babaanne. Şeyyyy babanne... Bugün proje ödevimi aldım Sosyal Bilgiler dersinden. Aslında, öğretmenin ödevi ikimize verdiğini söylemeliyim.

Kısa gülüşmeler olur.

BABAANNE: Hımmm. Anladım. Neymiş bakalım ödevimiz?

SENA: Aslında kolay bir konu. Sen, arada bir anlatırdın ya bize o kahramanları? İşte ödevimiz onlar: 15 Temmuz ve Kahramanları!

BABAANNE: Öyle mi? Hadi hazırlan da başlayalım o zaman.

SENA: *(Sevinerek, babaannesini yanağından öper)* Ben demedim mi dünyanın en tatlı babaannesi diye... Hemen geliyorum.

BABAANNE: Senaların hepsi tatlıdır babaannesinin kuzusu... Sena çantasını alarak sahneden ayrılır. *(Kısa süre sonra elinde bir kalem, bir defterle geri gelir.)*

ANNE: Eeeeet. Çalışmanıza başlamadan bana düşen bir şey var mı anneciğim?

BABAANNE: Elbette, sen de bir çay koy ocağa, yanında şu tuzlu kurabiyeleri de unutma.

ANNE: Peki. Hiç unuttur muyum?

Anne ayrılırken Sena elinde kağıt kalemle sahneye girer.

SENA: Geldim babaanne...

BABAANNE: Peki başlayalım o zaman...

SENA: Babaanne önce şunu öğrenmek istiyorum. Öğretmenimiz 15 Temmuz darbe girişimi demişti. Darbe ne demek?

BABAANNE: Darbe ne demek? Ülkemizin yönetim şekli neydi Senacığım?

SENA: Cumhuriyet

BABAANNE: Açıklar mısın?

SENA: Halkın kendisini yönetmesi demek. Yani halkın kendisini yöneteceği kişileri kendisinin belirlemesi demek. Halk kimi istiyorsa onun ülkeyi yönetmesi demek.

BABAANNE: Doğru. İşte darbe, halkın kendisini yönetmesinden rahatsız olanların, halkın sevdiği, istediği yöneticilerin uygulamalarından rahatsız olanların, zor kullanarak silahla, tehditle yönetime kendi istedikleri kişileri getirmesi demektir. Burada halkın menfaatlerinden daha çok kendi menfaatlerini düşünürler. Ülkenin durumunun geriye gitmesi umurlarında bile değildir onlar için. Ve kendilerine karşı koymaya çalışanları idam etmeye kadar cezalandırabilirler.

SENA: Peki neden 15 Temmuz'da darbe yapmak istediler babaanne?

BABAANNE: Neden mi? Bak kızım. Şöyle anlatayım... Biz Türkler, tarihte Orta Asya'dan itibaren birçok güçlü devletler kurmuşuz. Sınırları çok geniş, çok güçlü devletler. Sanırım derslerde bunları işlediniz. Hunlar, Göktürkler, Büyük Selçuklu Devleti, Anadolu Selçuklu Devleti ve Osmanlı Devleti... Sonuncusu?

SENA: Evet, bildim Türkiye Cumhuriyeti.

BABAANNE: İşte sınırları geniş ve çok güçlü olan bu devletlerin hiçbirisi dışardan düşman saldırısı ile yıkılmadı.

SENA: Ya nasıl yıkıldılar?

BABAANNE: Bizi dışardan yıkamayacağını anlayan düşmanlarımız, aramıza nifak, ayrılık tohumları ektiler bizi birbirimize düşürdüler ve zayıflayan bu devletler hep bu şekilde yıkıldı. Osmanlı Devleti'nin yıkılmasından sonra, nice fedakârlıklarla, zorluklarla ve mücadelelerle kurulan devletimizi de zayıflatmak ve yıkmak için hep çaba sarf etti düşmanlarımız. Ne zaman güçlü bir kalkınma hamlesi, halkın sevdiği, istediği, halk için çalışan bir yönetici başa geçse hemen harekete geçtiler. Türk-Kürt, sağcı-solcu, Alevî-Sünnî vb. şeklinde nifak meydana getirerek bu milleti birbirine düşürmeye, kardeşi kardeşe düşman etmeye çalıştılar. Ülkemiz tam anlamıyla bir türlü kalkınamadı. Bir ülkede birlik, dirlik yoksa o ülkede adalet, hukuk, siyasi ve ekonomik güç olmaz. İşte bu şekilde devam ederken halkın çok sevdiği, her zaman her seçimde, ne kadar engellenmeye çalışsa da halkın desteğini alan Recep Tayyip ERDOĞAN başa geldi. İşte ülkemiz, o zaman tam ve güçlü kalkınma hamleleri gerçekleştirdi. Ülke o güne kadar hiç görmediği büyük yatırım hamleleriyle yükseldi.

SENA: Mesela neler yapıldı babaanne?

BABAANNE: Bugün kullandığımız yolların büyük bir kısmı o zaman yapıldı kızım. Hastaneler, okullar, barajlar, fabrikalar daha neler neler... İşsizlik azalmış, insanların gelirleri artmış ve hayat standartları yükselmişti. Daha da önemlisi artık dışardan aldığımız birçok ürünü kendimiz üretebiliyorduk. İşte tam o zamanda yukarıda sözünü ettiğim bu hain güçler harekete geçti. İlk önce değişik hamlelerle iktidarı engellemeye çalıştılar. Ama her türlü hile ve oyunu bozan halkın Recep Tayyip ERDOĞAN'ı desteklediğini görünce acımasız, hain bir yöntem başvurdular.

SENA: Nasıl bir yöntem babaanne?

BABAANNE: Kızım bizim halkımız dindar bir millettir. İşte o hainler halkın bu temiz duygularını kendi çıkarları için istismar yolunu seçti. Yıllar önce hoca kisvesi altında yetiştirdikleri Fetullah Gülen adında hoca kılıklı şarlatan; ajanlarını kahraman ordumuzun içerisine sinsice yerleştirerek o zamana kadar kendilerini gizleyen teröristleri harekete geçirdi. Bu teröristler 15 Temmuz 2016 günü zor kullanarak,

yönetime el koymaya kalkıştı. Köprüleri, havalimanlarını, yönetim binalarını ve televizyon kanallarını işgal etmeye kalkıştı. Savaş jetlerini alçaktan uçurdular. Bunu yaparken de son derece acımasız davrandılar.

SENA: Aman ya Rabbi!

BABAANNE: Çünkü o hainlerin bu kalkışmalarına yöneticilerimiz daha öncekilerin yaptıkları gibi sessiz kalmadı, geri çekilmedi. Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN, bir televizyon kanalına bağlanarak “Meydanın bu hainlere bırakılmayacağını, ülkemizin birliği ve beraberliğine yönelik bu harekete karşı en güzel cevabın milletçe verileceğini, bu hainlerin en ağır cezayı alacaklarını, yaptıklarının bedelini en ağır şekilde ödeyeceklerini,” belirterek halkımızı meydanlara ve havalimanlarına davet etti.

SENA: Peki halkımız bu çağrıya uydu mu?

BABAANNE: Elbette. Halk sevdiği ve her zaman desteklediği Başkomutanını yalnız bırakmadı ve emrini hemen yerine getirdi. Halkımız elinde bayrağıyla, kadını-erkeği, çocuğu-çocuğu ve yaşlısı genciyle meydanlara, havalimanlarına ve hainler tarafından işgal edilmeye çalışılan köprülere koşarak hep birlikte bu darbeci hainlere karşı koydu. İşte bu hainler, Cumhurbaşkanına, Başkomutanına ve ülkesine sahip çıkan ve elinde sadece bayrağı olan bu millete karşı az önce de söylediğim gibi acımasızca ve düşmanca davrandı. Helikopterler ve uçaklar bomba yağdırdı. Tanklarla ateş ettiler. Sanki karşılarında düşman varmış gibi mevzilenip kurşun yağdırdılar. Savaş jetlerini korkutmak için alçaktan yüksek sesle uçurdular. Hatta öyle zalimdiler ki vurulanları almak için gelen ambulanslara bile ateş ederek yaralıların alınmasına izin vermediler.

SENA: Peki milletimiz korktu mu?

BABAANNE: Asla. Bir adım bile geri çekilmedi. Çünkü bu hainlerin başarılı olması durumunda aziz vatanın elden gideceğini biliyordu herkes. Millet sabaha kadar mücadele etti bu hainlerle. Bu hainlerin öyle kalpleri kararmıştı ki kendilerinden olmayan askerlerimize ve polislerimize de ateş ettiler.

SENA: Nasıl böyle bir hainlik yapabilirler? Kendi halkına, polisine, askerine nasıl ateş edebilirler?

BABAANNE: Nasıl mı? Anlatayım. Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinde görmüşsünüzdür. Peygamberimiz gelmeden önce cahiliye devrinde Araplar kendi kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyordu. Bir baba nasıl kendi öz kızına bunu yapar? İşte o babanın nasıl kalbi kararmışsa, bu hainlerin kalpleri kararmış, vicdanları yok olmuştu. Tek düşündükleri hain hocalarının emirlerini yerine getirmektir. İşte bu yüzden kendi halkına, polisine ve askerine kurşun sıktılar. Şehit ettiler. Ama bilemedikleri bir şey vardı.

SENA: Babaanne nedir o?

BABAANNE: Tarihi kahramanlıklarla dolu bu milletin, bu hainliğe karşı yine kahramanları ile karşı koyacağıydı.

SENA: Babaanne kim o kahramanlar?

BABAANNE: En başta Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN tabii ki. Kendisinden önceki yöneticiler darbeler karşısında etkili bir duruş sergileyememiş ve geri çekilmişlerdi. Ama o korkmadı. Çünkü milletimizin yetiştirdiği en büyük devlet adamlarından biriydi ve milletin o güne kadar yaptığı gibi asla kendisini yalnız bırakmayacağını biliyordu. Çünkü hep milletin yanında ve milleti ile birlikte olmuş, bu ülkeye ve bu millete en önemli hizmetleri gerçekleştirmişti. Sadece ülkemizde

değil tüm dünya mazlumlarının yanındaydı. İşte bu yüzden milletimiz onu her zaman çok sevdi ve hep yanında oldu. Cumhurbaşkanımız, o gece hainlerce yapılabilecek tüm tehlikelere karşı İstanbul Atatürk Havalimanına geldi, milleti ile birlikte darbeci hainlere karşı mücadele ederek darbenin başarısız olmasını sağladı.

Elindeki tepside çaydanlık, bardaklar ve kurabiyelerle dolu tabak olduğu halde Anne sahneye girer.

ANNE: İşte çayınız ve kurabiyeleriniz.

BABAANNE: Ellerine sağlık kızım.

SENA: Teşekkür ederim Anneciğim.

ANNE: Afiyet olsun.

Kendisine, babaanne ve Sena'ya çay doldurur. Bundan sonra akışa göre çaylarını içerler ve kurabiyelerini yerler.

BABAANNE: Sana o kahramanlardan birini anlatayım mı?

SENA: Haydi anlat babaanne hemen anlat.

BABAANNE: Onun adı Ömer HALİSDEMİR.

SENA: Evet. Hatırladım onu. Okulumuzun girişinde onun adına bir köşe düzenlenmiş. Dersliklerimizden birisinin adı da Ömer HALİSDEMİR dersliği.

BABAANNE: Ömer HALİSDEMİR, yedi çocuklu bir aileden geliyordu. Çocukluğu çobanlık yaparak geçmiş. Okudu ve ordumuzun seçkin bir birliğinde birçok görevlerde bulundu. Darbe gecesi hainler, HALİSDEMİR'in karargâhını ele geçirmek istediler. Bunu önlemek isteyen komutanı o an da karargâhta bulunan Ömer HALİSDEMİR'e durumu anlatarak darbecileri karargâha gelişlerinde ne olursa olsun durdurmasını, ancak bunun sonunda şehadet olduğunu söyledi.

SENA: Yani ölebileceğini mi söylemeye çalıştı?

BABAANNE: Evet.

SENA: Peki Ömer HALİSDEMİR ne dedi?

BABAANNE: Kalbi vatan sevgisiyle dolu, asil vatan evladı, o kahraman asker, bir an bile tereddüt etmedi. Tıpkı Çanakkale, Dumlupınar ve Sakarya savaşındaki dedeleri gibi (*Gözleri dolarak ve sesi ağlamaklı bir şekilde*) Sadece "Emredersiniz komutanım, hakkınızı helal edin!" dedi ve karargâhı ele geçirmek için gelen darbecilerin komutanını karargâha girmeden öldürdü. Ancak kalabalık olan hainler onu 30 kurşunla şehit ettiler. Ama komutanları öldürdüğü için başarılı olamadılar. İşte kahraman Ömer HALİSDEMİR'in bu hareketi, darbenin seyrini değiştirdi. O zaman Ömer HALİSDEMİR ile ilgili bir söz okuduğumu hatırlıyorum. "Siz onu 30 kurşunla şehit ederek cennete gönderdiniz. Ama o tek bir kurşunla hepimizi cehenneme gönderdi." Evet. Milletimiz Ömer HALİSDEMİR'in bu kahramanlığını unutmadı. Birçok okula ismi verildi. Biliyor musun, hatırladığım kadarıyla sadece o yıl doğan 1270 çocuğa Ömer Halis ismi verilmiş. Ben de senin babanın ismini bu kahramanın adını koydum. Ruhu şad olsun.

SENA: Babamın adını o yüzden mi Ömer Halis koydun.

BABAANNE: Evet. Tatlım. Kahramanları anlatmaya devam edelim mi?

SENA: Evet. Babaanne.

BABAANNE: Cumhurbaşkanımızın yakın çalışma arkadaşlarından Erol OLÇOK ve oğlu Abdullah Tayyip'i de anlatayım. Erol OLÇOK hayatı başarılarla dolu birisi. Cumhurbaşkanımızı çok seviyor ve hep yanında.

SENA: Oğlunun ismini de o yüzden Tayyip koymuş olabilir mi?

BABAANNE: Evet. 15 Temmuz gecesi darbecileri engellemek için evden çıkarken 16 yaşındaki oğlu Tayyip de gelmek istiyor ve birlikte çıkıyorlar evden. “Bu vatan bizim, kimse bu vatani bizden alamaz.” diyen Erol OLÇOK oğluyla birlikte, darbeci hainler tarafından işgal edilen o zamanki adı Boğaziçi Köprüsü olan köprüye gidiyorlar. Darbecileri ikna etmek isterken her ikisi de gözü dönmüş canilerce şehit edildi.

SENA: Oğlu da mı şehit edilmiş? Ama neredeyse çocuk yaşta.

BABAANNE: Evet. Daha önce de söyledim ya kalpleri kararmış bu hainlerin. 16 yaşındaki Tayyip’i de babasıyla birlikte şehit ediyorlar. Cenaze törenlerine, Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN da katıldı. “Erol benim yol arkadaşım.” diyerek gözyaşlarını tutamadı ve Kur’an-ı Kerim okudu. Milletimiz onu ve oğlunu da unutmadı. Onların da isimleri birçok okula verildi. Her yıl yapılan etkinliklerde minnetle ve rahmetle anıldılar. Ruhları şad olsun.

SENA: Âmin.

BABAANNE: Ve ikiz kardeşler Ahmet ve Mehmet Oruç’u da hatırladım şimdi. Doğumları gibi şahadetleri de bir oldu.

SENA: İkisi birden mi şehit oldu?

BABAANNE: Evet. Yavrum. Adanalıların ve Adana da görev yapıyorlarmış. Helikopter pilotu eğitimi almak için Ankara’ya gelmişler ve 15 Temmuz gecesi hainlerce bomba atılan Gölbaşı Özel Harekât Dairesi’nde 40 polis arkadaşlarıyla birlikte şehit düştüler.

SENA: 42 polisimizin üzerine bomba mı attılar?

BABAANNE: Evet. Polise ve askere kim ateş eder? Kim bomba atar?

SENA: Teröristler.

BABAANNE: İşte bu yüzden bunlara da terörist diyoruz ya. Asker kılığına girmiş hainler, teröristler bu ikiz kardeşi de şehit ettiler. Üstelik birinin eşi de hamileydi. İkisi de Adana’da binlerce kişi tarafından uğurlandı. Halkımız bu ikiz yiğidi de unutmadı. Bağına bastı. Onların da isimleri okullara verildi. Rabbim mekânlarını cennet eylesin.

SENA: Âmin. Peki, hiç kadın yok muydu?

BABAANNE: Olmaz mı? Tarihimizdeki kadın kahramanlarımız gibi o günde kadınlarımız Cumhurbaşkanımızın çağrısına hemen uyararak, meydanlara inip darbeci hainlere karşı koydular. Onlardan birisi de ev hanımı Ayşe Aykaç’tı. Hainlerin kalkışmasını öğrendikten sonra hemen abdest alarak, namaz kılmış ve Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN’ın çağrısına uyan Aykaç, evdekilerle helalleşerek vatan ve millet sevdasıyla eşiyile birlikte yan yana Boğaziçi Köprüsü’ne gelerek, darbeci hainlerin verecekleri zararını önlemek için köprüye doğru yürüdü. Ayşe Aykaç, köprüye girişte darbeciler tarafından vatandaşların üzerine açılan ateş sonucu şehit oldu. Köprüye ön saflarda yürüyenler arasında bulunan Ayşe Aykaç, arkasında gözü yaşlı 4 öksüz bıraktı. Milletimiz onu da bağına basarak diğer şehitlerimiz gibi ismini okullara verdi. Ruhu şad olsun.

Evet. O darbeci hainler 15 Temmuz gecesi 249 vatan evladını şehit ettiler, binlercesini de yaraladılar. Onların hepsi birer kahramandı ve hepsinin ayrı bir kahramanlık hikâyesi var ve kahramanlık hikâyeleri anlatılmayı hak ediyor. Onlar bu vatan için en kıymetli varlıklarını, canlarını feda ederek tıpkı kurtuluş savaşında olduğu gibi vatanımızı yeniden hainlerden kurtardılar. Bize düşen de onları unutmamak ve her zaman hayırla, minnetle yâd etmek. Ben sana birkaç tanesini anlatmaya çalıştım. Ama sen hepsini öğrenmeli ve ilerde çocuklarına da öğretmelisin. Ve daha önemlisi

-Allah Korusun- böyle bir durumla karşılaştığında onların yaptığı gibi, hainlere karşı ülkemizi her daim var gücünle savunmalısın.

SENA: Elbette. Zaten ben de kız asker olmak istiyorum babaanne.

BABAANNE: (Gülerek) İnşallah bir tanem inşallah!

SENA: Peki o gün sen de meydanlara gittin mi babaanne?

BABAANNE: Hayır. Rahmetlik babam ve annem Cumhurbaşkanımızın davetinden hemen sonra Artvin de belirlenen alana gittiler. Şimdi ki gibi hatırlıyorum. Hazırlanıp giderken babam yanıma gelip "Kızım biz annenle gitmek zorundayız. Bak televizyonda ülkemizin, vatanımızın karşı karşıya kaldığı tehlikeye. Vatanımızı korumak için bu hainlere karşı durmalıyız. Bizi büyüyünce daha iyi anlayacaksın. Kapıyı kilitle ve kimseye açma. Eğer sabaha kadar gelmezsek amcanı ve dayını ara. Onlar gelinceye kadar da kardeşlerine göz kulak ol. Allah'a emanet olun!" diyerek kardeşlerimi, beni öptüler ve gittiler. Sabaha kadar meydanda ve caddelerde yürüyüş yapmışlar. Darbeye karşı durmuşlar. Ben evde kardeşlerimle kaldım. Artvin'deki darbeci komutan yeltenmiş ama vatansever halkı görünce meydana çıkmaya cesaret edememiş. Sonraki günlerde de ailecek gittik meydana. Tüm ülkemizde olduğu gibi uzun süre meydanları boş bırakmadık. Tehlike tam olarak bertaraf edilinceye kadar halkımız meydanlarda kaldı.

SENA: Sonra ne oldu? Darbeci hainlere ne yaptılar?

BABAANNE: Darbe gecesi ölenlerin cenazelerine kimse sahip çıkmadı. Bazı yerlerde halk mezarlıklarına bu hainlerin gömülmesine karşı çıktı. Cenaze namazları dahi kılınmadı. Diğer darbecilere gelince; bazıları kendilerini gizlemeye çalışsa da devletimiz hepsini tutukladı. Ülkemizin dışına kaçanlar da er-geç yakalanıp getirildi. Yargılanıp hapse atıldılar. Yaptıklarının cezalarını en ağır şekilde ödediler. Ve daha da önemlisi milletimiz yaşananları hiç unutmadı. Darbe teşebbüsünde bulunan her kim varsa her zaman nefretle anıldı. Tıpkı Ebu Cehil gibi, Ebu Leheb gibi. Darbecilere duyulan bu nefretten dolayı isimleri darbecilerle aynı olan vatandaşlarımızdan isimlerini değiştirenler bile oldu.

Buna karşılık daha önce de söylediğim gibi; milletimiz, 15 Temmuz da darbeci hainlere karşı duran kahraman şehitlerimizi ve gazilerimizi hiç unutmadı. Onları toprağa değil, kalbine gömdü. Çocuklarına onların isimlerini verdi. Okullara onların isimlerini verdi. Olayların yaşandığı Boğaziçi Köprüsü'nün ismi 15 Temmuz Şehitler Köprüsü olarak değiştirildi. Şehirlerdeki meydanların ismi de aynı şekilde 15 Temmuz Şehitler Meydanı oldu. Ve okullarda her öğretim yılı başında 15 Temmuz Şehitleri için anma programları düzenleniyor. Onlar bu vatani bir kez daha kurtardılar. Biz onlarla bu toprakları yeniden vatanlaştırdık. Bu millet işte bu kahramanlarla; üç-beş kurşun sıkınca, üç-beş bomba atınca, üzerine tankları sürünce, tepesinden uçakları, helikopterleri geçirince bu milletin kaçacağını, meydanı boş bırakacağını sananlara, durumun hiç de öyle olmadığını gösterdiler. Allah hepsinden razı olsun. KABİRLERİ PÜRNUR, MEKÂNLARI CENNET, RUHLARI ŞAD OLSUN"

SENA: Âmin (Daha fazla dayanamaz gözyaşları yanaklarından bir çiğ tanesi gibi süzülür.)

BABAANNE: Âmin yavrum âmin (Torununa sarılır perde kapanır.)

MEHMED

MÜMTAZ KARAARSLAN

KONYA / SELÇUKLU - ULUSLARARASI MEVLANA ANADOLU İMAM HATİP
LİSESİ

MEHMED

I. PERDE I. SAHNE

Sahnenin sağında spot ışığıyla aydınlatılmış bir yatak ve yatakta uyuyan Mehmet yanı başında koltukta oturmuş, Kur'an okuyan annesi, sahenin solunda ise yine spot ışığıyla aydınlatılmış 19.yüzyıl Osmanlı eşyaların bulunduğu bir oda ve oda içerisinde Kurtuluş Savaşı yıllarından Türk askeri üniforması giymiş bir genç adam ve altı şalvarlı üzeri peştemalli bir kadın karşılıklı dururlar. Anne ve cepheye göndermek için hazırladığı oğlu.

OĞUL: (Buruk bir ses tonuyla) Üzülme, anam üzülme, ne de olsa vatan için giderim.

ANNE : (İçini yakan ateşin yüzünde oluşturduğu çehreyle) Ne üzülmesi oğul! Ben üzülür müyüm hiç, benim kınalı kuzum, vatanın bağına ayak basmış düşmanı sürmeye gider, ben gurur duyarım asıl.

OĞUL: (Yine buruk bir sesle) Ama anne gidip de dönmek var .

ANNE : (Sesini yükselterek) Bacını namussuz, vatandaşını hürriyetsiz, mabedini abidsiz bırakmaya çalışan düşmana kör günlerini göstermeye gidersin sen. (Bu sırada sala sesi duyulur. Anne ağlayarak) Oğul bu duyduğun sala seni cepheye çağırır, namusuna, hürriyetine. Geri dönmek varsa kaderinde alçakları yurdumdan at ve öyle dön.

OĞUL : (Sala hala devam etmektedir) Allah'a emanet ol anne... (Spot ışığı söner ve sahenin sol tarafı siyaha bürünür. Bununla birlikte salalarla Mehmet birden uyanır.)

II. SAHNE

MEHMET: (Telaşla) Anne, anne neyin salası bu, bu saatte?

ANNE: (Korkuyla, yutkunarak) Oğlum, darbe!

MEHMET: (Endişeli ve meraklı bir tavırla) Ne darbesi anne, ne diyorsun?

ANNE: (İç çekerek)12 Eylül 1980 ve 28 Şubat 1997'de olduğu gibi, sen yoktun o zamanlarda ben de küçüktüm daha, hainler Mehmet, hainler bu halkın canını çok yaktilar hem de çok. (Bu sırada açık olan televizyondan Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "Halkımı sokağa çağırıyorum." Çağırısı duyulur, Mehmet ve annesi çağrıya kulak kesilmişlerdi .)

MEHMET: (Endişeli bir şekilde) Ne olacak şimdi anne, ne yapacağız?

ANNE: (Fedakâr bir biçimde) Ne yapman gerektiğini duydun oğlum, belki bunu demek aklımın ucundan bile geçmezdi ama sen bu aileden ziyade bu vatanın bir

ferdisin, git ve vatanını kurtar. (Annesi bu sözlerinden sonra oğluna sarılarak odadan çıkar.)

MEHMET: (Kendi kendine, hayretle) Demek gördüğüm rüya, şanlı ecdadımın yaptığı gibi vatanımı müdafaa etmem gerektiğinin bir çağrısıymış.(Mehmet telefonunu alarak arkadaşları Ayetullah 'a ve Zafer' e mesaj gönderir.)

Işık söner ve 2. Bölümün dekor hazırlıkları için perde çekilir, bu sırada perdenin önünde bir kişi Çanakkale türküsünün ilk dörtlüğünü arka fon müziği ile seslendirir.

II. PERDE

I. SAHNE

Sahne kalabalık sol tarafta darbeciler, sağ tarafta halk, karşı karşıyadır. Mehmet, Ayetullah ve Zafer omuz omuza darbeci askerlere doğru yürümektedir.

MEHMET: (İşaret parmağı havada) Tekbiiiiir!!!

Ayetullah, Hasan ve Zafer: (Bağırarak) Allahuekber!!!

MEHMET: (İşaret parmağı havada) Tekbiiiiir!!!

AYETULLAH VE ZAFER: (Bağırarak) Allahuekber!!!

MEHMET: (İşaret parmağı havada) Tekbiiiiir!!!

AYETULLAH VE ZAFER: (Bağırarak) Allahuekber!!!

Mehmet ve arkadaşlarının gözü, onlar gibi darbecilere doğru ilerleyen yaşlı adamın üstündedir. Mehmet arkadaşlarına bakarak konuşur.

MEHMET: Bu dedenin ne işi var burada?

AYETULLAH: Belki O da bizim gibi vatanını müdafaa için gelmiştir.

MEHMET: Durun şimdi anlarız. (Mehmet yaşlı adamın yanına doğru gider)

MEHMET: Es selâmün-aleyküm

DEDE: Ve Aleykûm Selam evladım.

MEHMET: Dedem sen neden geldin buraya? Bırak da gençler savunsun vatanını, bu bizim görevimiz.

DEDE: (İç çekerek) Kahpe içerden olunca kapı kilit tutmaz oğul, halkın içinde bozgunculuk yapan haindir oğul.(Darbecilerin olduğu tarafı işaret ederek) Bak o hainler burada devletimize büyük zayıat vermeye çalışıyorlar. Ordumuzu bizim ordumuzdur deyip kullanıyorlar. Ama unuttukları bir şey var; Allah tektir, ordusu Türk'tür. Benim için kendi halkına hainlik yapan silahın, topun namlusunu çeviren Türk değildir. Bu bozgunculara unuttuklarını hatırlatmak sadece namuslu polisin, askerinin görevi değil, bu vatanın her ferdinin görevi.

Dedenin tüm anlattıklarını dinleyen Mehmet, dedeye sarılır. Bundan sonra yollarına Mehmet ile Dede kol kola, Mehmet 'in arkadaşları arkalarında devam ederler. Bu sırada ortalarından geçtikleri kalabalıktan bazıları helikopterin attığı mermilerle can verirler. Az sonra Mehmet'in yanında darbeci askerlerin karşısına gelen Dede darbeci askere bağıırır.

DEDE: Hain ne demek bilir misin?

DARBECİ ASKER: Bize boyun eğmezsen hain sen olacaksın ihtiyar !!

DEDE: Hain sensin be, sen!

Darbeci asker silahını dedeye doğru uzatır.

DARBECİ ASKER: Yaa, demek öyle...

Darbeci asker ateş edeceği sırada Mehmet dedenin önüne geçer ve kurşun ona isabet eder ve Mehmet yere düşer.

AYETULLAH: (Mehmet 'e bakarak) Mehmeet !

ZAFER: Dayan Mehmet dayan.

MEHMET: Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abdühu ve rasulüh.

Polisler gelir, darbeci askerler geri çekilir. Perde kapanır, perdenin önünde yine bir kişi arka fon müziği ile eledim eledim türküsünün ilk dizelerini seslendirir.

II. SAHNE

Sahnenin sağ tarafında Türk bayrağına sarılmış bir tabut ve arkasında topluluk vardır. Sahnenin sol tarafında ise kanlar içindeki kıyafetleri ile Mehmet ve Mehmet'in rüyasında gördüğü üzerinde Kurtuluş Savaşı dönemi Türk askeri üniformasını üzerine giymiş olan asker vardır. Her iki kısımda yukarıdan sahne ışıklarıyla aydınlatılmaktadır. Salanın son kısmı jenerik olarak verilir. Ardından tabutun hemen arkasında olan hoca Kur'an -ı Kerim okur.

HOCA: Ve lâ teğûlû li men yuktelu fî sebîllâhi emvât (emvâtun), bel ahyâun ve lâkin lâ teş'urûn (teş'urûne). Meali; Ve Allah yolunda öldürülen kimseler için "ölüler" demeyin. Hayır, onlar diridirler. Fakat siz, farkında olmazsınız. (Bu kısmı aydınlatan spot ışığı söner.)

Mehmet ve yanındaki asker bu ayetten sonra birbirlerine bakıp tebessüm ederler.

TEMMUZ

**DİN ÖĞRETİMİ
GENEL MÜDÜRLÜĞÜ**

Millî Eğitim Bakanlığı
Din Öğretimi Genel Müdürlüğü
Beşevler Kampüsü F Blok Beşevler/ANKARA

Tel: 0312 413 35 35 - 25 92 - 25 89

Web: <https://dogm.meb.gov.tr>

e-Posta: dogm@meb.gov.tr